

② ๕๔
373.158
พ 2250
๕.3

การศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี

ปริญญาโท

ของ

พเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง

26 ต.ค. 2534

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

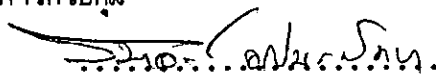
กุมภาพันธ์ 2534

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

173278

คณะกรรมการควบคุม และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
จิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

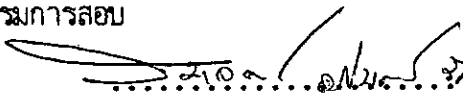
 ประธาน

(ผศ. สมเจตน์ อภิมณฑ์รักษา)

..... กรรมการ

(อาจารย์สุภาพ ธนะชานันท์)

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน

(ผศ. สมเจตน์ อภิมณฑ์รักษา)

..... กรรมการ

(อาจารย์สุภาพ ธนะชานันท์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รศ.ดร.อารี พันธมณี)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

 คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ. ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ ...15...เดือน...กุมภาพันธ์... พ.ศ. 2534

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมเจตน์ อภิมณฑ์รักษา อาจารย์สุภาพร ณะชานนท์ รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธมณี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาณุจนา หาลิตะพันธุ์ รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กริทอง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ที่กรุณาให้ข้อคิด คำแนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ และคณะครูอาจารย์ของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และขอขอบใจนักเรียนทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาในครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาการแนะแนวทุกคนที่มีส่วนช่วยเหลือให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไป

ผู้วิจัยขอเทอดพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ พี่และน้องที่ให้การสนับสนุนทั้งกำลังใจ และทุนทรัพย์ และขอขอบพระคุณ อาจารย์ที่อยู่เบื้องหลังแห่งการวางรากฐานการศึกษาของผู้วิจัยจนประสบผลสำเร็จในการศึกษาระดับนี้

พเยาว์ เกาทัดทอง

สารบัญ

บทที่

หน้า

1 บทนำ

ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6

2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ความหมายของวินัย	9
ประเภทของวินัย	10
การสร้างระเบียบวินัย	12
ปัญหาเกี่ยวกับวินัยของนักเรียน	14
ผลงานที่เกี่ยวกับการศึกษาปัญหาทางวินัยและเพศ	
งานวิจัยในต่างประเทศ	19
งานวิจัยในประเทศ	19
สาเหตุของการประพฤติผิดวินัย	20
ความหมายของอัตมโนทัศน์	24
องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ของบุคคลวัยต่าง ๆ	25
ผลงานวิจัยเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์	
งานวิจัยในต่างประเทศ	27

งานวิจัยในประเทศ	27
ประเภทการอบรมเลี้ยงดู	29
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู	
งานวิจัยในต่างประเทศ	31
งานวิจัยในประเทศ	33
ความหมายของสภาพแวดล้อมของโรงเรียน	34
ความสำคัญของสภาพแวดล้อมของโรงเรียน	36
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของโรงเรียน	
งานวิจัยในต่างประเทศ	38
งานวิจัยในประเทศ	39
 3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	
ประชากร	40
กลุ่มตัวอย่าง	40
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	43
แบบสอบถามพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน	43
แบบสอบถามอัตถิภาวนิยมของนักเรียน	47
แบบสอบถามการได้รับการอบรมเลี้ยงดู	50
แบบสอบถามสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน	54
การหาคุณภาพของแบบสอบถาม	57
การเก็บรวบรวมข้อมูล	58
การวิเคราะห์ข้อมูล	59
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	59

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	63
การเสนอผลการวิเคราะห์	64
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	64

5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	73
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	
ประชากร	73
กลุ่มตัวอย่าง	73
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	74
การวิเคราะห์ข้อมูล	75
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75
อภิปรายผลการวิจัย	76
ข้อเสนอแนะ	84

บรรณานุกรม	86
------------------	----

ภาคผนวก	95
---------------	----

ประวัติย่อของผู้วิจัย	120
-----------------------------	-----

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ครูเป็นผู้คัดเลือกจำแนกตามโรงเรียน ประเภท และเพศ	42
2	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุดของคะแนนพฤติกรรมผิวนัยด้านต่าง ๆ ของนักเรียน	65
3	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมผิวนัยระหว่างนักเรียนชายกับ นักเรียนหญิง	66
4	แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของอัตถิภาวนัยระหว่างนักเรียนกลุ่มที่มี พฤติกรรมอยู่ในวินัยกับนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัย	67
5	แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการได้รับการอบรมเลี้ยงดูระหว่าง นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัย	68
6	แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความ คิดเห็นของนักเรียนระหว่างนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับนักเรียน กลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัย	69
7	แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (B) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ สัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (S.E.b) ค่าสหสัมพันธ์ (r) ค่าความคลาด เคลื่อนของการพยากรณ์ (S.E.) และค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูป คะแนนดิบ (a)	70
8	แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (B) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ สัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (S.E.b) ค่าสหสัมพันธ์ (r) ค่าความคลาด เคลื่อนของการพยากรณ์ (S.E.) และค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูป คะแนนดิบ (a)	71

ภูมิหลัง

ประเทศที่มีการพัฒนาไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองในทุก ๆ ด้าน จะต้องประกอบไปด้วยปัจจัยหลาย ๆ อย่าง ปัจจัยสำคัญที่สุด คือทรัพยากรบุคคล ซึ่งนอกจากจะมีคุณสมบัติทางด้านสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ ความเสียสละแล้ว คุณสมบัติที่สำคัญประการหนึ่งที่ก่อให้เกิดพลังอันยิ่งใหญ่ในการพัฒนาประเทศ คือ ความมีวินัยของชนในชาติ วินัยคือกฎเกณฑ์ที่คนในสังคมได้ตกลงร่วมกัน เพื่อให้ทุกคนอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข/วินัยสามารถถ่ายทอดได้ โดยผ่านระบบโครงสร้างของสังคม ส่วนหนึ่งคือระบบการฝึกอบรมบุคคล (เห็นแบบ ประจักษ์จักษุ ม.ป.ป. : 5) หรือ ระบบการศึกษานั่นเอง ดังนั้นจึงควรส่งเสริมให้มีการวางรากฐานในเรื่องความมีวินัยในโรงเรียน เพื่อที่จะให้เด็กเรียนรู้แนวทางในการปฏิบัติตนเป็นคนมีวินัย/ เพื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 (2520 : 2) ข้อที่ 1 ซึ่งกล่าวว่า "ให้มีความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของตนเองและของผู้อื่น มีระเบียบวินัย มีความเคารพและปฏิบัติตามกฎหมาย ศาสนา และหลักธรรม"

วินัยจึงจัดได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญและมีความจำเป็นสำหรับนักเรียน วินัยจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้รับการอบรมและเรียนรู้ โรงเรียนเป็นสถาบันที่สำคัญในการสร้างเสริมบุคลิกภาพของนักเรียนให้เป็นไปตามที่สังคมต้องการ วินัยในโรงเรียนเป็นสิ่งจำเป็นในการช่วยให้โรงเรียนดำเนินการสร้างคุณภาพของนักเรียนให้เป็นไปตามเป้าหมาย/ดังที่ ภิญโญ สาธร (2523 : 198 - 199) กล่าวว่า เรื่องที่เป็นปัญหาหนักและยุ่งยากอย่างหนึ่ง ในวงการบริหารการศึกษา และการอยู่ร่วมกันในสถาบันทางสังคมที่สงบสุขได้ คือการดูแลให้นักเรียนรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน ไม่ทำตนเป็นคนเกะกะ ระวังผู้ใด และปฏิบัติตามคำสั่งของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด และ เมธี ปิณฑานนท์ (2523 : 327) กล่าวว่า วินัยเป็นเครื่องปลูกฝังการรู้จักควบคุมตนเองทีละน้อย เพื่อให้เกิดผลดีบุคคลนั้นจะ

ได้กลายเป็นผู้มีพฤติกรรมที่น่าพึงปรารถนาในสังคมของตน ควรชี้ให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการรู้จักปกครองตนเอง เป็นสิ่งจำเป็นที่ครูจะต้องเอาใจใส่ปลูกฝังอยู่เสมอ จนเป็นอุปนิสัยติดตัวไปในภายหน้า เพื่อความเป็นพลเมืองที่มีคุณค่าของสังคมต่อไป /

✕ ปัจจุบันปัญหาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนในทุกระดับการศึกษา ได้เพิ่มความหนักใจให้แก่ผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองนักเรียนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะระดับมัธยมศึกษาซึ่งมีอยู่หลายรูปแบบ ตั้งแต่เรื่องเล็กน้อยไปจนถึงเรื่องใหญ่ เช่น การไม่ตั้งใจเรียน การหนีเรียน การแต่งกายผิดระเบียบ การรวมตัวเป็นแก๊ง การแสดงท่าทีไม่เหมาะสมในที่ต่าง ๆ การพกพาอาวุธ การยกพวกเข้าชกต่อย ทำร้ายกัน เป็นต้น (กาญจนา ศรีภาพสินธุ์. 2531 : 225) ซึ่ง กรมสามัญศึกษามีหน้าที่รับผิดชอบ ด้านการศึกษาได้เน้นความสำคัญในการเสริมสร้างวินัยนักเรียน กำหนดโครงการเสริมสร้างวินัยทั่วประเทศขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2527 (กรมสามัญศึกษา. 2529 : ก) ซึ่งเป็นนโยบายหลักของกระทรวงศึกษาธิการ ดังนั้นพฤติกรรมผิดวินัยจึงเป็นภารกิจที่สำคัญยิ่งของโรงเรียน และการที่นักเรียนจะประพฤติผิดวินัยของโรงเรียนมาน้อยเพียงใดนั้น ประสาท หลักศิลา (2504 : 171 - 173) ได้ให้ข้อคิดว่าว่าครูทุกคนในโรงเรียนจะต้องร่วมกันรับผิดชอบ ควบคุมและอบรมให้นักเรียนอยู่ในระเบียบวินัยของโรงเรียน โดยการชี้แจงและตกลงด้วยเหตุผล เพื่อให้นักเรียนรับข้อตกลงนั้น ๆ การบังคับให้ประพฤติตามวินัยอย่างเคร่งครัด จะทำให้คุณภาพของนักเรียนเสียไป และในขณะเดียวกันอาจจะทำให้นักเรียนฝาดฝิ่นระเบียบวินัย ✕

✕ นอกจากนี้ควรคำนึงถึงพัฒนาการและหลักจิตวิทยาในแต่ละวัยของนักเรียน การส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เป็นสิ่งจำเป็นและเป็นหน้าที่ของทุกฝ่ายซึ่งจะละเลยเสียมิได้ การที่ผู้ใหญ่จะทำหน้าที่นี้ให้ได้ผลสมบูรณ์ จะต้องมีความเข้าใจถึงธรรมชาติของเยาวชนเหล่านั้นเป็นอย่างดีเสียก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งอยู่ในระยะวัยรุ่น (อรุณัท บัญประสิทธิ์. 2521 : 2) ✕

เซอร์ลอค (Hurlock. 1967 : 1 - 110) อธิบายว่า วัยรุ่นเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ เป็นวัยที่ต้องมีการปรับตัวอย่างมากทั้งทางร่างกายและจิตใจ ด้านจิตใจของวัยรุ่นนั้นมีลักษณะเด่นหลายประการ เช่น มีความต้องการและปรารถนาสิ่งใหม่ ๆ มีความรู้สึกทางเพศ ต้องการอิสรภาพมากขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ได้ง่าย มีความเชื่อมั่นต่าง ๆ

อย่างรุนแรง และสนใจในการสมาคมมากขึ้น สิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นเครื่องผลักดันให้เด็กในวัยนี้
ประพาศผิดประเวณีวัยน้อยอยู่เสมอ

นโยบายและแผนพัฒนาเยาวชนระยะยาว (สำนักนายกรัฐมนตรี. 2524 : 0 - 1)

กล่าวถึง ความสำคัญของวัยรุ่นหรือเยาวชนว่า เยาวชนมีเป็นจำนวนมากและกำลังอยู่ในวัยที่เต็ม
ไปด้วยพลังทั้งทางกาย การเรียนรู้ และความคิด เยาวชนเป็นความหวังของชาติทั้งในด้านการ
ดำรงและพัฒนาชีวิตทางวัฒนธรรม พัฒนาสังคม ให้มีความก้าวหน้า ความเสมอภาค และความ
ยุติธรรม การสืบต่อความเป็นเอกราชของชาติ รวมทั้งการใช้วิจารณญาณในการปรับเปลี่ยนสิ่งต่าง ๆ
ให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นการลงทุนสูงและไม่ควรให้เกิดการสูญเสีย
ดังนั้น การป้องกันมิให้เกิดปัญหา จึงให้ผลดีกว่าการแก้ปัญหา

ปัญหาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนดังกล่าว เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน ชื่อเสียง
ของโรงเรียน และแบบแผนพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องกับนักเรียนในโรงเรียน ซึ่งจะส่งผลถึงการพัฒนา
ด้านกำลังคน และกระทบกระเทือนต่อความก้าวหน้าทางการศึกษา หากมิได้หาทางป้องกัน แก้ไข
หรือยับยั้งให้เหมาะสมและทันต่อเหตุการณ์แล้ว ย่อมจะเป็นปัญหาของสังคมต่อไป

ดังนั้นปัญหาพฤติกรรมด้านวินัย ควรได้ศึกษาและหาทางป้องกัน แก้ไข ปรับปรุง และ
ส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยร่วมมือกันหลาย ๆ ฝ่าย โดยเฉพาะผู้ปกครอง และครูในฐานะ
ที่มีบทบาทใกล้ชิดเด็กมากที่สุด เพื่อจะได้มีแนวทางร่วมกันในการที่จะสร้างแบบแผนพฤติกรรมให้เด็ก
เกิดการเรียนรู้และมีพฤติกรรมที่ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับของสังคม

เนื่องจากสภาพสังคมมีหลายระดับ มีการแบ่งฐานะทางเศรษฐกิจ บางกลุ่มมีฐานะทาง
เศรษฐกิจดี บางกลุ่มมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มสังคมใดก็จะมีพฤติกรรมตามกลุ่ม
สังคมนั้น ๆ เมื่อมารวมอยู่ในโรงเรียนเดียวกันย่อมเกิดปัญหาคือ ดังที่ วิมล บรรจง (2518 :
95) กล่าวว่า เนื่องจากเด็กมีพื้นฐานทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมไม่เหมือนกันจึงทำให้
เด็กแสดงพฤติกรรมต่างกันออกไป และจากงานวิจัยของ ณรงค์ สายพิมพ์ทอง (2530 : บทคัดย่อ)
พบว่า พฤติกรรมกระทำผิดวินัยของนักเรียนระดับประถมศึกษา แตกต่างกันตามตัวแปร เพศ ระดับ
อายุ ระดับชั้นปี และอาชีพผู้ปกครอง ดังนั้นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนจึง
มีหลายประการ เช่น สภาพแวดล้อมทางบ้าน สภาพทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรมของสังคม เป็นต้น

ซึ่งสอดคล้องกับที่ กอร์ตัน (Gorton. 1983 : 328 - 329) กล่าวว่า การที่จะวิเคราะห์ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการประพฤติด้านวินัยได้อย่างถูกต้องนั้น ให้พิจารณา 3 ด้าน คือ ปัญหาจากทางโรงเรียน ปัญหาจากตัวนักเรียนเอง และปัญหาจากสภาพสิ่งแวดล้อมทางบ้านและชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่ ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูในระดับมัธยมศึกษา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนในโรงเรียนโดยจำแนกตามเพศของนักเรียน พร้อมทั้งศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี 3 ด้าน คือ อัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน ซึ่งการศึกษาในเรื่องนี้จะ ~~เป็น~~เป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน ผู้บริหาร และครูแนะแนว เพื่อจะได้เป็นแนวทางปรับปรุงและสร้างสรรค์พฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้แก่นักเรียนในการพัฒนาตนเองและสังคมให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาปริมาณของพฤติกรรมผิดวินัยด้านการเรียน การแต่งกาย และความประพฤติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมผิดวินัยของนักเรียนระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
3. เพื่อเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียนระหว่างกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยและกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนกับอัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียน และค้นหาตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

- ๑๐๖๖๖๖๖๖ 1. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมผัดวันประกันพรุ่งโดยส่วนรวมและแต่ละด้านแตกต่างกัน
2. นักเรียนกลุ่มที่อยู่ในวินัยกับนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผัดวันประกันพรุ่งมีความแตกต่างกันในเรื่องอัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียน
3. ตัวแปรด้านอัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน และมีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหาร ครูอาจารย์ฝ่ายปกครอง และนักแนะแนว ในการแก้ไขหรือปรับสภาพปัญหาที่มีผลต่อพฤติกรรมผัดวันประกันพรุ่งในโรงเรียน
2. ทำให้บิดามารดาและผู้ปกครองได้เข้าใจถึงสภาพของนักเรียน และเป็นแนวทางที่จะช่วยเหลืปรับพฤติกรรมของนักเรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี ปีการศึกษา 2533 จำนวน 8 โรงเรียน จำนวน 5,101 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี ปีการศึกษา 2533 จำนวน 8 โรงเรียน ที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยจำนวน 180 คน และมีพฤติกรรมผิดวินัย จำนวน 180 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกของครูฝ่ายปกครองและครูประจำชั้นตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 เพศ

3.1.2 อัตถิภาคนักเรียน

3.1.3 การอบรมเลี้ยงดู

3.1.4 สภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมด้านวินัย หมายถึง การกระทำของนักเรียนเกี่ยวกับระเบียบและกฎข้อบังคับของโรงเรียน กล่าวคือ ถ้าการกระทำนั้นเป็นไปตามระเบียบและกฎข้อบังคับของโรงเรียนซึ่งไม่เป็นปัญหาที่ต้องแก้ไขเรียกว่าพฤติกรรมอยู่ในวินัย แต่ถ้าเป็นปัญหาที่ควรแก้ไขกล่าวคือ การกระทำนั้นขัดต่อระเบียบและกฎข้อบังคับของโรงเรียน เรียกว่าพฤติกรรมผิดวินัย ในที่นี้ผู้วิจัยแบ่งพฤติกรรมด้านวินัยออกเป็น 3 ด้านคือ

1.1 ด้านการเรียน ได้แก่ พฤติกรรมการสอบ นำหนังสืออื่นขึ้นมาอ่านขณะที่ครูกำลังสอน เองงานอื่นมาทำขณะที่ครูกำลังสอน ขูยหรือหยอกล้อเพื่อนขณะที่ครูกำลังสอน ลอกการบ้านเพื่อน และไม่ส่งงานที่ได้รับมอบหมาย

1.2 ด้านการแต่งกาย ได้แก่ ใ่วัฒนยาวเกินกำหนด ปล้อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง
นุ่งกระโปรงหรือกางเกงสั้น สวมเครื่องประดับมาโรงเรียน สวมเสื้อผ้าที่ปักอักษรไม่เรียบร้อย

1.3 ด้านความประพฤติของนักเรียน ได้แก่ พุดจาหยาบคาย พุดบดกับครู เล่น
การพนัน แสดงกิริยาไม่เคารพครู หยิบของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต มาโรงเรียนสาย ขาดเรียน
หนีเรียน หนีการทำเวร ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน ประพฤติตนทำนองชั่วสาว และสูบบุหรี่
หรือเสพของมึนเมา

2. อัตมโนทัศน์ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อตนเองในด้านต่าง ๆ ได้แก่
รูปร่างลักษณะและบุคลิกภาพ การปรับตัวทางอารมณ์ ความสามารถ และคุณค่าของตนเอง ซึ่งมี
รายละเอียดดังนี้

2.1 รูปร่างลักษณะและบุคลิกภาพ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อตนเอง ใน
ด้านรูปร่างและลักษณะโดยส่วนรวมของตน ได้แก่ ลักษณะท่าทาง การพุดจา รูปร่างหน้าตา

2.2 การปรับตัวทางอารมณ์ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อตนเองในด้าน
ความกดดันทางอารมณ์ ความวิตกกังวล ความสุข ความเครียด และความเหนื่อยหน่าย

2.3 ความสามารถ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในด้านการเรียน และ
การทำงาน

2.4 คุณค่าของตนเอง หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดในการประเมินค่าของตนเองใน
ด้านการเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ความเชื่อมั่นในตนเอง และความภาคภูมิใจในตนเอง

3. การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง วิธีการที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อเด็กทั้งทางตรง
และทางอ้อม ทั้งทางวาจา และการกระทำ ทำให้เด็กรับรู้ทั้งความรู้สึก และการกระทำดังกล่าว
แบ่งออกเป็น 3 แบบ ดังนี้

3.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือ
ผู้ปกครองที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าเขาเองไม่ได้รับการเอาใจใส่ สนับสนุนหรือให้คำแนะนำช่วยเหลือเท่า
ที่ควร มักใช้วิธีวิจารณ์ตำหนิหรือลงโทษที่รุนแรงโดยปราศจากเหตุผล และไม่ให้ความสนิทสนมเป็น
กันเอง

3.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควร ความคุมให้อยู่ในระเบียบวินัยไม่ทำกระทำการสิ่งใดตามที่บุตรต้องการ มักลงโทษเมื่อทำผิด โดยเฉพาะไม่ทำตามกฎหรือระเบียบวินัยที่ตั้งไว้

3.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าคุณเองได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม ไม่ตามใจ หรือเข้มงวดจนเกินไป พ่อแม่ให้ความรักความอบอุ่น มีเหตุผล ยอมรับความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมรับรู้ในกิจกรรมบางอย่าง ส่งเสริมให้เด็กมีอิสระในการคิดตัดสินใจและแก้ปัญหาด้วยตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเอง และให้ความร่วมมือกับเด็กตามโอกาสเหมาะสม

4. สภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน หมายถึง สภาพการณ์ต่าง ๆ ในโรงเรียน ที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ

4.1 พฤติกรรมของครู หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อครูในด้านต่าง ๆ ดังนี้

4.1.1 ด้านบุคลิกภาพ ได้แก่ ครูเป็นกันเองมีเมตตาต่อนักเรียน มีอารมณ์ขัน และเป็นคนร่าเริง การแต่งตัวที่เหมาะสม ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจแก่นักเรียน ยกย่องชมเชยนักเรียนที่ทำงานดี

4.1.2 ด้านความประพฤติ ได้แก่ การปฏิบัติตนไม่เหมาะสมกับความเป็นครู

4.1.3 ด้านการปกครอง ได้แก่ การควบคุมดูแลนักเรียนให้ปฏิบัติตามระเบียบวินัยหรือกฎเกณฑ์ข้อบังคับของทางโรงเรียน

4.2 กลุ่มเพื่อน หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อความสัมพันธ์กับเพื่อน ทั้งเพื่อนร่วมชั้นและเพื่อนร่วมโรงเรียน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ความหมายของวินัย

"วินัย" (Discipline) ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 744) หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับ นอกจากนี้มีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาให้ความหมายของวินัยไว้ดังนี้

ประติษฐ์ ชวบเจริญ (ม.ป.ป. : 13) ให้ความหมายของวินัยว่า หมายถึง ระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม หรือบางครั้งโรงเรียนอาจยังไม่ได้กำหนดไว้ แต่เป็นความคาดหวังของครูว่านักเรียนควรจะวางตัวหรือปฏิบัติอย่างไรบ้างในโรงเรียนหรือนอกโรงเรียน สอดคล้องกับ ภิญญ สาธ (2533 : 402) กล่าวว่า วินัย เป็น ระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่สถานศึกษากำหนดขึ้น เพื่อให้นักเรียน นักศึกษา ได้ปฏิบัติตาม และระเบียบบางประการไม่ได้กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หากแต่เป็นความคาดหวังของครูที่จะให้นักเรียน นักศึกษาวางตัวหรือประพฤติตนทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา ถ้านักเรียน นักศึกษาประพฤติตนผิดไปจากระเบียบและความคาดหวังของครู ก็ถือว่าทำผิดวินัย และครูอาจใช้วิธีลงโทษต่าง ๆ กัน ตามความเหมาะสมของความผิดนั้น

สมเจตน์ ภิรมย์รักษา (2520 : 201) ให้ความหมายของวินัยว่า หมายถึง ข้อบังคับที่ใช้ควบคุมความประพฤติของตนเอง วินัยต่างจากกฎหมาย กฎหมายเป็นข้อบังคับของประเทศ แต่วินัยเป็นข้อบังคับสำหรับหมู่คณะ การทำผิดวินัยไม่ถือเป็นการผิดกฎหมาย การที่สร้างวินัยขึ้นมา ก็เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความรู้สึกบังคับตนเองโดยเกิดจากการสำนึกขึ้นมาเอง ไม่ได้เป็นการบังคับหรือเกรงกลัวข้อบังคับทั้งต่อหน้าและลับหลัง

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2526 : 186) ให้ความหมายของวินัยไว้ว่า หมายถึง ความสามารถในการบังคับหรือควบคุมตนเองให้ประพฤติตามระเบียบ กฎเกณฑ์ หรือขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เพื่อความสงบสุขในชีวิตของตนเอง และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า วินัย หมายถึง ระเบียบข้อบังคับที่วางไว้เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติให้บุคคลใช้ควบคุมความประพฤติของตนในการปฏิบัติตามแบบแผนข้อบังคับซึ่งทางโรงเรียนกำหนดหรือไม่ได้กำหนดไว้ เพื่อฝึกฝนให้บุคคลอยู่ในความถูกต้องมีเหตุผล ซึ่งจะก่อให้เกิดวินัยในตนเองที่จะทำให้บุคคลเป็นคนดี เพื่อความสงบสุขในชีวิตของตนและความเป็นระเบียบของสังคม

ประเภทของวินัย

ศุภินิตย์ วัฒนธาดา (2518 : 119) สุรางค์ จันทน์แถม (2518 : 34) นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2520 : 115) และ สมเจตน์ อภิมณฑ์รักษา (2520 : 201) กล่าวถึง ประเภทของวินัยอย่างสอดคล้องกัน โดยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. วินัยในตนเอง (Self - discipline) หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการที่ปฏิบัติเพื่อบังคับตนเองให้ปฏิบัติตาม ถ้านักเรียนมีวินัยในตนเองแล้ว ก็จะลดปัญหาในด้านการปกครองนักเรียนได้อย่างมาก โรงเรียนไม่จำเป็นต้องออกข้อบังคับระเบียบให้มากมาย การควบคุมและการปกครองก็สะดวกสบาย เพราะตัวเองจะต้องรู้จักควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้บรรลุจุดหมายปลายทางได้อย่างสุขสบาย รู้จักความรับผิดชอบ ปฏิบัติตามหน้าที่ตนรับผิดชอบ

วินัยในตนเอง จะช่วยให้บุคคลมีลักษณะดังนี้

- 1.1 รู้จักบังคับตนเองและมีกำลังใจที่จะกระตุ้นเตือนให้ตนเองปฏิบัติสิ่งที่ปรารถนา
- 1.2 ปฏิบัติตามระเบียบที่ตนมีหน้าที่อยู่โดยไม่มีใครบังคับ ทำงานสำเร็จเรียบร้อย

เสร็จตามเวลา

1.3 ปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจและตรงต่อเวลา สนใจ ตั้งใจ ขยันทำงาน
เต็มความสามารถ

1.4 ไม่คิดเอาเปรียบ เมื่อทำงานกับหมู่คณะ

1.5 เป็นที่ยอมรับของสังคม สังคมนิยมยกย่อง

นอกจากนี้ กู๊ด (Good. 1959 : 166) กำหนดวินัยในตนเองว่า เป็นการบังคับ
พฤติกรรมของบุคคลโดยอำนาจภายในของบุคคล ไม่ใช่บังคับโดยอำนาจภายนอก อำนาจภายในนี้
เกิดจากการเรียนรู้หรือการยอมรับในคุณค่าของสิ่งหนึ่งสิ่งใด จนทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรม
ของตนเองได้

2. วินัยส่วนรวมหรือวินัยสำหรับหมู่คณะ (External Authority Discipline)
หมายถึง วินัยที่ออกมาจากอำนาจภายนอกเพื่อบังคับให้ส่วนรวมปฏิบัติตามให้เกิดความเป็นระเบียบ
เรียบร้อยขึ้น วินัยส่วนรวมนี้จะต้องตั้งกฎเกณฑ์เป็นแนวทางกลาง ๆ ให้ทุกคนสามารถปฏิบัติตามได้
เช่น วินัยในการแต่งกายและวินัยในเรื่องความเคารพซึ่งมีข้อดี คือ

2.1 สามารถรักษาความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันให้อยู่ในระดับที่ดีและควรส่งเสริม
ให้ดียิ่งขึ้น

2.2 รู้จักดำเนินงานอย่างได้ผลแก่ส่วนรวม

2.3 สามารถควบคุมตนเองให้เป็นไปตามความต้องการและข้อตกลงของหมู่คณะ

2.4 สามารถดำเนินงานเป็นหมู่คณะ โดยมีคณะกรรมการดำเนินงาน ซึ่งกรรมการ
จะต้องเป็นผู้มีวินัยที่ดี จึงจะทำงานของหมู่คณะได้สำเร็จ

พนัส หันนาคินทร์ (2521 : 153 - 155) กล่าวถึงวินัยที่ใช้กันอยู่ในโรงเรียนว่า
หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นด้วยความ
สมัครใจของผู้ปฏิบัติ คือนักเรียน และได้จัดแบ่งวินัยไว้ 3 ประเภท คือ

1. วินัยเฉียบขาดแบบทหาร คือ การใช้ความกลัวเป็นเครื่องมือ นักเรียนทำดีเพราะ
กลัวถูกลงโทษ วินัยชนิดนี้ตรงกับสุภาษิตที่ว่า "รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี" ซึ่งเมื่อนักเรียนทำดีจนเป็น
นิสัยแล้ว ต่อไปภายหน้าจะติดนิสัยไม่ทำชั่ว แต่ก็มีผู้ไม่เห็นด้วยโดยอ้างว่าเป็นการผิดหลักประชาธิปไตย

2. วินัยแบบดำเนินงานให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน แนวคิดนี้ถือว่า เมื่อ นักเรียนได้ทำสิ่งที่ตนสนใจแล้ว ปัญหาเรื่องวินัยก็จะไม่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่โรงเรียนจะใช้ เพื่อแก้ปัญหาด้านวินัยของนักเรียน

3. วินัยที่เกิดจากรู้จักความรับผิดชอบและเกียรติของตน มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนมีความประพฤติดี โดยพยายามสร้างให้นักเรียนนับถือในเกียรติของตน และรู้จักรับผิดชอบต่อการรักษาเกียรตินั้น

การแบ่งประเภทของวินัยดังกล่าว ทำให้รู้จักและเข้าใจความหมายของวินัยชัดเจนขึ้น เพื่อสะดวกแก่การนำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อนักเรียน การพยายามปลูกฝังและส่งเสริมการมีวินัยในตนเองกับนักเรียน โดยใช้วิธีที่เกิดขึ้นจากการรู้จักความรับผิดชอบและเกียรติของตน ย่อมจะมีผลให้นักเรียนทำความดี เพราะรักที่จะทำดี ไม่ใช่เพราะเกรงกลัวอำนาจภายนอก นักเรียน ย่อมจะเป็นผู้รู้คุณค่าของตนเอง อันเป็นคุณธรรมที่สูงของความเป็นคน

การสร้างระเบียบวินัย

การสร้างระเบียบวินัยแก่นักเรียนนั้น ครูย่อมมีบทบาทอย่างมาก ดังที่ สุโท เจริญสุข (2519 : 69 - 70) กล่าวถึง บทบาทของครูในการสร้างระเบียบวินัยในโรงเรียนไว้ดังต่อไปนี้

1. ครูจะต้องเข้าใจและพร้อมที่จะช่วยเหลือเด็ก ยินดีให้คำแนะนำ ดักเตือน ไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย และรู้วิธีการศึกษาเด็ก เข้าใจเด็ก เป็นรายบุคคลอย่างดี

2. จัดสภาพของโรงเรียนและห้องเรียนให้น่าอยู่ น่าเรียน สะอาด เรียบร้อย มีอุปกรณ์ครบครัน

3. จัดวางระเบียบวินัยร่วมกันกับนักเรียน ไม่ทำตามครูฝ่ายเดียว

4. จัดหาหลักสูตรการเรียนการสอน ให้เหมาะกับผู้เรียนตามวุฒิภาวะ ตามความต้องการ และความสนใจของเด็ก

5. เปิดบริการแนะแนวขึ้นในโรงเรียนเพื่อช่วยเด็กที่มีปัญหา

6. ครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กตลอดเวลา

7. ส่งเสริมให้เด็กหัดปกครองตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

จากบทบาทของครูในการสร้างระเบียบวินัยจะเห็นว่า โรงเรียนมีอิทธิพลต่อชีวิตเด็กมาก ประสพการณ์ที่เด็กแต่ละคนได้รับขณะอยู่ในโรงเรียน นับตั้งแต่การเรียนรู้วิชาการและคำอบรมสั่งสอนของครู กิจกรรมทางสังคม รวมทั้งความสำเร็จภาคภูมิใจหรือความล้มเหลวผิดหวังในการเรียน ในการทำงานร่วมกับผู้อื่นและการสังคมต่าง ๆ ล้วนมีอิทธิพลในการกำหนดลักษณะนิสัยและแบบแผนของพฤติกรรมต่าง ๆ แก่เด็กทั้งสิ้น ในปัจจุบันนี้การที่เด็กไม่ประพฤติตามระเบียบที่ทางโรงเรียนวางไว้เป็นปัญหาที่น่าศึกษามาก และมีความสำคัญยิ่ง ซึ่งผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาจำเป็นต้องรีบแก้ไขโดยเร็ว เยาวชนของชาติจะต้องได้รับการฝึกให้เป็นคนมีวินัย และประพฤติตนตามระเบียบวินัยเป็นประการสำคัญ ซึ่งเป็นความต้องการของสังคมไทยในขณะนี้

ด้วยเหตุนี้ สถาบันการศึกษาจำเป็นต้องมีระเบียบวินัย เพื่อเป็นเครื่องควบคุมความประพฤติของนักเรียน แต่วินัยของโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษามีความหมายแตกต่างไปจากกฎหมายของบ้านเมือง ดังนั้นจึงควรพิจารณาการกำหนดระเบียบวินัยในโรงเรียน ซึ่ง หม่อมไฉไล (2525 : 137) กล่าวว่า รากฐานในการสร้างระเบียบวินัยที่ดีนั้น ควรจะเป็นแบบที่ให้นักเรียนเข้าใจในวิธีการของประชาธิปไตย สร้างวินัยให้แก่เด็กตั้งแต่เริ่มแรกเข้ามาในสถานศึกษา ให้นักเรียนเป็นผู้วางระเบียบวินัยของตนเอง และสามารถเปลี่ยนแปลงตามเวลาและโอกาส ตลอดจนต้องมีการอบรมเรื่องระเบียบวินัยอยู่เป็นประจำและต่อเนื่อง

นอกจากนี้ พันธ์ หันนาคินทร์ (2513 : 215) เสนอข้อคิดบางประการเกี่ยวกับระเบียบวินัยไว้ว่า ควรจะให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบโดยที่นักเรียนเข้าใจเหตุผลและเห็นดีเห็นงามจากการปฏิบัติตามระเบียบนั้น อย่าให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าคุณบังคับ

การสร้างวินัยในห้องเรียนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง วินัยในห้องเรียน หมายถึง อำนาจโดยตรงที่จะควบคุมพฤติกรรมของนักเรียน เป็นกระบวนการที่จะฝึกให้เด็กมีพัฒนาการทางร่างกายหรือทัศนคติ ครูจะต้องเป็นผู้คอยช่วยแนะแนวทางเด็ก และต้องร่วมกันกับเด็กสร้างวินัยขึ้นมา เพราะวินัยที่ดีนั้นจะต้องเกิดจากสัมพันธภาพที่สอดคล้องกันระหว่างครูและเด็ก ซึ่งจะเป็นผลที่สนับสนุนให้เด็กเกิดวินัยในตนเอง

ออซูเบล (Ausubel. 1965 : 189 - 190) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการสร้างวินัย หรือการมีวินัยแบบประชาธิปไตยในห้องเรียนว่าจะช่วยส่งเสริม และปลูกฝังให้เด็กเป็นผู้มีความรับผิดชอบสูง สามารถควบคุมตนเองได้ มีความสามารถในการทำงานเป็นกลุ่ม มีความเข้าใจและตีความหมายของกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อนำมาประพฤติได้ และสามารถอธิบายแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเป็นบุคลิกภาพที่สังคมประชาธิปไตยต้องการ

เรมอนด์ (Raymond. 1969 : 128) กล่าวว่า การฝึกให้เด็กปฏิบัติอยู่ในกรอบระเบียบที่ผู้ใหญ่วางไว้ เป็นการทำลายความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก เรมอนด์ ได้แสดงความเห็นไว้อีกว่า การฝึกให้เด็กปฏิบัติตามที่อยู่ในระเบียบเท่ากับเป็นการจำกัดสิทธิ เสรีภาพของเด็ก ความคิดสร้างสรรค์จะเกิดขึ้นต่อเมื่อมีการขัด หรือลดอุปสรรคขัดแย้งต่าง ๆ ทางสังคมให้หมดไป หรือให้น้อยลง

จากคำกล่าวของบุคคลต่าง ๆ จะเห็นว่า วินัยในโรงเรียนเป็นสิ่งจำเป็น และครูมีบทบาทสำคัญในการควบคุมปัญหาทางวินัย และวินัยเป็นเรื่องที่ยุ่ยากและสลับซับซ้อนมาก ในการสร้างสรรค์ระเบียบวินัยควรจะให้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้าง และควรสร้างให้สอดคล้องกับวัยและวุฒิภาวะของนักเรียน ตลอดจนสภาพของสังคมปัจจุบัน ดังที่ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2525 : 103) ระบุว่ากิจกรรมที่เสริมสร้างวินัยนั้น จะต้องเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร ควรเป็นกิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมการเรียนการสอนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพอุปนิสัย ค่านิยม และปลูกฝังเจตคติที่พึงประสงค์แก่นักเรียน การที่ครูหรือโรงเรียนจำกัดเสรีภาพส่วนตัวของเด็กโดยการให้นักเรียนรู้จักแต่ชีวิตที่อยู่ในกรอบระเบียบวินัย ไม่มีโอกาสได้ใช้ความคิดวิจารณ์ญาณจะทำให้นักเรียน พยายามดิ้นรนที่จะฝ่าฝืนการควบคุมเสมอ ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาทางวินัยได้

✓ ปัญหาเกี่ยวกับวินัยของนักเรียน

ปัญหาเรื่องวินัยเป็นปัญหาที่ซับซ้อน ด้วยเหตุที่วินัยมีปัญหามีวิธีแก้เฉพาะเจาะจงลงไป แต่การศึกษาพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนจะช่วยให้เข้าใจปัญหาเรื่องวินัยได้ดีขึ้น ซึ่ง นรินทร

อัมเพิ่มพูล (2523 : 13) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาว่า หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกในโรงเรียนซึ่งไม่ช่วยทำให้เกิดผลดีต่อกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนหรือเป็นพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ของห้องเรียนหรือของโรงเรียน นอกจากนี้ เอนกกุล กริแสง (2520 : 210) ได้กล่าวถึง ลักษณะของการขาดวินัยในชั้นเรียนว่ามี 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์บ่อยครั้ง พฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่
 - 1.1 แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อเพื่อนร่วมชั้น เช่น แกล้งเพื่อน ใช้อาวุธข่มขู่เพื่อนหรือผู้อื่น
 - 1.2 เรียกร้องความสนใจจากเพื่อน เช่น ลุกจากที่นั่งโดยไม่ขออนุญาต ทำท่าตลก
ดะหนอย
คนองต่าง ๆ
 - 1.3 รบกวนการสอนของครู เช่น ทำเสียงประหลาด พูดคุยกันด้วยเสียงอันดัง
ขัดคำสั่งของครู เคาะโต๊ะ และกระທိบเท้า
 - 1.4 แสดงความอวดดี เช่น แกล้งถามปัญหาที่ไม่เข้าเรื่อง ได้แฉ่งเพื่อนหรือครู
อย่างไม่มีเหตุผล
2. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในบางครั้ง เป็นพฤติกรรมที่ไม่ก่อความวุ่นวายให้ครูและเพื่อน
หรือการเรียนการสอน ซึ่งได้แก่
 - 2.1 ขาดความตั้งใจ เช่น ไม่ตั้งใจฟังครูอธิบาย เหม่อลอย ครุ่นคิดในเรื่องที่ไม่
เกี่ยวกับบทเรียน
 - 2.2 ไม่ตั้งใจทำงานตามที่ครูมอบหมาย เช่น ทำงานอย่างอื่น เขียนรูปหรือวาด
รูปเล่น ทำงานรีบร้อน ไม่เรียบร้อย ส่งงานช้า ทำงานไม่สำเร็จ
 - 2.3 ขาดการสังคมกับเพื่อน เช่น ขี้อาย ไม่ร่วมมือกับผู้อื่น ไม่ได้แฉ่งกับใครแม้
จะถูกตำหนิโดยไม่จำเป็นหรือไม่เป็นจริง
 - 2.4 ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เช่น ต้องการคำชมเชยและคำแนะนำมากเกินไป
ความจำเป็น คอยฟังผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา เรียกร้องความสนใจจากผู้อื่นอย่างมาก

ศุภนิตย์ วัฒนธาดา (2518 : 123) ได้แบ่งลักษณะและปัญหาทางวินัยไว้ 21 ลักษณะ ได้แก่ ความไม่ร่วมมือ ขาดเรียนเป็นประจำ มาโรงเรียนสาย หนีโรงเรียน ทุจริตในการสอบ ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู พุดจาหยาบคาย ทั้งสิ่งของไม่เป็นที่ทำลายสิ่งของ รังแกเพื่อน เอาจานวิชาอื่นมาทำขณะกำลังเรียน ไม่ทำการบ้านที่มอบหมาย แสดงอารมณ์ฉุนเฉียว เกรี้ยวกราด วางของไม่เป็นที่ คู้ก้นในห้องเรียน ผิดนัด และแสดงมารยาทไม่สุภาพ

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2515 : 112 - 116) ได้เข้าร่วมศึกษาวิจัยปัญหาต่าง ๆ ของศูนย์อินโนเทค (INNOTECH) เมื่อปี 2515 โดยทำการวิจัยปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดในโรงเรียนกลุ่มประเทศ ซี มี โอ (SEMEO) ในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาทั้งในเมืองและชนบท โดยให้ครูเขียนรายงานตามแบบสอบถาม พบปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียน เรียงตามลำดับ ความสำคัญดังนี้

ปัญหาในระดับประถมศึกษา ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าวต่อเพื่อนนักเรียน ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน รบกวนชั้นเรียนขณะกำลังสอน ขัดคำสั่งและระเบียบของโรงเรียน ไม่สนใจในการเรียน ลักษณะของ เรียนหนังสือไม่ดี หนีโรงเรียน ไม่สุภาพ ไม่เคารพครู ไม่ทำการบ้านตามที่ครูสั่ง ขัดแย้งกับครู ทุจริตเวลาสอบ พุดจาหยาบคาย เกิดอุบัติเหตุ ทั้งครูและนักเรียนมาโรงเรียนสาย สุขภาพไม่สมบูรณ์ ผู้ปกครองตำราโรงเรียนและครู ครูและนักเรียนลืมนำวัสดุอุปกรณ์สำคัญมาใช้ในการเรียนการสอน

ปัญหาในระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ รบกวนชั้นเรียนขณะกำลังสอน ขัดคำสั่งและระเบียบของโรงเรียน ไม่สนใจในการเรียน แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อเพื่อนนักเรียน ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน เรียนหนังสือไม่ดี หนีโรงเรียน ไม่ทำการบ้าน ทุจริตเวลาสอบ ไม่สุภาพไม่เคารพครู ลักษณะ ขัดแย้งกับครู พุดจาหยาบคาย พุดบด สุขภาพไม่สมบูรณ์ ความไม่ร่วมมือกันระหว่างคณะครู ผู้ปกครองตำราโรงเรียนและครู ครูลืมนำวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นมาโรงเรียน

อำไพ อินฟ้าแสง (2524 : 277 - 284) ได้กล่าวถึงนักเรียนหนีโรงเรียนว่า มีสาเหตุของพฤติกรรมเหมือนกับเด็กหนีออกจากบ้าน คืออาจจะต้องการหนีออกจากสิ่งแวดล้อมที่จำเจอยู่กับกิจวัตรประจำวัน เพียงต้องการเปลี่ยนบรรยากาศหรือลดความเครียดที่บังเกิดขึ้นในระหว่างที่เขาอยู่บ้านหรือไปโรงเรียน โรงเรียนอาจให้ความสุขหรือความพอใจไม่พอเพียง นอกจากนี้เด็กบาง

คนชอบผ่นกลางวัน หรือมีจินตนาการในเรื่องต่าง ๆ ในช่วงเวลาที่สันทัดออกไปจากโรงเรียน
สรุปได้ว่าเด็กหนีโรงเรียนก็เพราะเขาไม่อยากไปโรงเรียน และตั้งใจหรือวางแผนไว้ว่าจะไปทำ
สิ่งที่สนุกกว่าการไปโรงเรียนนั่นเอง

บีดาร์ด (Bedard. 1964 : 3338) ได้ทำการศึกษาการเขียนนโยบายทางวินัยของ
โรงเรียนมัธยมศึกษา ในรัฐแคลิฟอร์เนีย พบปัญหาทางวินัยที่เด่น ๆ ได้แก่ การสูบบุหรี่ การหนี
โรงเรียน ประพฤติผิดระเบียบในชั้นเรียน ติดยาเสพติดและลักขโมย

กอร์ตัน (Gorton. 1983 : 326 - 327) กล่าวว่า โรงเรียนต่าง ๆ ประสบปัญหา
ด้านวินัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. ปัญหาการผิดวินัยในชั้นเรียน ได้แก่ การตอบโต้กับครู การไม่ตั้งใจเรียน การรบกวน
คนอื่น ๆ การกินขนมในชั้น การขอมทำลายของ การพูดหยาบคาย การพูดปด และการทำร้ายคนอื่น

2. ความประพฤติผิดนอกชั้นเรียน (แต่อยู่ภายในบริเวณโรงเรียน) ได้แก่ การต่อสู้กัน
การทำลายสิ่งของ การสูบบุหรี่ การใช้ยาเสพติด การแต่งกายผิดระเบียบ การขโมย การเล่น
การพนัน การทำบริเวณโรงเรียนสกปรก การต่อต้านครู-โรงเรียน และการเข้าไปในบริเวณที่
หวงห้าม

3. การหนีโรงเรียน ได้แก่ การไม่เข้าชั้นเรียน การขาดโรงเรียน

4. ความเฉื่อยชา ได้แก่ การเข้าชั้นเรียนช้าบ่อย ๆ และการมาโรงเรียนสายบ่อย ๆ

กระทรวงศึกษาธิการ ได้ออกกฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2515) ตามความในประกาศ
คณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 เกี่ยวกับความประพฤติหรือการแต่งกาย ที่ถือว่าไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน
และเป็นการกระทำผิดวินัย มีดังนี้

1. นักเรียนชายไว้ผมยาว โดยไว้ผมข้างหน้า กลางศีรษะยาวเกิน 5 เซนติเมตร รอบ
ศีรษะไม่ตัดเกรียน หรือไว้หนวดเครา

2. นักเรียนหญิงไว้ผมยาวเลยต้นคอ (ยกเว้นระเบียบของเฉพาะโรงเรียนที่กำหนดไว้
ให้ยาวกว่านี้ได้ แต่ต้องรวบให้เรียบร้อย)

3. เทียบเร่ร่อนอยู่ในที่สาธารณะ หรือทำลายสมบัติของสถานศึกษาหรือสาธารณสมบัติ

4. แสดงกิริยา วาจา หรือกระทำการหนึ่งอย่างใดไม่สุภาพ

5. มั่วสุมและก่อความเดือดร้อนอย่างหนึ่งอย่างใด
6. เล่นการพนันซึ่งต้องห้ามตามกฎหมายการพนัน
7. เทียวเตร่เวลากลางคืนระหว่างเวลา 20.00 น. ถึง เวลา 04.00 น. ของวันรุ่งขึ้น เว้นแต่ไปกับผู้ปกครองหรือได้รับอนุญาตจากสถานศึกษา
8. สูบบุหรี่ สูบกัญชา หรือเสพยา ยาเสพติดหรือของมีเมาอื่น ๆ
9. เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้านสถานบริการ หรือสถานอื่นใด ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน โรงรับจำนำ หรือสถานการพนัน ในระหว่างเวลาที่มีการเล่นการพนัน เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัย หรือเยี่ยมญาติ
10. เข้าไปในงานหรือร่วมสังสรรค์ และงานที่มีการเต้นรำหรือการแสดงซึ่งไม่ควรแก่สภาพของนักเรียน เว้นแต่ไปกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครองหรืองานนั้น บิดามารดาหรือผู้ปกครอง หรือสถานศึกษาของนักเรียนคนหนึ่งคนใดเป็นผู้จัด
11. เข้าไปในสถานค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัยอยู่在那นั้น หรือเข้าไปเยี่ยมญาติซึ่งอาศัยอยู่ในสถานทีนั้น
12. คบค้าสมาคมกับหญิงที่ประพฤติตนเพื่อการค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นญาติใกล้ชิดกับผู้หญิงนั้น
13. ประพฤติตนทำนองขู้สาว
14. มั่วสุมทะเลาะเบาะแว้ง หรืออาวูตติดตัวหรือชอนเร้นไว้เพื่อประทุษร้าย
15. หลบหนีโรงเรียน

ระเบียบตามกฎกระทรวงฉบับที่ 1 โรงเรียนนำไปเป็นเกณฑ์ในการปฏิบัติในโรงเรียนต่อไป จะเห็นว่าการทำผิดวินัยของนักเรียนนั้นมีโอกาสเกิดขึ้นได้เสมอ ซึ่งมีอยู่หลายประเภท ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ได้แก่ การแต่งกายไม่เรียบร้อย ความประพฤติไม่เรียบร้อย ส่งเสียงดังในชั้นเรียน คือ พูดคำหยาบ รังแกกัน ไม่สนใจเรียน ชอบเล่นหรือคุยกันขณะที่ครูสอน หนีโรงเรียน ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน มาโรงเรียนสาย ปัญหาเหล่านี้อาจมีสาเหตุมาจากหลายทาง ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาจึงควรค้นหาสาเหตุเหล่านี้ และพยายามแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่ดีเหล่านี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปัญหาทางวินัยและเพศ

งานวิจัยในต่างประเทศ

โจนส์ (Jones. 1954 : 781 - 832) ได้ศึกษาเรื่องความแตกต่างกันระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในด้านปฏิบัติตามวินัย พบว่า เด็กชายวัยรุ่นจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าเด็กหญิงวัยรุ่น ทั้งนี้เพราะสังคมได้มุ่งหวังให้หญิงและชายมีพฤติกรรมเหมือนกัน ดังนั้นการฝึกอบรมเด็กแต่ละเพศจึงแตกต่างกัน เนื่องจากการยอมรับหรือปฏิเสธจากสังคมมีความหมายต่อหญิงมากกว่าชาย และสังคมเข้มงวดกวดขันกับความประพฤติของหญิงมากกว่าชาย แต่ในสถานการณ์อื่น ๆ เด็กชายจะมีการพูดเท็จและไม่เชื่อสัตย์มากกว่าเด็กหญิง ในระยะวัยเด็กตอนปลายและวัยรุ่น เด็กชายจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าและไม่เต็มใจที่จะกระทำตามกฎข้อบังคับต่าง ๆ โดยไม่คำนึงว่ากฎนั้นจะยุติธรรมต่อเขาหรือไม่

กอร์ริสัน (Gorrison. 1959 : 153 - 156) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกให้นักเรียนมีวินัยในโรงเรียนมัธยมศึกษา 2 โรงเรียนแห่งรัฐจอร์เจีย โดยศึกษาจากนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา 2 โรงเรียน จำนวน 276 คน ผลการศึกษาครั้งไม่ปรากฏว่า พฤติกรรมที่เด็กหญิงกระทำผิดมากที่สุด คือ การพูดและหัวเราะ แต่สำหรับเด็กชายเป็นไปในทางก้าวร้าวมากกว่าเด็กหญิง คือ การต่อสู้ และการโยนสิ่งของ

นัท (Nutt. 1972 : 650) ศึกษาปัญหาของนักเรียนในรัฐโคโลราโด โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น 7 - 12 จำนวน 607 คน ครู 33 คน พบว่า นักเรียนประสบปัญหาจากมากไปหาน้อยดังนี้ คือ ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร การปรับตัวให้เข้ากับงานของโรงเรียน ความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาส่วบุคคล ปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมทางสังคมและสันทนาการ นอกจากนี้ ยังพบว่า เพศระดับชั้น มีอิทธิพลต่อลำดับความสำคัญของปัญหานักเรียนอีกด้วย แต่เพศมีอิทธิพลมากกว่าระดับชั้น

งานวิจัยในประเทศไทย

กรรมา กิจขยัน (2517 : 84) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนประถมศึกษา

ปีที่ 5 ปีการศึกษา 2516 จำนวน 300 คน ชาย 173 คน หญิง 127 คน พบว่า นักเรียนหญิงมี วิทยะแห่งตนสูงกว่านักเรียนชาย

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (2518 : 163) ได้วิจัยความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักและความคุม ความเอื้อเฟื้อและวินัยทางสังคม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นปีที่ 1 ในกรุงเทพฯและต่างจังหวัด จำนวน 450 คน พบว่า นักเรียนหญิงมีวินัยทางสังคมมากกว่านักเรียนชาย

วิวัฒน์ มุลสถาน (2523 : 109) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความมีวินัยในตนเอง โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูชนิดมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 20 ข้อ และแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง จำนวน 23 ข้อ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2521 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 443 คน ชาย 221 คน หญิง 222 คน พบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างความมีวินัยในตนเองกับตัวพยากรณ์ทั้งหมด คือ จำนวนพี่น้องในครอบครัว ลำดับการเกิด สถานภาพสมรสของพ่อแม่ ระดับการศึกษาของพ่อแม่ อาชีพของพ่อแม่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน แบบปล่อยปละละเลย มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ มีความสัมพันธ์กันเป็นเส้นตรง นั่นคือสามารถสร้างสมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองได้ และสมการพยากรณ์สามารถในการพยากรณ์ร้อยละ 14.95

สาเหตุของการประพฤติผิดวินัย

การทำผิดวินัยของนักเรียนนั้น เกิดจากสาเหตุหลายประการ เมื่อพิจารณาตามความเห็นของบุคคลต่าง ๆ สรุปได้ 2 ประการ คือ สาเหตุจากตัวเด็ก และสาเหตุจากสิ่งแวดล้อม (ประสารทิพย์ธารา. 2523 : 86 - 98) สรุปเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. สาเหตุจากตัวเด็ก แยกเป็น 2 ประเด็น คือ

1.1 จากสภาพตัวเด็ก แบ่งออกได้เป็น 2 ทาง คือ

1.1.1 สาเหตุทางกาย มักเป็นสิ่งที่ติดตัวเด็กมาแต่เกิด เช่น ร่างกายผิดปกติ สติปัญญาอ่อน ความพิการ สุนัขพ้องแอ ทำให้เด็กมีมด้อย และหาทางแสดงบ่มเด่น อาจแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการรบกวนห้องเรียน เช่น พูดเสียงดัง ก้าวร้าว รังแกผู้อื่น เด็กที่สมองที่ปัญญาอ่อน ขาดอาหาร จะทำให้เกิดปัญหาทางอารมณ์ เช่น เศร้าซึม หงุดหงิด เจ้าอารมณ์ เป็นต้น

1.1.2 สาเหตุทางจิตใจ เนื่องมาจากความต้องการทางสังคมและอารมณ์ ไม่ได้รับการตอบสนอง ซึ่งอาจเกิดจากการสูญเสียพ่อแม่ ความน้อยใจที่ไม่ได้รับความอบอุ่น ขาดความเอาใจใส่ จะทำให้กลายเป็นเด็กเจียนซึม ไม่พูดจา และแยกตัวออกจากสังคม ความตึงเครียด ความกระวนกระวาย ความสับสน ความล้มเหลว อาจทำให้เด็กแสดงออกโดยการก้าวร้าว ทำลายสิ่งของและรังแกเพื่อน

1.2 จากวัยของเด็ก เด็กวัยรุ่นเป็นวัยที่เปลี่ยนจากวัยเด็กก้าวสู่ความเป็นหนุ่มสาว ซึ่งวัยนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา และสังคม ทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดอารมณ์และความคิดใหม่ ๆ ที่แตกต่างจากวัยเด็กอันมีผลต่อปัญหาวินัยได้

2. สาเหตุจากสิ่งแวดล้อม แยกเป็น 3 ประเด็น คือ

2.1 สิ่งแวดล้อมในครอบครัว เช่น สภาพครอบครัวที่แตกแยก ทำให้เด็กขาดความมั่นใจในตนเอง แสดงอวดเก่งต่อครู ต่อเพื่อนนักเรียน เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อื่น สังคมภาพในครอบครัวก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กประพฤติผิดวินัย นอกจากนั้นวิธีการอบรมของครอบครัวก็เป็นสาเหตุให้เด็กเกิดอารมณ์กระวนกระวายตื่นเต้นอยู่เสมอ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง หรือการปล่อยใจให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ตามใจ จะทำให้เด็กขาดเหตุผลที่ดีทางจิตใจ ไม่แน่ใจว่าตนเองทำถูกหรือผิด

2.2 สิ่งแวดล้อมในโรงเรียน โรงเรียนบางแห่งเป็นตัวอย่างโดยทางอ้อมให้เด็กกระทำผิดวินัย ทั้งนี้เพราะโรงเรียนใช้วิธีทำให้เด็กบางคนประสบความล้มเหลว ซึ่งมีผลให้เด็กมีความมุ่งร้ายหรือเป็นปฏิปักษ์ต่อครู อาจารย์ และโรงเรียน ตัวครูเองมีส่วนอย่างมากต่อเด็ก เช่น ครูที่ให้การบ้านเด็กที่ไม่ชัดเจน หรือไม่ให้เลย นักเรียนย่อมไม่ทราบว่าจะทำอะไรดี หรือครูสอน

ไม่ดี ไม่เตรียมการสอน ทำให้เด็กไม่สนใจเรียน ครูแต่งตัวไม่เหมาะสม ขี้เกียจสอน เจ้าอารมณ์ ไม่ให้ความสนใจและไม่เอาใจใส่เด็ก เด็กอาจเรียกร้องความสนใจด้วยการพูดเสียงดัง พูดโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือชกชนจนเกิดเหตุ ทางด้านกลุ่มเพื่อนนั้นมีข้อยืนยันว่า เพื่อนมีความสำคัญต่อการส่งเสริมให้กระทำผิดวินัย เพื่อนอาจคอยช่วยเหลือส่งเสริมให้กระทำผิดวินัยกว่าเดิมมากขึ้น ชักจูงใจให้ขัดคำสั่งพ่อแม่ อันอาจเป็นแนวทางนำไปสู่การก่ออาชญากรรมในอนาคตได้

2.3 สภาพสังคมทั่วไป สังคมอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี อิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกหลังไหลเข้ามาสู่ประเทศร่วมกับความเจริญต่าง ๆ วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้ อยากรู้อยากลอง เด็กวัยรุ่นจะพยายามแสวงหาความรู้โดยวิธีการต่าง ๆ จนกระทั่งแสดงพฤติกรรมที่ทำให้เกิดปัญหา และผลเสียต่อตัวเด็กและสังคมได้

จากสาเหตุของการประพฤติดิตวินัยดังกล่าว จะเห็นว่าพฤติกรรมผิดวินัยมีสาเหตุมาจากตัวเด็กและสภาพแวดล้อม โดยสาเหตุจากตัวเด็กนั้นผู้วิจัยมุ่งศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องคือ อัตมโนทัศน์ของเด็กซึ่งจากการประเมินผลงานวิจัยของ บราวน์ (Hurlock. 1967 : 533 ; citing Brown. 1954) ได้รวบรวมสรุปผลการศึกษาวิจัยของนักจิตวิทยาหลายท่าน แสดงให้เห็นความสำคัญของอัตมโนทัศน์ในทางที่ดี จะส่งผลต่อพฤติกรรมทางบวกที่สังคมต้องการหลายประการ ได้แก่ การมีความรัก และรู้จักรับผิดชอบต่อสังคม ให้ความร่วมมือต่อชุมชน มีความอดทนอดกลั้น ใจกว้าง นอกจากนั้นจากการรวบรวมผลงานวิจัยของไวลี (Wylie. 1961 : 118) ได้สรุปผลไว้ว่า การมีอัตมโนทัศน์สูงจะมีผลต่อการปรับตัว การยอมรับผู้อื่น การเรียนรู้ และระดับความมุ่งมั่น ด้วยเหตุดังกล่าว อัตมโนทัศน์จึงเป็นแกนกลางของพฤติกรรม และเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของบุคลิกภาพ

การประพฤติดิตวินัยมีสาเหตุจากสิ่งแวดล้อมที่บ้าน ผู้วิจัยมุ่งศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องคือ การอบรมเลี้ยงดู ซึ่งจากการประเมินผลงานวิจัยของ ซีเยร์ และคนอื่น ๆ (Sear and others. 1957 : 466) ได้สรุปการศึกษาวิจัยเป็นจำนวนมากเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูว่า เป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิตของเด็ก และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่จะมีผลบางประการต่อพฤติกรรมของเด็กในปัจจุบัน และศักยภาพของการกระทำในอนาคตของเขา ดังนั้นพฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคลใดบุคคลหนึ่งนั้น ส่วนหนึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ในสถาบันครอบครัว อันเป็นสถาบันทางสังคมอันดับแรกสุดที่เด็กเป็นสมาชิก อย่างไรก็ตาม การที่จะ

อบรมเลี้ยงดูบุตรได้เหมาะสมเพียงใดนั้น พ่อแม่จำเป็นจะต้องปฏิบัติให้สอดคล้องกับพัฒนาการของ
เด็กในแต่ละวัยและในแต่ละสถานการณ์

ในการศึกษาค้นคว้าของ เซียร์ (Sear. 1969 : 178) พบว่า การอบรมเลี้ยงดูจะ
แปรผันไปตามเพศ และอายุของเด็ก สถานเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนการศึกษาของพ่อแม่ เช่น
พ่อแม่ที่มีระดับการศึกษาต่ำมักจะขาดความรู้ในการอบรมเลี้ยงดู ขาดการควบคุมพฤติกรรมอย่าง
เหมาะสม ขาดเหตุผลในการรักตามใจ อันเป็นเหตุให้เด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ การอบรม
เลี้ยงดูจึงหมายความว่าความรวมถึงการฝึกระเบียบวินัย ตลอดจนการสนองความต้องการพื้นฐานและความ
ต้องการขึ้นสูงของเด็ก (Symonds. 1939 : 166) ดังนั้น ผู้ที่มีอิทธิพลในการถ่ายทอดค่านิยม
ทัศนคติ และมาตรฐานของสังคมคือพ่อแม่ เพราะพ่อแม่สามารถสนองความต้องการดังกล่าวได้ดีกว่า
ผู้อื่น พ่อแม่มักจะใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูให้เป็นไปตามเป้าหมายของสังคม คือ การควบคุมพฤติกรรม
ของเด็ก เช่น ให้รางวัลหรือแรงเสริมเมื่อเด็กไม่ดื้อดึง ไม่ก้าวร้าว แต่จะดุด่า เมียนตี หรือลงโทษ
ด้วยวิธีการอื่น ๆ เมื่อเด็กมีพฤติกรรมไม่พึงปรารถนา วิธีการควบคุมพฤติกรรมเหล่านี้หากใช้ไม่
เหมาะสมก็อาจจะทำให้เด็กเป็นคนมีปัญา การอบรมเลี้ยงดูจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสร้าง
บุคลิกภาพให้แก่เด็ก (รัญจวน คำวชิรพิทักษ์. 2524 ; อ้างอิงมาจาก Bishop. 1951)
จึงเห็นได้ว่าการพัฒนาพฤติกรรม และบุคลิกภาพของเด็ก มีผลมาจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

นอกจากนี้สาเหตุของการประพฤติดีมีสาเหตุจากสิ่งแวดล้อมของโรงเรียน ผู้วิจัย
มุ่งศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องคือ สภาพแวดล้อมของโรงเรียน โดยโรงเรียนเป็นสถาบันทางสังคมที่มี
ความสำคัญในการให้การศึกษาอบรมแก่เด็กและเยาวชนโรงเรียนจึงมีความสำคัญในการปลูกฝัง
คุณธรรมความดี ให้แก่เด็ก แต่ด้วยเหตุที่โรงเรียนเป็นแหล่งรวมของเด็กและเยาวชนที่มีภูมิหลัง
ต่างกัน ดังนั้น เด็กอาจจะถ่ายทอดความรู้ แนวความคิด ทัศนคติ ค่านิยม ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ
ทั้งในทางดีและทางไม่ดีให้แก่กันได้ โรงเรียนจึงเป็นเสมือนแหล่งที่สามารถถ่ายทอดประสบการณ์
ทั้งที่ดีและไม่ดีให้แก่กันระหว่างนักเรียนที่เข้ามาอยู่ร่วมกันในโรงเรียนได้เป็นอย่างดี (ประเทิน
มหาพันธ์. 2523 : 59)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านวินัย ดังต่อไปนี้คือ
อัตถิภาวนิยม การอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอัตถินทัศน์

ความหมายของอัตถินทัศน์

ไอเซ็งค์ และคนอื่น ๆ (Eysenck and others. 1979 : 971) ให้ความหมายของอัตถินทัศน์ว่า เป็นผลรวมของทัศนคติ ค่านิยม ความสามารถ และคุณภาพของการแสดงพฤติกรรมของบุคคลแต่ละคน

เรย์ (Raimy. 1948 : 153 - 156) นิยามอัตถินทัศน์ว่า เป็นการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ที่ถูกจัดเป็นระบบมากหรือน้อย ซึ่งเป็นผลมาจากการสังเกต "ตน" ทั้งในอดีตและปัจจุบัน เป็นสิ่งที่บุคคลเชื่อเกี่ยวกับตนเอง เป็นแผนที่ที่บุคคลแต่ละคนใช้พิจารณาเพื่อเข้าใจตน

โรเจอร์ (Rogers. 1951 : 136) กล่าวว่า อัตถินทัศน์เป็นโครงสร้างของการรับรู้ที่บุคคลมีต่อตนเอง เกี่ยวกับรูปร่างลักษณะ ความสามารถ คุณค่าของตนเอง และการปรับตัวของ ตนเองกับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม

พรหมพิทย์ เกษะนันท์ (2517 : 56) ได้กล่าวสรุปความหมายของอัตถินทัศน์ว่า คือ ความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง เป็นส่วนหนึ่งของตน แต่เป็นส่วนสำคัญที่เป็นแก่นแท้ เป็นคุณลักษณะประจำตัวของตนเอง เป็นคุณลักษณะที่บุคคลคิดว่าเป็นตัวของเขาเองตลอดเวลา ทุกสถานที่ แต่อัตถินทัศน์ไม่ใช่ "ตน" เพราะตนเป็นวิถีทางที่บุคคลเป็นตนของตนเอง รวมความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองบางส่วน พร้อมทั้งร่างกาย บุคลิกภาพ สติปัญญา ความสามารถและนิสัยใจคอด้วย

วรรณวดี ยังกง (2513 : 15) ได้สรุปความหมายของอัตถินทัศน์ว่า เป็นรู้สึกความเชื่อ และทัศนคติที่บุคคลมีต่อตัวเขาเองว่า ตนเองนั้นมีลักษณะรวม ๆ เป็นอย่างไร ซึ่งคล้ายกับพรหมิ ชูทัย (2522 : 256) ซึ่งกล่าวว่า อัตถินทัศน์ เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับทัศนคติ (Attitudes) ความรู้สึก (Feeling) และการรับรู้ (Perceptions) ของแต่ละบุคคลที่มีต่อตัวเขาเอง และปัญญา หิรัญรัมย์ (2523 : 60) กล่าวว่า อัตถินทัศน์เป็นความรู้สึกนึกคิดของตน ที่ได้ประเมินดูตัวเองว่า ตนเองมีความพร้อม มีบุคลิกภาพอย่างไร

สรุปได้ว่า อัตถินทัศน์ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง และการประเมินตนเองให้เกิดความเข้าใจ ความรู้สึก ทัศนคติต่อตนทั้งในด้านที่เป็นจริงและไม่เป็นจริง อัตถินทัศน์เป็น

แก่นแท้ของบุคลิภาพของแต่ละบุคคล ซึ่งถือว่าเป็นตัวของเขาเองทุกเวลาและทุกสถานที่ ซึ่งในขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้หลักของโรเจอร์ ให้ความหมายว่า อัตมโนทัศน์เป็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อตนเอง ในด้านรูปร่างลักษณะ ความสามารถ คุณค่าของตนเอง และการปรับตัวทางอารมณ์

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ของบุคคลวัยต่าง ๆ

เฮอร์ล็อก (Hurlock. 1974 : 126) กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ของบุคคลวัยต่าง ๆ ไว้ว่า ในวัยเด็ก ผู้ที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ของเด็ก คือ บิดา มารดา พี่น้อง เพื่อน และครู ในวัยผู้ใหญ่ องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ คือ คู่สมรส เพื่อน เพื่อนบ้าน ลูก และนายจ้าง ในวัยชรา องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ คือ เพื่อน คู่สมรส ลูก หลาน และเหลน เป็นที่น่าสังเกตว่าเพื่อนมีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ของคนทุกวัย ทั้งนี้เป็นเพราะบุคคลได้มีโอกาสปะทะสังสรรค์ และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีเพื่อนมาก เพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อการพัฒนาอัตมโนทัศน์ตลอดชีวิต

องค์ประกอบเหล่านี้ทำให้บุคคลแต่ละคนมองตนเองแตกต่างกันออกไป บางคนมองตนเองตามสภาพความเป็นจริง ส่วนบางคนก็มองเห็นว่าตนมีความสามารถดีเด่นหรือต่ำด้อยกว่าผู้อื่น การมองตนเองของบุคคลหรือการมีอัตมโนทัศน์อย่างไรวนัั้น ยังขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอีกหลายประการคือ

1. ประสบการณ์ในอดีตของแต่ละบุคคลซึ่งไม่เหมือนกัน
2. การอบรมเลี้ยงดูบุคคลแต่ละคนเติบโตมาจากครอบครัวที่มีวิธีการเลี้ยงดูแตกต่างกัน
3. บทบาทนิยามประเพณีและวัฒนธรรมในสังคมนั้น บุคคลได้สะสมลักษณะต่าง ๆ มาจนเกิดเป็นความคิดที่มีต่อตนเองขึ้น บางครั้งก็มองตนเองละเอียดถี่ถ้วน มองถูกต้องตามความเป็นจริง (Real Self) แต่บางครั้งก็มองตนเองดีเกินความเป็นจริงไปมาก ซึ่งเรียกว่าตนเองในอุดมคติ (Ideal Self) ความรู้สึกนึกคิดของเด็กที่มีต่อตนเองอาจแตกต่างกันออกไปดังนี้ คือ

3.1 มีความรู้สึกว่าตนเองดีเด่นกว่าผู้อื่น มักพบมากในเด็กที่ถูกตามใจและได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนต้องการ ลักษณะการมองตนเองเช่นนี้ อาจเป็นผลเสียทำให้เด็กเกิดความประมาท และอาจขาดความอดทนเมื่อพบกับความผิดหวังที่เกิดขึ้น

3.2 มีความรู้สึกที่ตนเองเป็นผู้ต่ำต้อยกว่าผู้อื่น เป็นการมองที่ตรงกันข้ามกับประเภทแรก มักพบมากในเด็กที่ถูกบิดามารดาทอดทิ้ง ขาดความรักความอบอุ่นจากบิดามารดา ผลเสียที่ได้รับ คือ จะขาดความไว้วางใจบุคคลที่เขาเกี่ยวข้อง เป็นคนหวาดระแวง ขาดความสุข และทำลายบุคลิกภาพของตนเองไปมาก

3.3 มีความรู้สึกภูมิใจว่าตนเป็นคนมีคุณค่า มักพบมากในเด็กที่ได้รับการยกย่องจากผู้ใหญ่ เช่น บิดามารดา ครูอาจารย์ เด็กจะรู้สึกภูมิใจในตนเองเพราะผู้อื่นมองตนอย่างยกย่อง และเห็นว่าตนมีค่า ลักษณะการมองตนดังกล่าวช่วยให้เด็กมองโลกในแง่ดี มีความสุขในสังคม

3.4 มีความรู้สึกเกลียดชังตนเอง มักพบในเด็กที่ถูกพ่อแม่เมียนตี ทำทารุณต่าง ๆ หรือเด็กที่มีพ่อเลี้ยง แม่เลี้ยงที่ขาดความรับผิดชอบในตัวเด็ก ขาดการอบรมเลี้ยงดูที่อบอุ่น ทำให้เติบโตไปพร้อมกับความอหามาตพยาบาท (สุรางค์ จันทน์เอม. 2519 : 41 - 43)

อัตมโนทัศน์ขั้นแรกจะเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และขั้นตอนต่อไปจะเกิดจากการที่บุคคลมีความสัมพันธ์กับกลุ่มคนต่าง ๆ นอกบ้าน ขั้นแรกนี้จะมีอิทธิพลต่อการเลือกสถานการณ์ที่ทำให้เกิดอัตมโนทัศน์ในขั้นต่อ ๆ ไป การผสมผสานระหว่างอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองในด้านต่าง ๆ จะเป็นผลสำเร็จเรียบร้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความกลมกลืนระหว่างอัตมโนทัศน์ของตนในขั้นแรกและขั้นตอนไปเหล่านั้น ความกลมกลืนดังกล่าวจะมีอิทธิพลต่อการปรับตัวของเด็กเป็นอย่างมาก (เฮนกกูล กริแสง. 2521 : 95 - 97)

นอกจากนี้ พัฒนาการของอัตมโนทัศน์ในช่วงวัยรุ่น เป็นช่วงนี้แสดงให้เห็นอิทธิพลของความคิดเกี่ยวกับตนเองในทางบวกหรือทางลบจะมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมในลักษณะต่าง ๆ กัน และจะสะท้อนให้เห็นว่าเด็กมองคนอื่นอย่างไร ถ้าเด็กมีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองในทางบวกเด็กจะมีพฤติกรรมต่อคนอื่นทัดเทียมกับตน เห็นคุณค่าในผู้อื่น เมื่อเด็กมีความคิดเช่นนี้กับผู้อื่นเด็กจะได้รับการปฏิบัติตอบเช่นเดียวกัน ในทางตรงกันข้ามเด็กที่มีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในทางลบก็จะมีความรู้สึกเช่นนี้กับผู้อื่น การที่เด็กจะมีความรู้สึกที่ตนเองเป็นที่ขบพองของผู้อื่น มีพฤติกรรมที่ได้รับการยอมรับหรือประสบความสำเร็จนั้น สิ่งสำคัญคือประสบการณ์ที่ได้รับจากผู้อื่น

งานวิจัยที่เกี่ยวกับอัตถิภาวนิยม

งานวิจัยในประเทศ

คูเปอร์สมิธ (Coopersmith. 1959 : 87 - 92) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตถิภาวนิยมกับความกังวลใจ ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเกรด 5 และ 6 จำนวน 102 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดความกังวลใจของคาสตานีดา (Castaneda) แมคแคนเลส (McCandless) และปาร์เลอโม (Palemo) ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีอัตถิภาวนิยมไปในด้านดีจะมีความกังวลใจน้อยกว่านักเรียนที่มีอัตถิภาวนิยมไปในด้านไม่ดีและนักเรียนที่มีอัตถิภาวนิยมในด้านดีจะเป็นที่นิยมของคนทั่วไป ในปีเดียวกัน ดีทช์ (Dietche. 1959 : 1437) ได้ศึกษาอัตถิภาวนิยมเด็กที่มีปัญหาด้านความประพฤติกับเด็กที่ไม่มีปัญหาด้านความประพฤติ จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นชายอายุ 15 - 16 ปี จำนวน 100 คน โดยใช้แบบวัดอัตถิภาวนิยมของ เทนเนสซี ((The Tennessee Department of Mental Health Self-Concept Scale) พบว่าเด็กชายที่ไม่มีปัญหาด้านความประพฤติจะมีอัตถิภาวนิยมดีกว่าเด็กชายที่มีปัญหาด้านความประพฤติ

ฮาเมด (Hamed. 1967 : 225 - 239) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตถิภาวนิยมกับโครงสร้างของบุคลิกภาพทั้งหมดเพื่อนำมาใช้ในการแนะแนว จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กวัยรุ่นจำนวน 170 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดอัตถิภาวนิยมของ เทนเนสซี (The Tennessee Department of Mental Health Self-Concept Scale) พบว่า อัตถิภาวนิยมและการปรับตัวมีความสัมพันธ์กันทางบวก

งานวิจัยในประเทศ

ประเทิน มหาจันทร์ (2521 : 233 - 234) ศึกษาเปรียบเทียบความรู้สึกต่อตนเองระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายที่ถูกศาลคดีเด็กและเยาวชน ตัดสินให้เข้ารับการอบรมอยู่ ณ สถานฝึกอบรมเยาวชน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 401 คน กับเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 55 คน ทั้ง 2 กลุ่ม มีอายุระหว่าง 14 - 20 ปี ผลการวิจัยได้ว่า ความรู้สึกต่อตนเองของกลุ่มเยาวชน 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่เยาวชนผู้กระทำ

ผิวดอกหมายมีความรู้สึกไม่ติดต่อกันส่วนเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิวดอกหมายมีความรู้สึกที่ติดต่อกัน

นันทิกา แยมสรวล (2522 : 67 - 68) ศึกษาสภาพทางครอบครัวที่สัมพันธ์กับ อัฒโนทัศน์และพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดราชบุรี พบว่า สภาพทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกันไม่มีผลต่ออัฒโนทัศน์ของนักเรียน และการอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบประชาธิปไตย แบบคุ้มครองและแบบทอดทิ้งมีผลต่อความรู้สึกนึกคิด ทักษะคิด ค่านิยม ความทะเยอทะยานและการรับรู้เกี่ยวกับตนเองของเด็ก และในปีเดียวกัน กาญจน์ แก้วทอง (2522 : 48 - 51) ได้ศึกษาการใช้เทคนิคแม่แบบเปลี่ยนแปลงอัฒโนทัศน์ของเด็กวัยรุ่นในสถาน สงเคราะห์บ้านศรีธรรมราช จำนวน 40 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ใช้แบบสอบถามวัด อัฒโนทัศน์ของพรหมพิทย์ เกษะนันท์ จำนวน 12 ข้อ ส่วนแม่แบบผู้วิจัยสร้างขึ้นเองตามทฤษฎี แบบดูรา พบว่า กลุ่มทดลองมีอัฒโนทัศน์ดีกว่ากลุ่มควบคุม

วิมล สุวรรณฉวี (2527 : 60 - 62) ศึกษาการเปรียบเทียบอัฒโนทัศน์ของนักเรียน ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นกลุ่มกับนักเรียนปกติทั่วไปในโรงเรียนระดับอาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 474 คน แยกเป็นนักเรียนที่มีประวัติในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นกลุ่ม 234 คน และนักเรียนที่ไม่มีประวัติในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นกลุ่ม 240 คน ซึ่งมีอายุ ระหว่าง 16 - 20 ปี โดยใช้แบบสอบถามวัดอัฒโนทัศน์ในด้านดังต่อไปนี้คือ รูปร่างลักษณะและ บุคลิกภาพ ความวิตกกังวล สติปัญญา และสภาพภายในโรงเรียน ความสุขความพอใจ ความรู้สึก ในความเป็นชาย และทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมของตน ปรากฏว่า อัฒโนทัศน์ของนักเรียน 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มนักเรียนที่ไม่มีประวัติในการแสดง พฤติกรรมก้าวร้าวได้คะแนนอัฒโนทัศน์สูงกว่า กลุ่มนักเรียนที่มีประวัติในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศส่วนใหญ่จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบ ที่ส่งผลต่ออัฒโนทัศน์ของบุคคลคือ องค์ประกอบภายในตัวบุคคลได้แก่ ความวิตกกังวล เพศ และ องค์ประกอบภายนอกคือ สิ่งแวดล้อม ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อ แม่ สภาพทางสังคมและ เศรษฐกิจทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ กันไป ผู้วิจัยคาดว่า อัฒโนทัศน์น่าจะเป็นตัวแปรหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดเพชรบุรี

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู

ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่มีความสำคัญต่อชีวิตของเด็กในการสร้างลักษณะนิสัยหรือบุคลิกภาพของเด็ก การอบรมเลี้ยงดู การสั่งสอน ตลอดจนความเชื่อ เจตคติ ของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือญาติผู้ใหญ่ในครอบครัว มีผลต่อบุคลิกภาพและพัฒนาการของเด็กในทุก ๆ ด้าน (กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. 2527 : 133) และในแต่ละครอบครัวจะมีวัฒนธรรมและวิถีการดำเนินชีวิตที่เป็นแบบเฉพาะของตนเอง การอบรมเลี้ยงดูของแต่ละครอบครัว แต่ละสังคม จึงแตกต่างกัน

การศึกษาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูในสภาพแวดล้อมของสังคมไทย พบว่า ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวไทยแตกต่างกันตามสภาพเศรษฐกิจและองค์ประกอบอื่น ๆ ดังที่ อาณัติ อาภาภิรม (2517 : 25) ได้กล่าวถึงการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวในสังคมไทยไว้ 3 ลักษณะคือ

1. การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวที่ยากจน มักจะเป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย เพราะพ่อแม่หาเงินตัวเป็นเกลียว พ่อแม่เชื่อว่าลูกจะดีหรือไม่ดีนั้น สุดแต่บุญแต่กรรมของเด็ก เด็กมักจะเผชิญอุปสรรคขัดข้องบางประการ เช่น สภาพแวดล้อมในละแวกบ้าน ถูกเพื่อนชักนำในทางที่ผิดได้ง่าย

2. การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวชนชั้นกลาง ครอบครัวประเภทนี้จะมีโอกาสหรือมีเวลาดีกว่าครอบครัวที่ยากจน พ่อแม่สามารถสนองความต้องการของเด็กได้และมักจะฝึกความมีระเบียบวินัย เช่น การรับประทานอาหาร การมีมารยาทในสังคม ทำให้ไม่ค่อยจะเกิดปัญหาสังคมมากนัก

3. การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวชนชั้นสูง ครอบครัวประเภทนี้จะให้ความเอาใจใส่ดูแลเด็กได้ดียิ่ง ทั้งการกินอยู่หลับนอน การอบรมสั่งสอน ทำให้เด็กไม่มีความเป็นตัวของตัวเองขาดความมั่นใจ และไม่สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นภายนอกบ้านได้

นักจิตวิทยาได้ให้ความสนใจศึกษาถึงลักษณะของการอบรมเลี้ยงดู และได้แบ่งการอบรมเลี้ยงดูเป็นประเภทต่าง ๆ ตามวิธีการ และจุดประสงค์ของแต่ละงานวิจัย ดังที่ โรเจอร์ (Roger. 1972 : 117) ได้แบ่งประเภทการอบรมเลี้ยงดูที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมของบุคคลออกเป็น 3 แบบ คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (Democracy) หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าคุณเองได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม ไม่ตามใจหรือเข้มงวดจนเกินไป พ่อแม่ให้ความรักความอบอุ่น มีเหตุผลยอมรับความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมรับรู้ในกิจกรรมบางอย่าง ส่งเสริมให้เด็กมีอิสระในการตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเอง และให้ความร่วมมือกับเด็กตามโอกาสเหมาะสม

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป (Overprotection) หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควร ไม่ได้ทำในสิ่งที่ตนเองต้องการหรือทำอะไรด้วยตนเอง ต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัยที่พ่อแม่กำหนดไว้ ถูกควบคุมและอยู่ในสายตาหรือคุ้มครองป้องกันให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง และมีความรู้สึกว่าคุณเองเป็นเด็กอยู่เสมอ

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Rejection) หรือทอดทิ้ง หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณเองถูกเกลียดชัง ไม่ได้รับการเอาใจใส่ สนับสนุนหรือให้คำแนะนำช่วยเหลือเท่าที่ควร มักใช้วิธีวิจารณ์ตำหนิลงโทษที่รุนแรง และปราศจากเหตุผลไม่ให้ความสนิทสนมเป็นกันเอง และปล่อยปละละเลยความเป็นอยู่

บุญสวย เชิดเกียรติกุล (2525 : 10 - 12) กล่าวถึงการอบรมเลี้ยงดูเด็กว่ามีอยู่

3 แบบ คือ

1. แบบตามใจ คือ พ่อแม่เอาอกเอาใจลูกตลอดเวลา ไม่บังคับลูก และยอมตามลูกทุกอย่าง

2. แบบทอดทิ้ง คือ พ่อแม่ไม่แสดงความห่วงใยหรือสนใจลูกเลย ไม่ว่าลูกจะเจ็บไข้ไม่ให้คำแนะนำ พ่อแม่พวกล้มักลำเอียงในการรักลูก บางครั้งก็ลงโทษอย่างรุนแรงโดยไม่มีเหตุผล

3. แบบบังคับเข้มงวด คือ พ่อแม่ที่บังคับให้ลูกทำตามที่คุณเองกำหนดไว้ทุกอย่างจะวางกฎเกณฑ์ไว้ให้เด็กทำตามโดยไม่คำนึงถึงธรรมชาติของเด็ก เมื่อเด็กทำผิดไปจากที่คุณกำหนดก็จะลงโทษ และบางครั้งก็จะลงโทษโดยวิธีแปลก ๆ

เชฟเฟอร์ (Schaefer. 1959 : 226 - 235) ได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบจากการอบรมเลี้ยงดู 14 แบบ ออกเป็นมิติอิสระ 2 มิติ มิติแรก คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักและมิติที่

สองคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม ทำให้สามารถพิจารณาประมาณการอบรมเลี้ยงดูจากน้อยไปมากในแต่ละมิติได้ ตามแนวความคิดนี้ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจึงเป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากและควบคุมค่อนข้างน้อย การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปเป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากและควบคุมมาก และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยเป็นลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อยควบคุมน้อย

นอกจากนี้ยังมีการแบ่งลักษณะการอบรมเลี้ยงดูออกเป็นแบบอื่น ๆ อีก เช่น แบบให้ความรักแบบควบคุม แบบเหตุผล ฯลฯ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นแบบใด การอบรมเลี้ยงดูดังกล่าวก็เกิดขึ้นจากการกระทำของพ่อและแม่ทั้งสิ้น และเป็นการกระทำทั้งโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจให้เป็นไปเช่นนั้นก็เป็นไปได้ ซึ่งมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมของบุคคลได้ทุกลักษณะของการอบรมเลี้ยงดู สำหรับการวิจัยเรื่องนี้ได้แบ่งการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 แบบ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย และการอบรมเลี้ยงดูดังกล่าวเป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่พบมากในสภาพของสังคมไทย (คณะกรรมการเฉพาะกิจเรื่องการเลี้ยงดูและอบรม.

2526 : 24)

งานวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮอฟแมน (Mussen. 1970 : 286 ; citing Hoffman. 1970) ศึกษาพบว่า การที่พ่อแม่ฝึกวินัยโดยให้เหตุผล ทำให้เด็กมีวินัยสูงกว่าการฝึกวินัยโดยใช้อำนาจและการยับยั้งความรัก นอกจากนี้การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ให้เสรีภาพแก่เด็ก ให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ให้เด็กมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบกิจการต่าง ๆ ภายในบ้าน สามารถแสดงความเห็นเรื่องต่าง ๆ ร่วมกับคนในบ้าน แสดงให้เห็นถึงการยอมรับเด็ก ซึ่งทำให้เด็กมีความมั่นใจในตนเอง มีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย มีความร่วมมือ ได้รับการยอมรับจากเพื่อนและมีพฤติกรรมทางบวก

เลียวนาร์ด (Leonard. 1952 : 26) ให้ข้อคิดว่า พ่อ แม่ ครู และผู้ใหญ่อื่น ๆ อาจจะเป็นผู้ให้บทเรียนที่ติดแก่เด็กในการพัฒนาการควบคุมตนเอง และในขณะเดียวกันก็อาจจะยับยั้งการพัฒนานั้น ถ้าหากบุคคลเหล่านี้ไม่ได้สร้างบรรยากาศของความรักและช่วยเหลือเด็ก หรือมีความคาดหวังกับเด็กมากเกินไป ดังนั้นการฝึกวินัยที่เข้มงวดเกินไปจนขาดความเข้าใจต่อความรู้สึกของเด็ก จึงกลับกลายเป็นการสร้างปัญหาให้แก่เด็กได้

กลุคและกลุค (กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. 2527 : 133; อ้างอิงมาจาก Glueck and Glueck. 1971) ได้วิจัยองค์ประกอบที่มีต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพและพฤติกรรมของเด็ก โดยศึกษาจากเด็ก 1,000 คน เป็นเด็กดี 500 คน เป็นเด็กเกเร 500 คน พบว่า ถ้าบิดามารดาให้ความรัก ความอบอุ่นแสดงให้บุตรเห็นว่าการบุตร ได้รับความดูแลเอาใจใส่ เด็กจะมีความรู้สึกว่าเป็นที่ต้องการของครอบครัวทำให้เด็กรู้สึกเป็นสุข อบอุ่น มั่นคง ปลอดภัย ซึ่งส่งผลต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมที่แสดงออก คือเด็กจะเป็นคนร่าเริง แจ่มใส มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีเมตตา กรุณา โอบอ้อมอารี มองโลกในแง่ดี และพบว่า มารดาที่มีได้เลี้ยงบุตรเอง แต่ปล่อยให้ผู้อื่นเลี้ยงดูแทน ถ้าผู้เลี้ยงมีบุคลิกภาพไม่เหมาะสม เด็กจะมีบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมตามไปด้วย เด็กอาจจะมีบุคลิกภาพก้าวร้าว คือดื้อไม่ยอมเชื่อฟัง ส่วนมารดาที่เลี้ยงบุตรเอง แต่ไม่เข้าใจวิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรอย่างถูกต้อง อาจบีบบังคับให้เด็กทำสิ่งที่เขายังไม่มีความพร้อม หรือปล่อยให้ละเลยหรือปกป้องจนเกินไปจะทำให้เด็กประพฤติปฏิบัติไม่เหมาะสม เช่น มีกิริยาวาจาไม่สุภาพ ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ ถ้ามารดาที่มีความรู้มากเกินไปจะเข้มงวดหรือบีบบังคับเด็ก จนทำให้เด็กมีบุคลิกภาพหวาดหวั่น ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง นอกจากนี้ยังพบว่า บิดาที่ใช้วินัยเข้มงวดกับบุตร บังคับให้บุตรประพฤติตามโดยมิได้คำนึงถึงความพร้อม เด็กจะไม่กล้าตัดสินใจด้วยตนเอง ไม่ชอบออกความคิดเห็น ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง บิดาที่ใช้วินัยไม่เข้มงวด โดยการรักษากฎหรือวินัยได้เหมาะสมกับเหตุการณ์ไม่สม่ำเสมอ บางทีก็เข้มงวด บางทีก็ปล่อยปละละเลย เด็กจะมีพฤติกรรมหลายประเภทอยู่ในตัวคนเดียว เด็กจะเกิดความสับสนใจไม่สบายใจ ไม่แน่ใจ เนื่องจากบางครั้งถูกลงโทษในพฤติกรรมนี้ แต่บางครั้งไม่ถูกลงโทษ บิดาที่ใช้วินัยได้เหมาะสมกับเหตุผลและสถานการณ์ต่าง ๆ มีการปรับตัวได้ดี มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ในประการสุดท้าย พบว่าความรักใคร่ปรองดองกันระหว่างบิดามารดา เด็กจะได้ตัวอย่างหรือแบบฉบับที่ดี เด็กจะมีความรู้สึกอบอุ่น

มั่นคง ปลอดภัย ไม่มีปมด้อย ในทางตรงกันข้าม ถ้าบิดามารดาขาดความรักใคร่ปรองดองกัน มีสัมพันธภาพที่ไม่ดีต่อกัน แยกกันอยู่จะมีผลต่อเด็กดังนี้คือ เด็กจะเป็นคนก้าวร้าว ชอบขัดคำสั่ง พุดจาหยาบคาย ชอบพูดปด ชอบทะเลาะวิวาท ชอบบ่น ขาดความมั่นคงทางอารมณ์ มีพฤติกรรมพาลเกร ชอบรวมกันเป็นกลุ่มไปทำความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น จึงมักพบว่า เด็กประเภทนี้จะต่อต้านสังคม

งานวิจัยในประเทศ

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย ที่แสดงถึงความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดูนั้น ส่วนใหญ่ศึกษาร่วมกับตัวแปรทางด้านจริยธรรม สุขภาพจิต การกระทำผิด และอาชญากรรม ได้แก่ การวิจัยซึ่งศึกษาคุณลักษณะของวัยรุ่นตอนต้นในกรุงเทพฯ (ลัดดาวัลย์ พุทธิสมุท และวิลาสลักษณ์ ชีววัลลี. 2524 : 45) พบว่า วัยรุ่นที่รายงานว่าตนถูกอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก มีคะแนนความซื่อสัตย์ สันมาคารวะ เอื้อเฟื้อ กตัญญู และการยึดบาปบุญ สูงกว่าวัยรุ่นที่รายงานว่าตนถูกอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย

ชูศรี หลีกเพชร (2517 : 96 - 98) ทำการวิจัย เรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูกับความเชื่อมั่นในตนเอง และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2515 จังหวัดเพชรบุรี พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีความเชื่อมั่นในตนเองต่างกัน

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์จันท์ (2520 : 27) กล่าวว่า การปล่อยปละละเลยเด็ก ซึ่งเป็นการเลี้ยงดูแบบรักน้อยและความดูแลน้อย ทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่มีปัญหามากมาย และเป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่พบมากในยุวอาชญากร ซึ่งเป็นเด็กที่ไม่สามารถควบคุมความประพฤติของตนเองได้ มักพบการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ในครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ พ่อแม่ต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ ไม่มีเวลาเอาใจใส่ดูแลบุตร ประกอบกับพ่อแม่ที่มีสถานะทางเศรษฐกิจต่ำ พ่อแม่ต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ ไม่มีเวลาเอาใจใส่ดูแลบุตร ประกอบกับพ่อแม่ที่มีสถานะทางเศรษฐกิจต่ำ มักได้รับการศึกษาในระดับต่ำด้วย จึงขาดความรู้ ความเข้าใจในการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้มีลักษณะความรับผิดชอบต่ำ ขาดความมีระเบียบแบบแผน มีลักษณะมุ่งอนาคต และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ

วรารักษ์ รักวิจัย (2528 : 14 - 17) สรุปลักษณะของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป จะมีลักษณะเป็นคนที่เอาแต่ใจตนเอง ขาดความริเริ่ม ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ต้องคอยพึ่งพาผู้อื่นอยู่เสมอ ไม่สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเอง และปรับตัวอยู่ในสังคมได้ยาก

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวมาข้างต้น ชี้ให้เห็นว่า ครอบครัวเป็นสถาบันที่สำคัญที่สุดใน การหล่อหลอมพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็ก ทั้งนี้ เด็กจะมีชีวิตและความผูกพันในครอบครัว จะเน้นการอบรมสั่งสอน การถ่ายทอด ปณิธาน คุณธรรม ศีลธรรมและวัฒนธรรม ซึ่งมีตัวอย่าง หรือแบบฉบับการประพฤติของบิดามารดา จึงมีอิทธิพลต่อเด็กเป็นอย่างยิ่ง และลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวจึงมีส่วนในการก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กได้ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าที่การอบรมเลี้ยงดูน่าจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดเพชรบุรี

เอกสารที่เกี่ยวข้องสภาพแวดล้อมของโรงเรียน

ความหมายของสภาพแวดล้อมของโรงเรียน

อุรัญญา รักมธุร์ (2526 : 6 - 7) ศึกษาสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความรู้สึกของครูอาจารย์ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาและระดับประถมศึกษา ให้ความหมายของสภาพแวดล้อมของโรงเรียนไว้ว่า สภาพแวดล้อมของโรงเรียน หมายถึง สภาพการณ์ต่าง ๆ ในโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่และพัฒนาการทุกด้านของนักเรียนและครู เป็นต้นว่า ระบบการศึกษาระบบ การปกครอง กิจกรรมทุกอย่างในโรงเรียน ได้แบ่งสภาพแวดล้อมของโรงเรียนออกเป็น 7 ด้าน คือ

1. การเรียนการสอน หมายถึง สภาพหรือบรรยากาศการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอน หลักสูตร วิธีสอน การวัดผล ตำรา และเอกสารประกอบการสอน
2. การบริหารงาน หมายถึง แนวนโยบายการดำเนินงานการบริหารโรงเรียน กฎ ข้อบังคับและระเบียบวินัยที่มีผลบังคับใช้กับนักเรียนและครู เป็นต้น

3. การให้บริการนักเรียน หมายถึง บริการต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในโรงเรียน เช่น บริการแนะแนว บริการอาหารกลางวัน บริการสุขภาพ บริการห้องสมุด บริการรับส่ง เป็นต้น

4. การจัดกิจกรรมนักเรียน หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในโรงเรียนเพื่อให้การศึกษาที่สมบูรณ์แก่นักเรียน เช่น กิจกรรมการปกครอง ชุมชนทางวิชาการ กิจกรรมรื่นเริงและกีฬา กิจกรรมส่งเสริมประเพณีและวัฒนธรรม กิจกรรมเพื่อสาธารณประโยชน์ เป็นต้น

5. สังคมกลุ่มเพื่อน หมายถึง ความสัมพันธ์ในหมู่นักเรียนและครู การคบเพื่อนของนักเรียนภายในโรงเรียน การรวมกลุ่มความสัมพันธ์และความร่วมมือในกลุ่มเพื่อน กิจกรรมที่เอื้อต่อการพัฒนาการกลุ่มที่จัดขึ้นในโรงเรียน

6. อาคารสถานที่ หมายถึง ลักษณะของสถานที่ภายในโรงเรียน เช่น ตึกเรียน ห้องสมุด ห้องปฏิบัติการต่าง ๆ โรงอาหาร ที่พักผ่อนหย่อนใจ สถานที่อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในโรงเรียน รวมทั้งการจัดตกแต่งบริเวณความสะอาดของอาคารและบริเวณ การบำรุงรักษาและสิ่งแวดล้อมภายนอกโรงเรียน เช่น กลิ่นเหม็น เสียงรบกวน แหล่งเสื่อมโทรม เป็นต้น

7. จริยธรรม หมายถึง สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวกับความประพฤติของครูและนักเรียนที่อยู่ในศีลธรรมอันดี มีการปฏิบัติไปในทางสร้างสรรค์ และทำให้การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นไปอย่างผาสุก

ธีรวัฒน์ นิจนตร (2526 : 28 - 29) ได้กล่าวถึงสภาพแวดล้อมของโรงเรียนโดยแบ่งสภาพแวดล้อมของโรงเรียนออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ หมายถึง อาคารสถานที่ สิ่งก่อสร้าง วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ และอาณาบริเวณที่อยู่ รวมไปถึงลักษณะการจัด การตกแต่ง และการใช้พื้นที่หรือสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ

2. สภาพแวดล้อมทางด้านสภาพสังคม หมายถึง การปฏิสัมพันธ์หรือการเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ซึ่งหมายถึง บรรยากาศในโรงเรียน

3. สภาพแวดล้อมทางด้านจิต หมายถึง ลักษณะการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นว่าสอดคล้องกับความคิดและความต้องการของเขาหรือไม่เพียงไร เช่น การรับรู้เกี่ยวกับความสมเหตุสมผลระหว่างการทำของเขา กับผลที่ได้รับ

ความสำคัญของสภาพแวดล้อมของโรงเรียน

วิรัช วรธนรัตน์ (2523 : 21 - 23) ได้กล่าวถึงสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กว่าโรงเรียนมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของเด็กเป็นอันดับสอง รองลงมาจากบ้าน วัด ประสงค์ของการให้การศึกษา คือ ประสงค์ที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กให้เป็นที่ยอมรับของสังคมให้เด็กอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ปัจจัยสำคัญที่ทำให้โรงเรียนมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพเด็กมีดังนี้

1. พฤติกรรมการบริหารโรงเรียน เป็นการแสดงออกซึ่งกิจกรรมการบริหารของผู้บริหารและครูใหญ่เป็นสำคัญ ว่าได้ปฏิบัติต่อครูและนักเรียนอย่างไร พฤติกรรมเหล่านี้หากให้ความสนใจและปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ก็จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนให้ดีขึ้นได้
2. พฤติกรรมของครู ครูประจำชั้นเป็นผู้ที่ใกล้ชิดนักเรียนมากที่สุด พฤติกรรมของครูเป็นแบบอย่างที่นักเรียนมักเอาเป็นแบบในการประพฤติปฏิบัติ ครูที่ดีจะสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กให้ดีขึ้นได้
3. การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมนักเรียนที่สำคัญอย่างหนึ่ง เช่น การจัดบริเวณโรงเรียนไม่สวยงาม ไม่มีระเบียบก็จะไม่ช่วยให้นักเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพให้เป็นที่ยอมรับได้ หากจัดสภาพแวดล้อมให้โรงเรียนน่าอยู่ สะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย และให้มีสภาพเหมือนกับบ้านของนักเรียน ก็จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนได้ประสบการณ์ที่เจริญงอกงามต่อไปโดยต้องให้นักเรียนมีส่วนในการจัดสภาพแวดล้อมด้วย
4. กระบวนการเรียนการสอน ในการสอนวิชาต่าง ๆ ทุกวิชานั้น ในขั้นตอนของการสอนแต่ละชั่วโมง หากได้มีการวางแผนล่วงหน้าไว้ก่อนว่าเป้าหมายต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็กในเรื่องใดได้บ้างที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา นั้น ๆ แล้ว ก็ดำเนินการสอนขั้นตอนและกิจกรรมให้ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการให้มากที่สุด
5. แบบแผนพฤติกรรมของนักเรียนในโรงเรียน ตามปกตินักเรียนที่เข้าใหม่ในแต่ละโรงเรียนมีจำนวนไม่เกิน 1 ใน 4 ของนักเรียนในโรงเรียนทั้งหมด และนักเรียนเข้าใหม่จะพยายามเลียนแบบพฤติกรรม บุคลิกภาพของนักเรียนเก่า ถ้าแบบแผนพฤติกรรม บุคลิกภาพของนักเรียนเก่า โดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์ดี ก็จะสามารถดึงดูดใจให้นักเรียนใหม่ปฏิบัติตามด้วย โรงเรียนจึงควรรพยายามให้แบบแผนพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักเรียนโดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์น่าพอใจ

อยู่เสมอ จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนใหม่เปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพไปในทางที่พึงปรารถนาได้ง่ายขึ้น

สภาพการณ์ในโรงเรียนมีส่วนทำให้เกิดประพตติผิดและเกิดพฤติกรรมที่ไม่ดีได้ สภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ไม่ดีและไม่เหมาะสมจะทำให้เด็กทำผิดกฎและระเบียบต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากครูและเพื่อน วิธีการปกครองชั้นเรียนและกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ

บุคลิกภาพของครูมีส่วนสำคัญอย่างมากต่อการที่จะก่อให้เกิดระเบียบวินัยในโรงเรียนครูจะรับบทบาทที่สำคัญในการควบคุมวินัยทางวินัยของนักเรียน สมพร สุทัศน์ (2523 : 57 - 59) ได้สรุปสาเหตุของการประพตติผิดทางวินัยของนักเรียนอันเนื่องมาจากครู สรุปได้ดังนี้

1. สอนไม่ดี ไม่เตรียมการสอน ทำให้เด็กเรียนไม่รู้เรื่อง ไม่สนใจเรื่อง ชุขชนหยอกล้อกัน
2. ไม่ยุติธรรม เลือกที่รักมักที่ชัง ทำให้เด็กมีพฤติกรรมกระด้างกระเดื่องและก้าวร้าว แห้งและหยอกล้อเพื่อน
3. แต่งตัวไม่เหมาะสม ทำให้เด็กเกิดความไม่เชื่อถือและล้อเลียนครู และเกิดการต่อต้านครู
4. เกียจคร้านในการสอน ชอบทิ้งห้องเรียน มาโรงเรียนสาย กลับก่อนเวลา ทำให้เด็กขาดศรัทธาและไม่เชื่อฟัง
5. เจ้าอารมณ์ โมโหง่าย อารมณ์ไม่คงเส้นคงวา ชอบดุด่าลงโทษในความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ ตื้อดิ่งแข็งกร้าว และบดขยี้
6. การไม่ยอมรับของครู ครูบางคนไม่ยอมรับพฤติกรรมบางอย่างของเด็กที่ติดมาจากบ้านเมื่อเด็กมาทำที่โรงเรียน ครูจะไม่ยอมรับและแยกเด็กออกจากกลุ่ม ทำให้เด็กกลายเป็นเด็กก้าวร้าวและก่อวุ่นขึ้นเรียนได้

7. ไม่สนใจแก่เด็ก จะทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจไม่สนใจเรียน แล้วแสดงพฤติกรรมอย่างอื่นชดเชย ถ้าครูไม่เอาใจใส่เด็ก เด็กจะเรียกร้องความสนใจด้วยการพูดเสียงดัง พูดโพล่งออกมาโดยไม่รับอนุญาต ชุขชนจนเกินเหตุ แห้งเพื่อน หรือลองภูมิครู

การปกครองชั้นเรียนและบรรยากาศในห้องเรียน ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาทางวินัยขึ้นได้มาก ทศนคติของครูกับการรักษาระเบียบวินัย นับว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะกำหนดพฤติกรรม

ของนักเรียนว่าเป็นไปในการที่พึงปรารถนาหรือไม่ ครูที่จะรักษาระเบียบวินัยในห้องเรียนได้ดั่งนั้น จึงควรที่จะมีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียน จัดกิจกรรมการสอนอย่างสนุกสนานมีชีวิตชีวา พยายามดึงนักเรียนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนให้มากที่สุด แต่ถ้านักเรียนยังทำผิดวินัยอย่างจริงจังอีก ก็พยายามค้นหาสาเหตุและพยายามแก้ไขพฤติกรรมให้ดีขึ้น

ดังนั้นในการประพฤติดุกระเบียบวินัยของเด็กนักเรียน อาจมีสาเหตุจากการออกกฎระเบียบวินัยในโรงเรียนและห้องเรียน การป้องกันการทำความผิดวินัยของนักเรียนในห้องเรียนนั้น ครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญทั้งในการเป็นผู้นำที่ดี และครูต้องถือว่าระเบียบวินัยนั้นเป็นเรื่องที่จะต้องปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจของนักเรียนเอง เพราะนักเรียนเป็นผู้สร้างระเบียบวินัยร่วมกันนั้น นอกจากนี้ นักเรียนจะต้องรู้จักหน้าที่ของตนเอง และปฏิบัติตามกฎระเบียบด้วย ถ้าครูและนักเรียนร่วมกันจัดระบบงานในชั้นเรียนได้ดีแล้ว เหตุขัดแย้งต่าง ๆ ก็จะไม่เกิดขึ้นเด็กก็จะไม่ทำผิดวินัย

งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของโรงเรียน

งานวิจัยในประเทศ

มอลแฟร์ (Maulfair. 1974 : 4717 - A) ศึกษาทัศนคติต่อโรงเรียนในกลุ่มเยาวชนเกเรที่ไม่เคยหนีโรงเรียน กลุ่มเยาวชนทั่วไปที่เคยหนีโรงเรียนและไม่เคยหนีโรงเรียน ผลปรากฏว่า เยาวชนทั่วไปที่ไม่เคยหนีโรงเรียนมีทัศนคติต่อโรงเรียนมีทัศนคติไปในทางลบ นอกจากนั้นผลการศึกษายังได้ว่า เยาวชนทั่วไปที่ไม่เคยหนีโรงเรียนมีความรู้สึกชอบโรงเรียน เห็นว่าโรงเรียนมีความจำเป็นต่อตน พยายามกระทำความดีอยู่ตลอดเวลา ให้ความสำคัญในกิจกรรมต่าง ๆ เป็นอย่างดี สำหรับเยาวชนทั่วไปที่เคยหนีโรงเรียนและเยาวชนเกเรที่ไม่เคยหนีโรงเรียน จะมีความรู้สึกไม่ชอบโรงเรียนทั้ง ๆ ที่ตระหนักดีว่า โรงเรียนมีความจำเป็นต่อตน ไม่กระทำความดี ไม่ให้ความสำคัญในกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน

ธอร์นเบอร์ก (Thornburg. 1975 : 181 - 185) ทำการวิจัยทัศนคติต่อโรงเรียนกับกลุ่มนักเรียนที่มีปัญหาที่ออกจากโรงเรียนกลางคัน พบว่า มีนักเรียน 50 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มตัวอย่าง มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน แต่อีก 24 เปอร์เซ็นต์ แสดงทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนอย่าง

รุนแรง ซึ่งแสดงออกหลายลักษณะ เช่น เห็นว่าหลักสูตรการเรียนการสอนไม่มีประโยชน์ เบื่อการเรียน ครูผู้สอนเน้นเรื่องคะแนนมากเกินไป มีการล่าเอียง และกบฏข้อบังคับของโรงเรียนเข้มงวดเกินไป

งานวิจัยในประเทศ

ชิววัฒน์ นิจนตร (2526 : 141) ศึกษาความรู้สึกแออัดต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียน กับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มในเขตกรุงเทพมหานคร มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 1,122 คน โดยศึกษาส่วนประกอบสภาพแวดล้อมของโรงเรียน 3 ด้าน มีดังนี้ สภาพแวดล้อมทางกายภาพ หมายถึง สิ่งก่อสร้าง วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน สภาพแวดล้อมทางสังคม คือ ปฏิสัมพันธ์ หรือการเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลต่าง ๆ ภายในโรงเรียนซึ่งหมายถึง บรรยากาศภายในโรงเรียน และสภาพแวดล้อมทางจิต หมายถึง ลักษณะการรับรู้ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่รู้สึกแออัดคือไม่สามารถหาช่องทางหรือทางออกที่ตนพอใจ โดยมีกลุ่มนักเรียนที่รู้สึกแออัดคือ ไม่สามารถหาช่องทางหรือทางออกที่ตนพอใจ โดยมีกลุ่มนักเรียนที่รู้สึกแออัดมากจะมีคะแนนความก้าวร้าวสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่รู้สึกแออัดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 จากผลการวิจัยนี้ทำให้ทราบว่าสภาพแวดล้อมของโรงเรียนมีส่วนทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวในระดับที่แตกต่างกัน โดยขึ้นอยู่กับนักเรียนสามารถหาช่องทางหรือมีทางเลือกที่ตนพอใจในสภาพแวดล้อมของโรงเรียนเพียงใด

จากเอกสารและงานวิจัยที่ได้กล่าวมา สรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมของโรงเรียนมีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของนักเรียน ผู้วิจัยคาดว่าสภาพแวดล้อมของโรงเรียน เป็นตัวแปรสำคัญตัวหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน ซึ่งมีผลศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดเพชรบุรี

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี ปีการศึกษา 2533 จำนวน 8 โรงเรียน รวม 5,101 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี ปีการศึกษา 2533 จำนวน 8 โรงเรียน รวม 360 คน แบ่งออกเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิวนัยจำนวน 180 คน และมีพฤติกรรมอยู่ในวินัยจำนวน 180 คน โดยมีขั้นตอนการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยให้ครูประจำชั้น และครูฝ่ายปกครองในแต่ละระดับชั้นเป็นผู้คัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัยและกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย

ในการคัดเลือกนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัย ผู้วิจัยได้กำหนดให้ครูคัดเลือกจากนักเรียนที่มีการกระทำผิดระเบียบและกฎข้อบังคับของโรงเรียน โดยคัดเลือกจากนักเรียนที่มีพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งหรือหลายพฤติกรรมและเกิดขึ้นหลายครั้งจนสามารถสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน พฤติกรรมเหล่านี้ คือ

(1) ด้านการเรียน ได้แก่ ทุจริตในการสอบ นำหนังสืออื่นขึ้นมาอ่านขณะที่ครูกำลังสอน เองงานอื่นมาทำขณะที่ครูกำลังสอน คุยหรือหยอกล้อเพื่อนขณะที่ครูกำลังสอน ลอกการบ้านเพื่อนและไม่ส่งงานที่ได้รับมอบหมาย

(2) ด้านการแต่งกาย ได้แก่ ไว้ผมยาวเกินกำหนด ปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง นุ่งกระโปรงหรือกางเกงสั้น สวมเครื่องประดับมาโรงเรียน สวมเสื้อผ้าที่ปักอักษรไม่เรียบร้อย

(3) ด้านความประพฤติ ได้แก่ พุดจาหยวนคาย พุดบดกับครู เล่นการพนัน แสดงกิริยาไม่เคารพครู หยิบของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต มาโรงเรียนสาย ขาดเรียน หนีเรียน หนีการทำเวร ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน ประพฤติตนทำนองชั่วสาว และสูบบุหรี่หรือเสพของมึนเมา

จากการคัดเลือกของครูฝ่ายปกครองและครูประจำชั้นของแต่ละโรงเรียน ปรากฏว่ามีนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มผิดวินัยจำนวน 265 คน เป็นนักเรียนหญิง 90 คน เป็นนักเรียนชาย 175 คน จากนั้นผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย สุ่มนักเรียนชายออกมา 90 คน เพื่อให้จำนวน 2 เพศ เท่ากัน รวม 180 คน

ส่วนการเลือกนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่นวินัย ผู้วิจัยได้กำหนดให้ครูคัดเลือกจากนักเรียนที่ไม่เคยกระทำผิดระเบียบและกฎข้อบังคับของโรงเรียน ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยให้จำนวนเท่ากับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัยทั้งหญิงและชายคือ นักเรียนหญิง 90 คน นักเรียนชาย 90 คน รวม 180 คน

ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ครูเป็นผู้คัดเลือกจำแนกตามโรงเรียน ประเภท และเพศ

รายชื่อโรงเรียน	นักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย				นักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย			
	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง		ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
1. โรงเรียนท่าช้างวิทยา	24	10	10	10	24	10	10	10
2. โรงเรียนชะอำคุณหญิงเนื่องบุรี	21	14	14	14	21	14	14	14
3. โรงเรียนเขาย้อยพิทยาคม	20	8	8	8	20	8	8	8
4. โรงเรียนบ้านแหลมวิทยา	17	10	10	10	17	10	10	10
5. โรงเรียนคงคาราม	28	12	12	12	28	12	12	12
6. โรงเรียนบ้านลาดวิทยา	25	12	12	12	25	12	12	12
7. โรงเรียนพรหมานุสรณ์	28	8	12	8	28	8	12	8
8. โรงเรียนเบญจมเทพอุทิศ	12	16	12	16	12	16	12	16
	175	90	90	90	175	90	90	90

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถามสำหรับให้นักเรียนตอบ มี

4 ชุด คือ

1. แบบสอบถามพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน
2. แบบสอบถามทัศนคติของนักเรียน
3. แบบสอบถามการได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่
4. แบบสอบถามสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน

1. แบบสอบถามพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน

วิธีสร้าง มีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาจากทฤษฎีและ เอกสารผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัย
2. ศึกษาแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
3. สร้างแบบสอบถามโดยใช้แนวทางการสร้างจากแบบสอบถาม การศึกษา

พฤติกรรมกระทำผิดวินัยของนักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
ศึกษาจังหวัดปทุมธานี ของณรงค์ สายพิมพ์ทอง (2530 : 139 – 156) และจำรัส บุญผดวนันต์
(2515 : 103 – 111) ซึ่งศึกษาเรื่องมโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล และความต้องการสัมฤทธิ์
ผลของนักเรียนที่ประพฤติก่อตาม และที่ขัดกับสังคม

แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ

ตัวอย่างแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน () ตามความเป็นจริง

1. เพศ
() หญิง
() ชาย

2. ระดับชั้น

() มัธยมศึกษาปีที่ 4

() มัธยมศึกษาปีที่ 5

() มัธยมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมด้านวินัย

เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่าตามแบบของลิเคอร์ธ เพื่อหาปริมาณของการกระทำด้านวินัย โดยแบ่งวินัยเป็น 3 ด้านคือ ด้านการเรียน ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติของนักเรียน

ตัวอย่างแบบสอบถามคำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของนักเรียนในโรงเรียนแต่ละข้อแล้วพิจารณาว่านักเรียนเคยทำพฤติกรรมนั้นมากน้อยเพียงใด โดยขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับระดับการปฏิบัติของนักเรียนตามความเป็นจริงมากที่สุดเพียง 1 ช่องเท่านั้น

ตัวอย่าง

พฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	ไม่บ่อย	ไม่บ่อยที่สุด
(0) นักเรียนมักนั่งหลับในห้องเรียนขณะที่ครูกำลังสอน		✓			

จากตัวอย่างข้างบน แสดงว่า นักเรียนนั่งหลับในห้องเรียน น้อย ขณะที่ครูกำลังสอน

คำอธิบาย

บ่อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนเป็นประจำ
บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนบ่อย แต่ไม่เป็นประจำ
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนค่อนข้างบ่อย ทำบ้างไม่ทำบ้าง
ไม่บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนไม่บ่อยนัก
ไม่บ่อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนนาน ๆ ครั้ง หรือแทบไม่เคยปฏิบัติเลย

ตัวอย่างแบบสอบถามในแต่ละด้าน

ด้านการเรียน

พฤติกรรม	บ่อยที่สุด	บ่อย	ปานกลาง	ไม่บ่อย	ไม่บ่อยที่สุด
(๐) เมื่อนักเรียนตอบข้อสอบไม่ได้ นักเรียน ดูใบหน้าที่วิตกกังวลเข้ามาในห้องสอบ					
(๐๐) นักเรียนพูดคุยกับเพื่อนขณะทำ ครูกำลังสอน					

ด้านการแต่งกาย

พฤติกรรม	บ้อยที่สุด	บ้อย	ปานกลาง	ไม่บ้อย	ไม่บ้อยที่สุด
○ นักเรียนได้รับการเตือนจากครูว่าผมยาวเกินกว่าระเบียบที่กำหนดไว้ ○○ นักเรียนสวมเครื่องประดับที่โรงเรียนห้ามนำมาโรงเรียน					

ด้านความประพฤติ

พฤติกรรม	บ้อยที่สุด	บ้อย	ปานกลาง	ไม่บ้อย	ไม่บ้อยที่สุด
○ นักเรียนทำครูโดยพูดจากระเซ้าเล่นมุกเดินสวนทางกับครู ○○ นักเรียนทำความเคารพครู แต่พอล้อหลังก็ทำท่าล้อเลียนทันที					

เกณฑ์การให้คะแนน กำหนดไว้ดังนี้

บ่อยที่สุด	ให้	5	คะแนน
บ่อย	ให้	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

เกณฑ์การแปลความ กำหนดไว้ดังนี้

บ่อยที่สุด	3.51 - 5.00
บ่อยปานกลาง	2.51 - 3.50
บ่อยน้อย	1.00 - 2.50

2. แบบสอบถามทัศนคติของนักเรียน

วิธีสร้าง แบบสอบถามทัศนคติในทัศนคติผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยข้อมูลจากแบบสอบถามของวิมล สุวรรณมณี (2527 : 80 - 85) และธนรินทร์ แจ่มจำรัส (2527 : 135) ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะและบุคลิกภาพ การปรับตัวทางอารมณ์ ความสามารถ คุณค่าของตนเอง จำนวน 32 ข้อ

การศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยจะปรับปรุงข้อคำถามบางข้อในแบบทดสอบเพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบสอบถาม

คำชี้แจง

นักเรียนคงจะเคยสำรวจตัวเองมาบ้าง และมีความคิดความรู้สึกเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะของตนเอง ความวิตกกังวล ความสามารถ ความสุข และความมีคุณค่าของตนเองอย่างไร ข้อความต่อไปนี้จะช่วยวิเคราะห์ความคิด ความรู้สึกที่มีต่อตัวของนักเรียนได้มากที่สุด ถ้านักเรียนตอบอย่างจริงจังและตรงตามความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนให้มากที่สุด

โปรดพิจารณาว่านักเรียนมีความคิดและความรู้สึกต่อตนเองในด้านต่าง ๆ ในระดับใดมากหรือน้อยอย่างไร แล้วกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิด ความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด

ตัวอย่าง

เมื่อนักเรียนอ่านข้อความนี้แล้วให้พิจารณาว่าตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนเพียงใด แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการ

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๐ นักเรียนรู้สึกไม่พอใจในรูปร่างหน้าตาของตน		✓			

จากตัวอย่างข้างบน แสดงว่า นักเรียนมีความคิดหรือความรู้สึกไม่พอใจในรูปร่างของตนเองมากที่สุด

คำอธิบาย

มากที่สุด	หมายความว่า	นักเรียนมีความคิดหรือความรู้สึกต่อสภาพของนักเรียนตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด
มาก	หมายความว่า	นักเรียนมีความคิดหรือความรู้สึกต่อสภาพของนักเรียนตรงกับความเป็นจริงมาก
ปานกลาง	หมายความว่า	นักเรียนมีความคิดหรือความรู้สึกต่อสภาพของนักเรียนไม่ตรงกับความเป็นจริงเท่าใดนัก บางครั้งตรงบ้าง และบางครั้งไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายความว่า	นักเรียนมีความคิดหรือความรู้สึกต่อสภาพของนักเรียนตรงกับความเป็นจริงน้อย

น้อยที่สุด หมายความว่า นักเรียนมีความคิดหรือความรู้สึกต่อสภาพของนักเรียนตรงกับความเป็นจริงน้อยที่สุด หรือเพี้ยนไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนเลย

ตัวอย่างแบบสอบถามในแต่ละด้าน

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
<u>องค์ประกอบที่ 1</u> รูปร่างลักษณะและบุคลิกภาพ ๐ นักเรียนรู้สึกว่ามีร่างกายแข็งแรง ๐๐ นักเรียนรู้สึกว่าตนเองเป็นคนหน้าตาดี <u>องค์ประกอบที่ 2</u> การปรับตัวทางอารมณ์ ๐ นักเรียนรู้สึกว่าโลกนี้สนุกสนาน่าอยู่ ๐๐ นักเรียนรู้สึกกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ตลอดเวลา <u>องค์ประกอบที่ 3</u> ความสามารถ ๐ นักเรียนรู้สึกว่าเป็นคนเรียนเก่ง ๐๐ เพื่อนร่วมชั้นเห็นว่านักเรียนเป็นคนมีความคิดดี <u>องค์ประกอบที่ 4</u> คุณค่าของตนเอง ๐ นักเรียนภูมิใจที่มีคนชมว่าเป็นคนมีความรับผิดชอบ ๐๐ นักเรียนรู้สึกว่ามิเพื่อนรักใคร่มาก					

เกณฑ์การให้คะแนน กำหนดไว้ดังนี้คือ

ถ้าข้อความนั้นมีความหมายในทางบวก การให้คะแนนจะเป็นดังนี้

มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
มาก	ให้	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ถ้าข้อความนั้นมีความหมายในทางลบ การให้คะแนนจะเป็นดังนี้

มากที่สุด	ให้	1	คะแนน
มาก	ให้	2	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	4	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

3. แบบสอบถามการได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่

แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยข้อมูลจากแบบสอบถามของ สมาน กำเนิด (2520) ซึ่งศึกษาเรื่องการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีผลต่อการปรับตัวของเด็กและ สุกัญญา กุลอึ้ง (2523) ซึ่งศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก และการอบรมเลี้ยงดูตามรายงานของตนเอง ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงลักษณะพฤติกรรมของ พ่อแม่ที่ให้การอบรมเลี้ยงดู หรือปฏิบัติต่อเด็กที่เป็นแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบ ปลอ่ยปละละเลย 3 แบบ ๗ ละ 15 ข้อ รวมทั้งสิ้น 45 ข้อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยปรับปรุงข้อคำถามบางข้อในแบบสอบถามเพื่อให้เหมาะสมกับ กลุ่มตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบสอบถาม

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ต้องการทราบเกี่ยวกับการที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน โดยขอให้นักเรียนตอบตามความเป็นจริงให้มากที่สุด ไม่ต้องกังวลว่าจะมีคำตอบถูกหรือผิดเพราะจะเก็บข้อมูลของแต่ละคนไว้เป็นความลับ

นักเรียนจงอ่านข้อความแล้วพิจารณาว่าข้อความใดตรงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงนั้น ๆ เพียงช่องเดียว ในแต่ละข้อ และกรุณาตอบทุกข้อ

ตัวอย่าง

วิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน	บ่อยที่สุด	บ่อย	บางครั้ง	ไม่บ่อย	ไม่บ่อยที่สุด
(0) เมื่อนักเรียนทำผิดจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง				✓	
(00) ผู้ปกครองให้อิสระนักเรียนไปไหนด้วยตนเอง		✓			

จากตัวอย่างอธิบายได้ดังนี้

(0) หมายถึง เมื่อนักเรียนทำผิดจะถูกพ่อแม่หรือผู้ปกครองลงโทษอย่างรุนแรง ไม่บ่อย

(00) หมายถึง ผู้ปกครองให้อิสระนักเรียน บ่อย ที่จะไปไหนมาไหนด้วยตนเอง

คำอธิบาย

บ่อยที่สุด หมายถึง บ่อยความถี่เกิดขึ้นตรงกับวิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน
เป็นประจำ

บ่อย หมายถึง บ่อยความถี่เกิดขึ้นตรงกับวิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน
เกือบเป็นประจำ

บางครั้ง หมายถึง บ่อยความถี่เกิดขึ้นตรงกับวิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน
ค่อนข้างบ่อย

ไม่บ่อย หมายถึง บ่อยความถี่เกิดขึ้นตรงกับวิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน
ไม่บ่อยนัก

ไม่บ่อยที่สุด หมายถึง บ่อยความถี่เกิดขึ้นตรงกับวิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน
นาน ๆ ครั้ง หรือแทบไม่เคยปฏิบัติเลย

ตัวอย่างแบบสอบถามในแต่ละแบบ

วิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน	บ่อยที่สุด	บ่อย	บางครั้ง	ไม่บ่อย	ไม่บ่อยที่สุด
<u>การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย</u> ข้อ ๐ นักเรียนรู้สึกที่ไม่ค่อยมีใครที่บ้าน คอยว่ากล่าวตักเตือน เช่น มารยาท การพูดจาของนักเรียน ๐๐ เมื่อนักเรียนแจ้งผลการเรียนให้ ทราบผู้ปกครองไม่แสดงความสนใจ					

วิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน	น้อยที่สุด	น้อย	บางครั้ง	ไม่น้อย	ไม่น้อยที่สุด
<u>การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน</u> ข้อ ๐ นักเรียนไม่มีโอกาสไปเที่ยวกับ เพื่อน ๆ นอกจากไปกับผู้ปกครอง ๐๐ ผู้ปกครองเคี่ยวเข็ญให้นักเรียน ทำการบ้าน <u>การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย</u> ข้อ ๐ เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในครอบครัว ผู้ปกครองยินดีให้นักเรียนมีส่วนร่วม ร่วมในการแก้ไขปัญหา ๐๐ ผู้ปกครองจะชี้แจงเหตุผลแก่ นักเรียนก่อนการลงโทษ					

เกณฑ์การให้คะแนน มีดังนี้

มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
มาก	ให้	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

4. แบบสอบถามสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน

มีลำดับการสร้างดังต่อไปนี้

1. ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของโรงเรียนของ สมบัติ วัจนสาริกากุล (2524 : 7 - 8) และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาของ อรุณมา รุกฆะธูร์ (2526 : 6 - 7) กำหนดความหมาย สร้างข้อคำถาม และขอบเขตสภาพแวดล้อมของโรงเรียน

2. หาสิ่งแวดล้อมของโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนมากที่สุด จากเอกสารงานวิจัยและการตอบแบบสอบถามจากอาจารย์ฝ่ายปกครองของทุกโรงเรียนใน จังหวัดเพชรบุรี โดยคัดเลือกสิ่งที่ตอบตรงกันมากที่สุด เป็นแนวทางในการกำหนดขอบเขตสภาพแวดล้อมของโรงเรียน

3. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1 และ 2 มากำหนดความหมายของสภาพแวดล้อมของโรงเรียน และกำหนดขอบเขตของสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่จะศึกษา แบ่งสภาพแวดล้อมของโรงเรียนออกเป็น 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมของครู

2. กลุ่มเพื่อน

ลักษณะแบบสอบถาม

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้วัดความคิดเห็นของนักเรียนต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนในด้านพฤติกรรมของครู และกลุ่มเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า ตามแบบของลิเคอร์ท จำนวน 28 ข้อ

ตัวอย่างแบบสอบถาม

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียน เช่น พฤติกรรมของครู เพื่อน เป็นต้น ซึ่งไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด คำตอบของนักเรียนจะได้รับการรักษาไว้เป็นความลับ ไม่นำไปเปิดเผยในที่ใด ๆ เป็นรายบุคคล ฉะนั้นขอให้นักเรียนตอบด้วยความสบายใจและตอบตามความคิดเห็นที่แท้จริงของนักเรียนให้มาก

ที่สุด โปรดตอบทุกข้อ เพราะถ้าขาดข้อใดข้อหนึ่งไป แบบสอบถามนี้จะนำไปใช้ประโยชน์ไม่ได้

นักเรียนจงอ่านข้อความเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของโรงเรียน โดยพิจารณาว่าข้อความใดที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียน แล้วกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียง 1 ช่อง เท่านั้นในแต่ละข้อ

ตัวอย่าง

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
(O) ครูเต็มใจที่จะรับฟังความทุกข์ของ นักเรียน	✓				

จากตัวอย่างข้อ (O) แสดงว่า นักเรียนเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าครูเต็มใจที่จะรับฟังความทุกข์
ของนักเรียน

ตัวอย่างแบบสอบถามในแต่ละด้าน

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. พฤติกรรมของครู ○ ครูมีเมตตาต่อนักเรียน ○○ ครูมีวิธีการลงโทษนักเรียนที่ ทำผิดได้อย่างเหมาะสม					
2. กลุ่มเพื่อน ○ นักเรียนถูกเพื่อนกลั่นแกล้ง รังแกเสมอ ○○ เพื่อนคอยให้ความช่วยเหลือ นักเรียนด้านการเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน กำหนดไว้ดังนี้คือ

ถ้าข้อความนั้นมีความหมายในทางบวก การให้คะแนนจะเป็นดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง ๑ ให้ 5 คะแนน

เห็นด้วย ๑ ให้ 4 คะแนน

ไม่แน่ใจ ๑ ให้ 3 คะแนน

ไม่เห็นด้วย ๑ ให้ 2 คะแนน

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ๑ ให้ 1 คะแนน

ถ้าข้อความนั้นมีความหมายในทางลบ การให้คะแนนจะเป็นดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน

การหาคุณภาพของแบบสอบถาม

1. การหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถาม พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน แบบสอบถามอัตถ์โนทัศน์ของนักเรียน แบบสอบถามการได้รับการอบรมเลี้ยงดู และแบบสอบถามสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ทาสิตะพันธุ์ รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กริทอง และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นผู้พิจารณาว่าข้อคำถามนั้นสร้างได้ตรงกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ แล้วผู้วิจัยจะนำไปปรับปรุงต่อไป

2. การหาค่าอำนาจจำแนก นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไป ทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนชะอำคุณหญิงเนื่องบุรีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน แล้วตรวจแบบสอบถามโดยให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ รวมคะแนนแต่ละคน แล้วเรียงคะแนนจากสูงไปหาลำดับ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำค่าเฉลี่ยรายข้อของแต่ละกลุ่ม มาทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย โดยใช้ t - test และเลือกเฉพาะข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป มีรายละเอียดดังนี้

2.1 แบบสอบถามพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน ได้ข้อสอบที่ใช้ได้ จำนวน 30 ข้อ โดยมีค่า t ระหว่าง 1.75 ถึง 7.29

2.2 แบบสอบถามอัตถ์โนทัศน์ของนักเรียน ได้ข้อสอบที่ใช้ได้ จำนวน 32 ข้อ โดยมีค่า t ระหว่าง 1.76 ถึง 4.62

2.3 แบบสอบถามการได้รับการอบรมเลี้ยงดู ได้ข้อสอบที่ใช้ได้ จำนวน 45 ข้อ โดยมีค่า t ระหว่าง 1.76 ถึง 6.47

2.4 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน ได้ข้อสอบที่ใช้ได้ จำนวน 28 ข้อ โดยมีค่า t ระหว่าง 1.77 ถึง 6.90

(รายละเอียดแสดงไว้ในภาคผนวก)

3. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่ได้จากการคัดเลือกตามเกณฑ์ในข้อ 2 มาวิเคราะห์โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีรายละเอียดดังนี้

3.1 แบบสอบถามพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90

3.2 แบบสอบถามทัศนคติของนักเรียน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88

3.3 แบบสอบถามการได้รับการอบรมเลี้ยงดู ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86

3.4 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ติดต่อกับบุคคลหลายฝ่าย เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยดำเนินงานเป็นขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ไปขอความร่วมมือจากกรมสามัญศึกษา และนำหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมศึกษา เพื่อขอความร่วมมือจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ติดต่อกับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง นัดหมายวัน เวลา ที่จะนำแบบสอบถามไปรวบรวมข้อมูลผ่านอาจารย์ฝ่ายแนะแนว และรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

3. ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 360 ฉบับ คิดเป็น 100 % นำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมผิวนัยระหว่างนักเรียนชายและหญิง โดยใช้ $t - test$
3. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยด้านทัศนคติ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู สภาพแวดล้อมของโรงเรียนระหว่างนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิวนัย โดยใช้ $t - test$
4. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนกับทัศนคติ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน และค้นหาตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression)

ในที่นี้ผู้วิจัยนำข้อมูลไปวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอส - เอกซ์ (Statistical Package for Social Sciences Version-X หรือ SPSS-X)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เครื่องมือ
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้สูตร $t - test$ (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2524 : 187)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S^2_H}{n_H} + \frac{S^2_L}{n_L}}}$$

เมื่อ t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม
$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
S^2_H	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มสูง
S^2_L	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
n_H, n_L	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

✓ 2.2 หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ดังนี้ (ลิวน สายยศ. และอังคณา สายยศ. 2524 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n - 1} \left[1 - \frac{\sum S^2_i}{S^2_t} \right]$$

เมื่อ α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถามทั้งฉบับ
S^2_i	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
S^2_t	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 ใช้สถิติ t-test (Independent) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 และข้อ 2
 ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2525 : 119)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S^2_1}{n_1} + \frac{S^2_2}{n_2}}}$$

$$\text{โดยมี } df = \frac{\left[\frac{S^2_1}{n_1} + \frac{S^2_2}{n_2} \right]^2}{\frac{\left[\frac{S^2_1}{n_1} \right]^2}{n_1 - 1} + \frac{\left[\frac{S^2_2}{n_2} \right]^2}{n_2 - 1}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอัตราส่วนวิกฤต
	$\bar{X}_1$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1
	$\bar{X}_2$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 2
	S^2_1	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1
	S^2_2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 2
	n_1	แทน	จำนวนคนในกลุ่มที่ 1
	n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มที่ 2

3:2 ใช้ Stepwise Multiple Regression Analysis เพื่อทดสอบ

สมมติฐานข้อ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

X	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
N	แทน	จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
R	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณยกกำลังสอง
S.E.b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์
S.E. _{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์
a	แทน	ค่าคงที่ของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปของคะแนนดิบ
	แทน	สัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐาน
b	แทน	สัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปของคะแนนดิบ
A_1	แทน	อัตรานักเรียน
A_2	แทน	การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
A_3	แทน	การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน
A_4	แทน	การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย
A_5	แทน	สภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน
* *	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การเสนอผลการวิเคราะห์

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุดของพฤติกรรมด้านการเรียน ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติของนักเรียน

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมผิตวินัยระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง ในด้านการเรียน ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติ

ตอนที่ 3 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย อัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียนระหว่างกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย กับนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิตวินัย

ตอนที่ 4 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนกับอัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน และค้นหาตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุด ของพฤติกรรมด้านการเรียน ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติของนักเรียน ดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุดของคะแนนพฤติกรรมผิวนัยด้านต่าง ๆ ของนักเรียน

พฤติกรรมผิวนัย	ค่าเฉลี่ย	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด
ด้านการเรียน	1.934	3.900	1.000
ด้านการแต่งกาย	1.489	4.000	1.000
ด้านความประพฤติ	1.613	3.667	1.000
รวม 3 ด้าน	1.700	3.400	1.000

จากตาราง 2 แสดงว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมผิวนัยอยู่ในระดับต่ำใกล้เคียงกับค่าต่ำสุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะเห็นได้ว่านักเรียนประพฤติผิวนัยมากที่สุดในด้านการเรียนเป็นลำดับแรก รองลงมาคือด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกายตามลำดับ

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมผิวนัย ระหว่างนักเรียนชาย กับ นักเรียนหญิง ในด้านการเรียน ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติ ดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมผิวนัยระหว่างนักเรียนชาย กับ นักเรียนหญิง

พฤติกรรมผิวนัย	ชาย		หญิง		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
พฤติกรรมผิวนัยโดยส่วนรวม	1.821	0.453	1.577	0.438	5.20**
ด้านการเรียน	2.028	0.518	1.840	0.544	3.36**
ด้านการแต่งกาย	1.610	0.630	1.368	0.464	4.13**
ด้านความประพฤติ	1.754	0.474	1.472	0.448	5.81**

** มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

จากตาราง 3 แสดงว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมผิวนัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนชายมีพฤติกรรมในการกระทำผิวนัยมากกว่านักเรียนหญิงในทุก ๆ ด้าน

ตอนที่ 3 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย อัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรม เลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียนระหว่างนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวัยกับนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัย ดังตาราง 4 , 5 และ 6

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของอัตถิภาวน์ระหว่างนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรม
อยู่ในวินัย กับ นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย

กลุ่มตัวอย่าง	อัตถิภาวน์		t
	$\bar{X}$	S.D.	
กลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย	110.855	9.322	14.42**
กลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย	95.572	10.744	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย
มีอัตถิภาวน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ใน
วินัยมีอัตถิภาวน์สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการได้รับการอบรมเลี้ยงดู ระหว่างนักเรียน
กลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย

การได้รับการอบรมเลี้ยงดู									
กลุ่มตัวอย่าง	ปล่อยปละละเลย		t	แบบเข้มงวดกวดขัน		t	แบบประชาธิปไตย		t
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.	
กลุ่มที่มีพฤติกรรม อยู่ในวินัย	28.333	7.696	4.88**	33.911	9.291	3.54**	54.277	10.094	-3.85**
กลุ่มที่มีพฤติกรรม ผิดวินัย	32.577	8.771		37.627	10.593		49.905	11.401	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย
ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มี
พฤติกรรมอยู่ในวินัยได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและแบบเข้มงวดกวดขันน้อยกว่า
นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่านักเรียน
กลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็น
 ของนักเรียนระหว่างนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย

สภาพแวดล้อมของโรงเรียน			
กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S.D.	t
กลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย	108.922	11.963	5.65**
กลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย	101.811	11.917	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย
 มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดย
 นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยมีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนในแง่ที่ดีมากกว่า
 นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย

ตอนที่ 4 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนกับอัตถิภาวนทัศน์ การ
 ได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน และค้นหาตัว
 แปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน

- 4.1 ตัวพยากรณ์ที่ใช้ในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัย ของนักเรียน ดังตาราง 7
- 4.2 ตัวพยากรณ์ที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน ดังตาราง 8

ตาราง 7 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (β) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (S.E.b) ค่าสหสัมพันธ์ (R) ค่าความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์ (S.E._{est}) และค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (a)

ตัวพยากรณ์	β	b	S.E.b	t
A_2	.37352	.02025	.00278	7.270**
A_5	-.28294	-.01049	.00184	-5.697**
A_1	-.18941	-.00691	.00172	-4.005**
A_4	.14977	.00629	.00203	3.087**
A_3	-.00617	-.00028	.00219	-.128

$$R = .57423$$

$$S.E._{est} = .38025$$

$$a = 2.58423$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกคู่ระหว่างตัวพยากรณ์ 4 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (A_2) สภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน (A_5) อัตมโนทัศน์ (A_1) และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (A_4) ส่งผลต่อพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน (A_3) ไม่ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.2 ตัวพยากรณ์ที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน

การค้นหาค่าพยากรณ์ที่ดีเป็นการเลือกเฉพาะตัวพยากรณ์ที่ส่งผลต่อตัวแปรเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตาราง 8

ตาราง 8 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ () ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (S.E.b) ค่าสหสัมพันธ์ (R) ค่าความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์ (S.E._{est}) และค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (a)

ตัวพยากรณ์		b	S.E.b	t
A_2	.37114	.02012	.00259	7.756**
A_5	-.28255	-.01047	.00183	-5.708**
A_1	-.18874	-.00689	.00171	-4.021**
A_4	.14940	.00627	.00203	3.089**

$$R = .57420$$

$$R^2 = .32970$$

$$S.E._{est} = .37972$$

$$a = 2.57485$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่าตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนได้มากที่สุด คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (A_2) รองลงมา คือ สภาพแวดล้อมของ

โรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน (A_5) อัตมโนทัศน์ (A_1) และการอบรมเลี้ยงดูแบบ
 ประชาธิปไตย (A_4) ตามลำดับ และสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนได้
 ร้อยละ 32.97 ($R^2 = .32970$)

สรุป ภูมิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาปริมาณของพฤติกรรมผิดวินัยในด้านการเรียน การแต่งกาย และความประพฤติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมผิดวินัยของนักเรียนระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง
3. เพื่อเปรียบเทียบ อัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียนระหว่างกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนกับอัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนและค้นหาตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี ปีการศึกษา 2533 จำนวน 8 โรงเรียน จำนวน 5,101 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี ปีการศึกษา 2533

จำนวน 8 โรงเรียน ที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย จำนวน 180 คน และที่มีพฤติกรรมผิดวินัย จำนวน 180 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกของครูฝ่ายปกครอง และครูประจำชั้นตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 4 ชุด คือ

3.1 แบบสอบถามพฤติกรรมด้านวินัย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 อันดับ จำนวน 30 ข้อ แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการเรียน 10 ข้อ ด้านการแต่งกาย 5 ข้อ และด้านความประพฤติ 15 ข้อ แบบสอบถามฉบับนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่นได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90

3.2 แบบสอบถามอัตถิภาวนัยของนักเรียน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 อันดับ จำนวน 32 ข้อ แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ รูปร่างลักษณะบุคลิกภาพ 8 ข้อ การปรับตัวทางอารมณ์ 8 ข้อ และคุณค่าของตนเอง 8 ข้อ แบบสอบถามผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่น ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88

3.3 แบบสอบถามการได้รับการอบรมเลี้ยงดู เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 อันดับ จำนวน 45 ข้อ แบ่งเป็น 3 แบบ คือ แบบปล่อยปละละเลย 15 ข้อ แบบเข้มงวดกวดขัน 15 ข้อ และแบบประชาธิปไตย 15 ข้อ แบบสอบถามผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่น ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.86

3.4 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 อันดับ จำนวน 28 ข้อ แบ่งเป็น 2 ด้าน คือด้านพฤติกรรมของครู 16 ข้อ และด้านกลุ่มเพื่อน 12 ข้อ แบบสอบถามผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่น ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.87

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ตรวจนับคะแนนจากแบบสอบถาม นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ คำนวณค่าสถิติทั้งหมด

4.2 หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4.3 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมผิวนัยระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง โดยใช้ t-test (ตรวจสอบสมมติฐานข้อ 1)

4.4 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย อัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระหว่างนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิวนัย โดยใช้ t-test (ตรวจสอบสมมติฐานข้อ 2)

4.5 ศึกษาตัวแปรที่คาดว่าจะมีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัย ได้แก่ อัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน โดยใช้วิเคราะห์แบบถดถอยพหุคูณเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis) (ตรวจสอบสมมติฐานข้อ 3)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า

1. นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมผิวนัยอยู่ในระดับต่ำ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะเห็นได้ว่านักเรียนประพฤติผิวนัยในด้านการเรียนมากที่สุด รองลงมาคือด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกายตามลำดับ
2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมผิวนัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนชายมีพฤติกรรมในการกระทำผิวนัยมากกว่านักเรียนหญิง
3. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัย มีอัตมโนทัศน์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยมีอัตมโนทัศน์สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัย
4. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัยได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบเข้มงวดกวดขันน้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัย แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัย

5. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยและกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยมีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนในแง่ที่ดีมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย

6. พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับอัตมโนทัศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนและตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน อัตมโนทัศน์ และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยตามลำดับ ตัวแปรพยากรณ์ทั้ง 4 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนได้ร้อยละ 32.97 ($R^2 = .32970$)

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมผิดวินัยอยู่ในระดับต่ำและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน จะเห็นได้ว่านักเรียนประพฤติผิดวินัยมากที่สุดในด้านการเรียนเป็นลำดับแรก รองลงมาคือความประพฤติ และด้านการแต่งกาย ดังนี้คือ

1.1 ด้านการเรียน พบว่านักเรียนประพฤติผิดวินัย เป็นลำดับแรก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนของครู ความบังเอิญ และความไม่ตั้งใจเรียนของเด็ก หรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ทางบ้าน โรงเรียนและสื่อมวลชนตลอดจนภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัว รัชติการสุขเกษม (2528 : 92 - 97) หรืออาจจะเป็นที่ตัวนักเรียนเอง ซึ่งเป็นช่วงที่อยู่ในวัยรุ่น เป็นระยะของการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา มักจะประสบปัญหาในการปรับตัวเป็นอย่างมาก บางครั้งอาจมีพฤติกรรมที่ขาดระเบียบวินัย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของสุชา จันทน์เอม (2524 : 98) ว่า พฤติกรรมของเด็กผิดวินัยโดยทั่วไปมักมีพฤติกรรมต่อต้าน

กฎระเบียบข้อห้ามต่าง ๆ หากอยู่ในโรงเรียนมักไม่ยอมปฏิบัติตามข้อตกลงของโรงเรียน ขาดความรับผิดชอบ ซึ่งส่งผลกระทบต่อด้านการเรียนของนักเรียนด้วย

1.2 ด้านความประพฤติ พบว่านักเรียนประพฤติผิดวินัยรองลงมาจากด้านการเรียน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนส่วนใหญ่ตระหนักถึงความสำคัญของการประพฤติปฏิบัติตามโครงการเสริมสร้างวินัยนักเรียนทั่วประเทศ (กรมสามัญศึกษา 2529 : ก) ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดขึ้น ได้จัดทำคู่มือการปกครองนักเรียนโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและได้แจกจ่ายไปให้โรงเรียนในสังกัดทั่วประเทศทำให้ผู้บริหารโรงเรียน และครูได้มีความคิด ความเข้าใจในเรื่องการปกครองนักเรียนอย่างถูกต้อง ถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นในการแก้ปัญหาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนซึ่งการปฏิบัติสอดคล้องกับคำกล่าวของ พันธ หันนาคินทร์ (2526 : 252 - 255) ว่า การดำเนินการในเรื่องของการกระทำผิดวินัยของนักเรียนนั้น ควรยึดหลักสัจพจน์ที่ว่า "กันไว้ดีกว่าแก้" เช่น การสร้างความรักโรงเรียนให้เกิดขึ้นในหมู่นักเรียน การรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณะครูด้วยกัน พยายามขจัดสิ่งชั่วร้ายอันจะก่อให้เกิดความผิดทางวินัย การให้รางวัลความประพฤติความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน การชี้แจงตักเตือนนักเรียนเป็นรายบุคคลหรือหมู่คณะและการจัดกิจกรรมนักเรียน อันเป็นผลทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ตระหนักถึงการประพฤติที่ถูกต้องในโรงเรียน

1.3 ด้านการแต่งกาย พบว่านักเรียนประพฤติผิดวินัยเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลหลายประการคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในวัยที่เรียกว่าวัยรุ่น หรือวัยหนุ่มสาว ซึ่งวัยดังกล่าวมีความรักสวยรักงาม ต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อน ครู และบุคคลทั่วไป ดังที่วิจิตร อาชะกุล (2528 : 123 - 124) ได้กล่าวว่า การเสริมสร้างบุคลิกภาพให้แก่ตนเองโดยการแต่งกายดี ย่อมดึงดูดความสนใจให้ผู้คนอยากคบหาพูดจาด้วย การแต่งกายดีทำให้มีเสน่ห์ นอกจากนี้เนื่องจากโรงเรียนมีการดูแลให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบและข้อตกลงของโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ

จากผลการวิจัยโดยส่วนรวมปรากฏว่า นักเรียนประพฤติผิดวินัยโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกาย แสดงให้เห็นว่านักเรียนไม่มีความประสক্তিที่จะประพฤติผิดระเบียบวินัยข้อบังคับของโรงเรียน แต่การที่นักเรียนยังมีการประพฤติผิดวินัยอยู่บ้างนั้น อาจเนื่องมาจากตัวนักเรียน และสภาพแวดล้อมของนักเรียน เพราะนักเรียนชั้น

มีธรรมชาติที่อนาลาย ซึ่งเป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรง วู่วาม เปลี่ยนแปลงง่าย ซึ่งเป็นผลจากพัฒนาการอย่างรวดเร็วทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา อาจมีความคิดและพฤติกรรมแปลก ๆ ที่แตกต่างจากวัยอื่น อันมีผลต่อปัญหาทางวินัยของนักเรียนได้ หรืออาจเนื่องจากนักเรียนมาจากสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี ซึ่งได้แก่ลักษณะของการอบรมเลี้ยงดู สอดคล้องกับความคิดเห็นของดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524 : 63 - 64) ได้กล่าวว่าคุณภาพของสิ่งของแวดล้อม และความ เป็นไปของสังคมในกลุ่ม จะมีอิทธิพลต่อการพัฒนาจริยธรรมของสมาชิก ถ้าสังคมปราศจากระเบียบ ถึงแม้จะจัดการฝึกอบรมให้มาก หรือใช้วิธีการที่มีประสิทธิภาพเพียงใดก็ตาม จะพัฒนาบุคคลให้เปลี่ยนแปลงได้ไม่มากนัก และดอเลย์ (Doyle. 1986 : 361) ได้กล่าวว่า ความเป็นพลเมืองดี เป็นวิถีชีวิตที่เริ่มต้นจากบ้านและจะพัฒนาดีที่สุดในระยะเริ่มแรกของชีวิต บิดามารดาที่มีวินัยแก่ตนเอง จะเป็นตัวอย่างแก่เด็กโดยการกระทำ นอกจากนี้สิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนก็มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมาก ดังนั้นผู้บริหาร และครูจึงควรสร้างโรงเรียนให้เป็นเสมือนบ้านที่น่าอยู่ของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนเห็นว่าปัญหาทางวินัยของนักเรียนจะไม่เกิดขึ้น เมื่อสภาพแวดล้อมในโรงเรียนดี (Clarke. 1977 : 562 - A) ครูที่ทำหน้าที่เป็นครูที่ปรึกษาของนักเรียน ควรให้ความสนใจในตัวนักเรียนและเป็นกันเองกับนักเรียนมากขึ้น เพื่อให้นักเรียนจะเกิดความสบายใจเมื่อเกิดปัญหาทั้งนักเรียนและครูควรร่วมกันแก้ปัญหา และในด้านการสอนครูควรพัฒนาเทคนิคและวิธีการสอนให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับวัยของนักเรียน นอกจากนั้นการเรียนการสอนทุกวิชาครูควรสอดแทรกความรู้ทางจริยธรรมให้กับนักเรียนด้วยโดยที่ครูต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้นักเรียนเกิดความซาบซึ้งเห็นคุณค่า และปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ

2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมผิดวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 พบว่านักเรียนชายมีพฤติกรรมด้านวินัยในการกระทำผิดวินัยมากกว่านักเรียนหญิงซึ่งสอดคล้องกับ โจนส์ (Jones. 1954 : 781 - 832) ได้ศึกษาเรื่องความแตกต่างกันระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในด้านปฏิบัติตามวินัย พบว่า เด็กชายวัยรุ่นจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าเด็กหญิงวัยรุ่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสังคมได้มุ่งหวังให้หญิงและชายมีพฤติกรรมเหมือนกัน ดังนั้นการฝึกอบรมเด็กแต่ละเพศจึงแตกต่างกันเนื่องจากการยอมรับหรือปฏิเสธจากสังคมมีความหมายต่อหญิงมากกว่าชาย และสังคมเข้มงวดกวดขันกับความประพฤติของหญิงมากกว่าชาย

3. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย มีอัตมโนทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 โดยพบว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยมีอัตมโนทัศน์สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย ซึ่งสอดคล้องกับ ดิเชซี (Dietche. 1959 : 1437) พบว่า เด็กชายที่ไม่มีปัญหาด้านความประพฤติจะมีอัตมโนทัศน์ดีกว่าเด็กชายที่มีปัญหาด้านความประพฤติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประเทิน มหาพันธ์ (2521 : 223 - 234) พบว่าเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายมีความรู้สึกไม่ติดต่อกับส่วนเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดกฎหมายมีความรู้สึกที่ติดต่อกัน นอกจากนี้ วัฒน สุวรรณณี (2527 : 60 - 62) พบว่านักเรียนที่ไม่มีประวัติในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวได้คะแนนอัตมโนทัศน์สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีประวัติในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว และการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเองในแง่ดี มีความรู้สึกขัดแย้งในตนเองน้อย สังคมยอมรับและพอใจในรูปร่างบุคลิกของตนเอง จึงมีความวิตกกังวลต่ำ อันเป็นผลทำให้อัตมโนทัศน์ของตนเองสูง ในทางตรงข้ามกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัยมักได้รับคำตำหนิ จากทั้งครู อาจารย์ ผู้ปกครองตลอดจนสังคม จึงทำให้นักเรียนในกลุ่มนี้รับรู้ตนเองในแง่ดีน้อยลง อัตมโนทัศน์จึงต่ำ

4. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัยได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 โดยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและแบบเข้มงวดกวดขัน น้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กลุค และ กลุค (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2527 : 133) อ้างอิงมาจาก Glueck and Glueck. 1971) พบว่า ถ้าพ่อแม่ให้ความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล ให้ความดูแลเอาใจใส่ เด็กจะมีความรู้สึกว่าคุณเป็นสิ่งที่ต้องการของครอบครัว ทำให้เด็กรู้สึกเป็นสุข อบอุ่น มั่นคง ปลอดภัย ซึ่งส่งผลต่อบุคลิกภาพ มองโลกในแง่ดี และพบว่าพ่อแม่ที่เลี้ยงดูบุตรเอง แต่ไม่เข้าใจวิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรอย่างถูกต้อง อาจบีบบังคับให้เด็กทำสิ่งที่เขายังไม่มีความพร้อมหรือปล่อยปละละเลย หรือปกป้องจนเกินไปจะทำให้เด็กประพฤติไม่เหมาะสม เช่น มีกิริยาจาจไม่สุภาพ ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ

ไม่มีความพร้อมหรือปล่อยปละละเลย หรือปกป้องจนเกินไปจะทำให้เด็กประพฤติไม่เหมาะสม เช่น มีกิริยาจาจางไม่สุภาพ ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ

5. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 โดยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยมีความคิดเห็นในแง่ที่ดีมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มอลแฟร์ (Maulfair. 1974 : 4717 - A) พบว่าเยาวชนทั่วไปที่เคยหนีโรงเรียนมีทัศนคติต่อโรงเรียนในทางลบ และสอดคล้องกับ ธอร์นเบอร์ก (Thounburg. 1975 : 181 - 185) พบว่านักเรียนที่มีปัญหาที่ออกจากโรงเรียนกลางคันมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนอย่างรุนแรง ซึ่งแสดงออกหลายลักษณะ เช่น มีความคิดเห็นว่าหลักสูตรการเรียนการสอนไม่มีประโยชน์ เบื่อการเรียน ครูผู้สอนเน้นเรื่องคะแนนมากเกินไป มีการลำเอียงและกบฏอย่างคับคั่งของโรงเรียนเข้มงวดเกินไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัยได้พบเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความคับข้องใจ (frustration) อาจมาจากสภาพแวดล้อมทางบ้าน ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ปัญหาส่วนตัวของนักเรียน หรือสภาพแวดล้อมของโรงเรียน จึงมีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนในการแสดงความคิดเห็นที่ไม่ดีต่อโรงเรียนเช่นเดียวกับความคิดเห็นของ ~~ยั้ง~~ พุกนิม (Young. 1960 : 3) กล่าวว่า ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนมีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนเป็นอย่างมากกล่าวคือ ถ้านักเรียนมีความพึงพอใจหรือมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนย่อมทำให้นักเรียนมีความผูกพันต่อโรงเรียน อยากจะใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียน และทำให้นักเรียนได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากการเรียนการสอน แต่ในทางกลับกันถ้าสภาพแวดล้อมทำให้นักเรียนได้รับความเจ็บปวดหรือขมขื่นแล้วอาจจะทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนอันจะก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่าง ๆ ได้ เช่น ปัญหาการเรียน เกิดความเบื่อหน่ายซิงซัง อยากหนีการเรียนการสอน เป็นต้น

6. ตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนได้มีเพียง 4 ตัวแปร เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย คือการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน อัตมโนทัศน์ และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันไม่สามารถทำนายพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนได้ ซึ่งสามารถอภิปรายได้ดังนี้

6.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย เป็นตัวแปรพยากรณ์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมด้านวินัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสำคัญเป็นอันดับแรก กล่าวคือการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยส่งผลต่อพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทร์. (2520 : 27) ละม้ายมาศ ศรทนต์ และจรรยา สุวรรณทัต. (2510 : 9) ที่กล่าวว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่มีปัญหามากมายไม่สามารถควบคุมความประพฤติของตนเองได้ มักมองโลกในแง่ร้ายขาดความมีระเบียบวินัย ไม่มีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทั้งนี้เพราะว่าเด็กที่ถูกพ่อแม่อบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ทำให้เด็กขาดแบบอย่างที่ยึดถือได้ พ่อแม่ไม่ค่อยช่วยเหลือ แนะนำ ไม่เอาใจใส่ มักตำหนิหรือลงโทษอย่างรุนแรงเมื่อลูกทำผิด พ่อแม่มักใช้อารมณ์กับลูกมากกว่าเหตุผล ทำให้เด็กไม่มีแนวทางชีวิตสำหรับยึดถือ ไม่รู้จักคิดและไม่รู้ถึงคุณค่าของการกระทำต่าง ๆ อยากจะทำสิ่งใดก็ทำและสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชาร์นีย์ (ประมวญ คิตคินตัน. 2511 : 44 - 51; อ้างอิงมาจาก Harney. n.d.) พบว่าเด็กที่เติบโตขึ้นในครอบครัวที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลยก็จะปลูกฝังทัศนคติแบบเดียวกันให้กับเด็ก ทำให้เด็กกลายเป็นคนขาดความเคารพนับถือตนเอง ขาดระเบียบแบบแผนในการทำงาน ไม่สามารถจะรับผิดชอบและเป็นตัวของตัวเองได้

6.2 สภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน เป็นตัวแปรพยากรณ์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมด้านวินัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสำคัญเป็นอันดับ 2 รองมาจากการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย กล่าวคือสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เอชชอร์น (ประเพิน มหาพันธ์. 2521 : 74; อ้างอิงมาจาก Eichorn. 1965) ว่าโรงเรียนมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการให้ความรู้ ทักษะ ทัศนคติ ตลอดจนอุปนิสัยอันจะส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็กได้ ซึ่งสภาพแวดล้อมของโรงเรียนสร้างความประทับใจให้แก่เด็กได้เป็นอันมากและ ไพรซ์ (Price. 1976 : 111) ได้ศึกษาเยาวชนหญิงที่เป็นเด็กเกเร เกี่ยวกับการประเมินโรงเรียนที่เด็กเหล่านี้เคยเข้ารับการศึกษาลพบปรากฏว่า มีเพียงส่วนน้อย ที่รู้สึกว่าการเรียนมีส่วนในการที่ทำให้เขากระทำผิด เด็กเกเรจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติทางลบต่อโรงเรียน และจากผลการศึกษา ปรากฏว่าเด็กเกเร จากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ไม่ดีกับครูในโรงเรียนที่เด็กเคยเรียนอยู่ และมี

ความต้องการให้ผู้ดูแลแสดงความเห็นใจตนจึงเห็นได้ว่า แม้เด็กจะไม่รู้สึกว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้คนต้องกลายเป็นเด็กเกเรแต่เด็กส่วนใหญ่ที่เป็นเด็กเกเรมักมีทัศนคติไม่ดีต่อโรงเรียน ซึ่งทำให้เป็นที่น่าสนใจเกินกว่านอกจากโรงเรียนจะเป็นสถานที่ปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนให้แก่เด็กแล้ว ในทางกลับกันโรงเรียนอาจสร้างทัศนคติที่ไม่ดีต่อให้แก่เด็กได้อีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่เป็นเด็กเกเร ซึ่งผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าความคิดเห็นที่มีต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนมีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนเป็นอย่างมาก

6.3 อัจฉริยะ เป็นตัวแปรพยากรณ์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมด้านวินัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสำคัญเป็นอันดับ 3 กล่าวคืออัจฉริยะส่งผลต่อพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับ เฮนกลู กริแสง (2521 : 95 - 97) กล่าวว่า พัฒนาการของอัจฉริยะของเด็กวัยรุ่น เป็นช่วงแสดงให้เห็นอิทธิพลของความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเองในทางบวกหรือทางลบจะมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมในลักษณะต่าง ๆ และจะสะท้อนให้เห็นว่า เด็กมองคนอื่นอย่างไร ถ้าเด็กมีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองในทางบวกก็จะมีพฤติกรรมต่อคนอื่นที่ดีเยี่ยมกับตน เห็นคุณค่าในผู้อื่น ทำให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสม ในทางตรงกันข้ามเด็กที่มีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในทางลบเด็กจะแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิลล สุวรรณณิ (2527 : 60 - 62) พบว่าเด็กที่มีประวัติในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวได้คะแนนอัจฉริยะสูงกว่ากลุ่มเด็กที่มีประวัติในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จำรัส บุญนาค (2515 : 64 - 65) พบว่าเด็กที่มีพฤติกรรมคล้อยตามสังคม มีอัจฉริยะสูงกว่าเด็กที่มีพฤติกรรมขัดกับสังคม จากผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในทางบวกหรือทางลบจะมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมในลักษณะต่าง ๆ

6.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย เป็นตัวแปรพยากรณ์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมด้านวินัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสำคัญเป็นอันดับ 4 กล่าวคือการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยส่งผลต่อพฤติกรรมด้านวินัย ซึ่งสอดคล้องกับชูศรี หลักเพชร (2517 : 94 - 95) ฮอฟแมน (Mussen. 1970 : 286 ; citing Hoffman. 1970) พบว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะมีความมั่นใจในตนเอง มีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย มีความร่วมมือ ได้รับการยอมรับจากเพื่อนและมีพฤติกรรมทางบวก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภาพวัน

มุลสถาน (2523 : 66) พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองและพบว่าถ้าหากเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยสูงย่อมส่งผลให้เด็กมีวินัยในตนเองสูงด้วย ถ้าพิจารณาแล้วจะเห็นว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยนั้นเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ให้ความรัก ความอบอุ่น ให้เสรีภาพ ส่งเสริมให้เด็กมีอิสระในการคิดตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเอง จึงส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมได้

6.5 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน เป็นตัวแปรพยากรณ์ที่ไม่ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของวราภรณ์ รักวิจัย. (2528 : 14 - 17) และเลียวนาร์ด (Leonard. 1952 : 26) พบว่าการฝึกวินัยที่เข้มงวดกวดขันหรือให้ความคุ้มครองมากเกินไป เด็กจะมีลักษณะเอาแต่ใจตนเองขาดความริเริ่ม ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเอง พ่อแม่ขาดความเข้าใจต่อความรู้สึกของเด็ก จึงกลับกลายเป็นการสร้างปัญหาให้แก่เด็กได้ แต่ผลการวิจัยนี้คล้ายกับผลงานวิจัยของสมพร สุทัศน์ย์ (2530 : 124) พบว่าความสัมพันธ์เส้นตรงระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันกับพฤติกรรมก้าวร้าวไม่มีนัยสำคัญ กล่าวคือการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวซึ่งเป็นพฤติกรรมทางลบ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการห้ามมิให้เด็กทำสิ่งใด ๆ และอธิบายให้เด็กเข้าใจเหตุผล แม้จะเป็นเหตุผลของพ่อแม่ฝ่ายเดียวก็ตาม แต่สิ่งสำคัญคือพ่อแม่จะสอน และแนะนำโดยตรงว่าสิ่งไหนต้องทำสิ่งไหนไม่ต้องทำ เหตุใดต้องทำหรือไม่ต้องทำ เป็นการแนะแนวทางอย่างมีเหตุผล และจะได้รับรางวัลหรือลงโทษอย่างเหมาะสมเด็กจึงสามารถแยกสิ่งที่ดีออกจากสิ่งที่ไม่ดีได้ ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับดวงเดือน พันธมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์จันท์ (2520 : 26) พบว่า พ่อแม่ที่มีลักษณะเข้มงวดกวดขันจะบอกกฎเกณฑ์ที่แน่ชัดและลงโทษอย่างยุติธรรมสมเหตุผลจึงทำให้อาสาพัฒนาได้เร็ว หรืออาจจะพ่อแม่เข้มงวด และสอนให้เด็กมีวินัย ตั้งแต่เล็กจนโตจะทำให้เด็กทำตามจนเป็นนิสัย เมื่อโตขึ้นก็จะสามารถอดทนต่อความเข้มงวดกวดขันได้ดีขึ้น และสามารถโต้ตอบความเข้มงวดกวดขันได้อย่างเหมาะสม มีวุฒิภาวะ และสามารถพัฒนาพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับของสังคมได้

ข้อเสนอแนะ

1. สำหรับพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ครูอาจารย์ และผู้เกี่ยวข้อง

1.1 พ่อแม่หรือผู้ปกครอง ครูอาจารย์ และผู้เกี่ยวข้องควรจะมีโอกาสสนทนากับเด็ก มีทัศนคติที่สนับสนุน ได้แก่ การยอมรับว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งและมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการตัดสินใจต่าง ๆ ของครอบครัวของโรงเรียนและเพื่อนฝูง ให้เด็กได้เข้าใจตนเอง รู้ถึงความสามารถของตนเอง ให้การยกย่อง ชมเชย เมื่อเขาทำความดี จะทำให้เขามองเห็นคุณค่าของตนเอง มีความคิดเกี่ยวกับตนเองในแง่ดี และเหมาะสม มีการให้รางวัลหรือการเสริมแรงแก่เด็กที่มีวินัย เช่น ชมเชย ประกาศเกียรติคุณ เป็นต้น เพื่อให้เด็กเหล่านั้นรักษาคุณสมบัติที่ดีนั้นสืบไป ทำให้เด็กตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง

1.2 พ่อแม่หรือผู้ปกครองควรตระหนักถึงการอบรมเลี้ยงดู ควรให้ความรัก ความอบอุ่น การเอาใจใส่ดูแล ให้ความสำคัญต่อคุณธรรม และยอมรับในความคิดความสามารถของเด็ก ให้ความสำคัญ และมีข้อคิดแก่เด็กในโอกาสอันควร ฝึกเด็กให้รู้จักคิดและตัดสินใจได้เองจะช่วยให้เด็กได้พัฒนาความสามารถในการบังคับควบคุมตนเอง ทำอะไรด้วยความมั่นใจ ไม่มีความคับข้องใจ และแสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม และในการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยดังกล่าวข้างต้น พึงตระหนักในเรื่องการให้เสรีภาพแก่เด็กที่อยู่ในขอบเขตของศีลธรรม จรรยา และกฎหมาย ซึ่งจะส่งเสริมทำให้เด็กมีวินัยในตนเองและมีพฤติกรรมที่เหมาะสมได้

1.3 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนมีความสำคัญมาก ผู้ที่เกี่ยวข้องควรได้ตระหนักถึงผลการศึกษาี้ ควรจะรักษาความคิดเห็นที่ดีของนักเรียนต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนไว้ นอกจากนั้นควรจะมีการจัดการเรียนการสอน หรือสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน เช่น พฤติกรรมของครู กลุ่มเพื่อน เป็นต้น เพื่อเอื้ออำนวยต่อการที่นักเรียนจะมีความคิดเห็นที่ดีต่อโรงเรียนยิ่งขึ้น และในการเรียนการสอน ครูจะต้องมีบทบาทสำคัญ โดยให้ความสำคัญกับตนเอง และหาทางช่วยเหลือเด็กทั้งทางด้านการเรียน ความประพฤติของเด็ก และการจัดสิ่งแวดล้อมภายในห้องเรียนให้เหมาะสม การสอนของครูนั้นเป็นส่วนสำคัญที่เสริมสร้างวินัยของนักเรียน

2. สำหรับการวิจัย

2.1 ควรจะได้ทำการวิจัยซ้ำในเรื่องนี้ โดยศึกษาตัวแปรบางตัว เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจ ระดับการศึกษาของพ่อแม่ การคบเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เป็นต้น เพื่อจะได้ช่วยให้สาเหตุของพฤติกรรมด้านวินัยชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2.2 ควรจะได้มีการศึกษาถึงพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนในโรงเรียนของนักเรียนที่มีอายุระดับอื่น ๆ เช่น ประถมศึกษา หรือ อุดมศึกษา

2.3 ควรจะได้มีการวิจัยเจาะลึกในแต่ละประเภทของปัญหาโดยเฉพาะ สาเหตุของพฤติกรรมการประพฤติด้านวินัยของนักเรียนในเรื่อง การมาโรงเรียนสาย การแต่งกายผิดระเบียบ การเรียน เป็นต้น เพื่อนำผลการวิจัยดังกล่าวไปแก้ปัญหานในเรื่องวินัยของนักเรียนต่อไป

2.4 การวิจัยนี้เป็นการถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านวินัยต่อการกระทำของนักเรียนเอง จึงควรได้มีการศึกษาวิจัยในทัศนะของครู ผู้ปกครองและเพื่อน ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้อง และใกล้ชิดกับนักเรียนโดยตรง

2.5 แบบสอบถามสำหรับการวิจัยนี้ ควรตระหนักและระมัดระวังในการนำไปใช้ โดยเฉพาะแบบสอบถามพฤติกรรมด้านวินัย เพื่อจะได้ให้นักเรียนตอบใกล้เคียงความจริงมากที่สุด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
คณะศึกษาศาสตร์, 2527.

กรรณ กิจขันธ์. ความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน
และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี. ปริณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.

กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์. การบริหารกิจการนักเรียน เล่ม 1. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการบริหาร
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

กาญจน์ แก้วพวง. การใช้เทคนิค "แม่แบบ" เพื่อเปลี่ยนมโนภาพแห่งตนของเด็กวัยรุ่นใน
สถานสงเคราะห์บ้านศรีธรรมราช. ปริณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2521.

คณะกรรมการเฉพาะกิจเรื่องการเลี้ยงดูและอบรม. ประมวลผลงานวิจัยในประเทศเกี่ยวกับการ
อบรมเลี้ยงดูเด็กไทย. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2526.

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน กระทรวงศึกษาธิการ. เอกสารสรุปย่อผลงานปี
2526 และงานเสริมความมีระเบียบวินัยของนักเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา,
2526.

จรัส บุญนาค. มโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล และความต้องการสัมฤทธิ์ผลของนักเรียน
ที่ประพฤติคล้อยตามและที่ขัดกับสังคม. ปริณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2515. อัดสำเนา.

จิรวลน์ นิจนตร. สภาพเชิงจิต-สังคมในโรงเรียนกับสภาพจิตของนักเรียนวัยรุ่นในเขต
กรุงเทพมหานคร. ปริณิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.

- ๕ ชุตรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล, 2525.
- ๔๗ ชุตรี หลักเพชร. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 3. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.
- ชม ภูมิภาค. บทความวิทยุกระจายเสียงของสมาคมการศึกษาแห่งชาติชุดการศึกษาเพื่อคุณธรรม. กรุงเทพฯ : เจริญวิทยุการพิมพ์, 2525.
- ๔๘ ณรงค์ สายพิมพ์ทอง. การศึกษาพฤติกรรมการกระทำผิดวินัยของนักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530. อัดสำเนา.
- ✓ดวงเดือน พันธมนาวิน. จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- ๕๐ ดวงเดือน พันธมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์จั่น. จริยธรรมของเยาวชนไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.
- นรินทร์ แจ่มจำรัส. ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรมที่มีต่อมโนภาพเกี่ยวกับตนเองของเด็กจากชุมชนแออัด. ปริญญาโท กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- นรินทร์ อัมเพิ่มพูล. การสำรวจวิธีการที่ครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดนครปฐมใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนตามการรับรู้ของครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. อัดสำเนา.
- ๙๙ นันทิดา แยมสรวล. การศึกษาสถานภาพทางครอบครัวที่สัมพันธ์กับมโนภาพแห่งตนและพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดราชบุรี. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.

นวลศิริ เปาโรหิตย์ และคนอื่น ๆ. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2520.

๘ บุญสวย เชิดเกียรติกุล. การอบรมเลี้ยงดูเด็กที่ผิด. กรุงเทพฯ : สารศึกษาการพิมพ์, ม.ป.ป.

ปัญญา หิรัญรัมย์. ศัพท์วิชาการทางการศึกษา และสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง. กรุงเทพฯ : นิยมวิทยาการพิมพ์, 2523.

ประติษฐ์ ชวบเจริญ. วิชาการบริหารการศึกษาว่าด้วยการบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอักษรบัณฑิต, ม.ป.ป.

๙ ประเทิน มหาพันธ์. การศึกษากับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน. ปรินพณินท์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อัดสำเนา.

_____. รวมบทความทางวิชาการ. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2523. อัดสำเนา.

ประมวณ คิตติณสิน. วัยแรก วัยหลัก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แพร่พิทยา, 2520.

ประสาธ หลักศิลา. ปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ก้าวหน้า, 2504.

ประสาร ทิพย์ธารา. พัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.

พนัส หันนาสินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : เทย์วัฒนาพานิช, 2521.

พรณี ชูทัย. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : วรวิภากรพิมพ์, 2522.

เพ็ญเบ ประจณปัจจนิก. พื้นฐานทางสังคมวิทยาและเศรษฐศาสตร์ของการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เอกลักษณ์ดีไซน์, ม.ป.ป.

๗ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 18. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2525.

ภิญญ สาธ. การบริหารการศึกษา. ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

เมธี ปิณฑานนท์. ประมวลบทความทางการศึกษาสำหรับผู้บริหารการศึกษา. นครปฐม : พระปฐมการพิมพ์, 2523.

๙ รัชติการ์ สุปเกษม. การศึกษาการกระทำผิดของนักเรียนมัธยมศึกษา เบตการศึกษา 12.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.

๙ รัชจวน คำวชิรพิทักษ์. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมกล้าแสดงออก
ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม.

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อัดสำเนา.

ละม้ายมาศ ศรทัตต์ และจรรยา สุวรรณทัต. อิทธิพลของสังคมต่อการพัฒนาการของเด็ก รายงาน
การวิจัยฉบับที่ 9. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ ประสานมิตร, 2510.

ลัดดาวัลย์ พชรศรีสมุทร และวิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลิ. ครอบครัวกับการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจ
ของไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล, 2522.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
ทวีกิจการพิมพ์, 2524.

วณิช บรรจง. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครการพิมพ์, 2518.

วรรณวดี ยิ่งคง. ความรู้สึกและการรับรู้เกี่ยวกับตน (Self-Concept) และทัศนคติต่อการสอน
ของนักเรียนฝึกสอนก่อนการฝึกสอนและหลังการฝึกสอน. ปรินิพนธ์ ค.ม.

กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2513. อัดสำเนา.

๙ วรรณรัตน์ รักวิจัย. การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักและความควบคุมความ
เอื้อเฟื้อ และวินัยทางสังคม. ปรินิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.

วิจิตร อาชะกุล. เทคนิคมนุษยสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์โอเอสพรีนติ้งเฮาส์, 2528.

๙ วัลล สุวรรณณิ. การเปรียบเทียบคุณภาพแห่งตนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
อาชีวศึกษาที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นกลุ่มและนักเรียนอาชีวศึกษาทั่วไป. ปรินิพนธ์
กค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.

วิรัช วรรณรัตน์. "สิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาคุณภาพของเด็ก," วารสารครู. 5 : 21 - 23 ; กรกฎาคม 2523.

13) วิวาทัน มุสสถาน. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความมีวินัยในตนเอง.

ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.

ศุภนิตย์ วัฒนธาดา. คู่มือจิตวิทยาการศึกษา : ทฤษฎีและปฏิบัติ. พระนครศรีอยุธยา : โรงพิมพ์ เทียนวัฒนา, 2518.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. กฎกระทรวง ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2515). ออกตามความในประกาศของ คณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132. ลงวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2515.

14) สมาน กำเนิด. การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีผลต่อการปรับตัวของเด็ก. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520. อัดสำเนา.

สามัญศึกษา, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. แนวปฏิบัติตามโครงการเสริมสร้างวินัยนักเรียนทั่วประเทศ. กรุงเทพฯ : พิมพ์ที่กองผลิตและอุปกรณ์การศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวง ศึกษาธิการ, 2529.

สุกัญญา กลุ่ฮ้าง. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกและการอบรมเลี้ยงดูตามคำรายงานของตนเอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. อัดสำเนา.

สุชา จันทน์เอม. จิตวิทยาเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอักษรบัณฑิต, 2524.

สุรางค์ จันทน์เอม. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด, 2518.

_____. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2519.

สุโขทัยธรรมาธิราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารบุคลากรในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2525.

สุโขทัย เจริญสุข. เทคนิคของความเป็นครู. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2519.

- 15 สมเจตน์ อมรินทร์รักษา. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.
- สมบัติ วัจนะสาริกากุล. สภาพแวดล้อมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนตามทัศนะของนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร. ปริณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.
- สมพร สุกตัญญ์. จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2523.
- _____. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ด. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. นโยบายและแผนพัฒนาเยาวชนระยะยาว. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2524.
- สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. "การศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูในห้องเรียน," ศูนย์ศึกษา. 18(2) : 112 - 116 ; ตุลาคม - ธันวาคม 2515.
- เอนกกุล กริแสง. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ, 2520.
- _____. จิตวิทยาที่เกี่ยวกับการศึกษา. เอกสารประกอบการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2521.
- อานนท์ อาภาภิรม. ลักษณะสังคมและปัญหาสังคมของไทย. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2517.
- อรุณภา รักชมธร์. สภาพแวดล้อมของโรงเรียนเอกชนในเครือคาทอลิกและสภาคริสตจักรแห่งประเทศไทยในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- 16 อรนต์ บุญประสิทธิ์. ความคิดเห็นของครูและผู้บริหารเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อัดสำเนา.
- อำไพ อินฟ้าแสง. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว - มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2524.

- ✓ Ausubel, David P. Ego Development and the Personality. New York : Grune & Stratton Inc., 1965.
- ✓ Bedards, Joseph Donald. "Written Discipline in California High School," Dissertation Abstract. 25 ; October - December, 1964.
- Clarke, James Alexander. "A Study of Perception of Discipline Problems in Secondary School in North Carolina," Dissertation Abstracts. 38 : 562 - A ; August, 1977.
- Coopersmith, S. "A Method for Determining Types of Self Esteem," Journal of Educational Psychology. 50 : 87 - 92 ; 1959.
- ✓ Corton, Richard A. School Administrator and Supervisor : Leadership, Challenges and Opportunities. U.S.A. : WmC. Brown Company Publisher, 1983.
- Dietche, John Howard. "The Performance of Delinquent and Non - Delinquent Boys on Tennessee Department of Mental Health Self - concept Scale," in Dissertation Abstracts. 20(4) : 2540 ; October, 1959.
- Doyle, Marlon Wad. "Citizenship Begins in the home," Journal of the Association for Childhood Education International. 37(8) ; April, 1986.
- Eysenck, H.J. and others. Encyclopedia of Psychology. New York : The Seabury Press, Inc., 1979.
- Good, Carter V. Dictionary of Education. New York : McGraw-Hill Book Company Inc., 1959.
- ✓ Gorrison, Karl. "A Study of Student Disciplinary Practices in two Georgia High School," The Journal of Educational Research. 53 : 1953 - 1956 ; December, 1959.
- Hamed, Zahran A.S. "The Self Concept in the Psychological Guidance of Adolescents," The British Journal of Education Psychology. 37 : 225 ; June, 1967.
- Hurlock, Elizabeth B. Adolescent Development. 3rd ed. New York : McGraw-Hill, Inc., 1967.
- Child Development. th ed. New York : McGraw-Hill Book, 1974.
- ✓ Jones, V. "Character Development Children," An Objective Approach in Carmichael Manual of Child Psychology. New York : John Wiley and Sons Inc., 1954.
- ✓ Leonard, Charles W. Why Children Misbehave. n.p. Science Research Associates, 1952.

Malfair, Virginic Eloise. "A Study of Selected Personality Characteristics of Non - runaway, Delinquent Non - runaway and Runaway Youths in Missoula, Moutana," Dissertation Abstracts. 35 : 4717-A ; 1974.

✓ Nutt, M.V. "Analysis of Students and Teacher Recording of Adolescent Problem," Dissertaton Abstracts International. 35 : 650 ; February, 1972.

Raimy, V.c> "Self Reference in Counseling Interviews," Journal Counseling Psychology. 12 : 153 - 156 ; June, 1948.

✓ Raymond, Gale F. Developmental Behavior : A Humanistic Approach. New York : The Mcmillan Company, 1969.

Roger, Carl R. Client - Centered Therapy. Boston : Houghton Mifflin, 1951.

Roger, Dorothy. Issues in Adolescent Psychology. New York : Meredith Corporation, 1972.

Schaefer, Earl S. "A Circumplex Model for Maternal Behaviors," Journal of Abnormal and Social Psychology. 59(2) : 226 - 236 ; September, 1959.

Sear, R.R., Maccoby, Leonor E. and Harry Levin. Pattern of Child Reading. Evenston Illinois : Row, Peterson, 1957.

Sear, Robert R. The Learning Theory of Robert R. Sears, in Three Theories of Child Development. New York : Harper & Row, 1969.

Symonds, Perival M. The Psychology of Parent - Child Relationships. New York : Appleton - Century - Crofts, 1939.

Thornburg, Hershel D. Contemporary Adolescence : Reading. 2 nd ed. Monterey, Calif. Brooks / ColePub. Co., 1975.

Wylie, Ruth C. The Self - Concept. Lincoln : University of Nebvaska Press, 1961.

Young Pheukniyom. A Study of Children's Attitude Toward School in General in a Secondary School in Bangkok. Thesis (Ed.), College of Education in Collaboration with the International Institute for Child Study, 1960.

ที่ ศธ 0806/05705

กองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ ทพ. 10300

25 ตุลาคม 2533

เรื่อง ขอบความร่วมมือในการทำวิจัย
เรียน

ด้วย นางสาวเพียว เกาทัณฑ์ทอง นิสิตปริญญาโท ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินการวิจัย เรื่อง "การศึกษา
พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัด
เพชรบุรี" ในการนี้ นิสิต มีความประสงค์จะขอความร่วมมือจากท่านและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอน
ปลายในการตอบแบบสอบถาม เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการทำวิจัย

กองการมัธยมศึกษาพิจารณาแล้ว เห็นว่าการทำวิจัยดังกล่าว จะเป็นประโยชน์ในการ
แก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน สมควรให้การสนับสนุน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอุดม วัชรสุกัญญา)

ผู้อำนวยการกองการมัธยมศึกษา

ฝ่ายส่งเสริมมาตรฐานการศึกษา

โทร. 2828466

ภาคผนวก

แบบสอบถามการปฏิบัติตนของนักเรียนในโรงเรียน

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 2 ตอน ขอให้นักเรียนตอบทั้ง 2 ตอน โดยพิจารณาว่านักเรียนปฏิบัติตนตามข้อความในข้อต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด แล้วตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ซึ่งในการตอบแบบสอบถามนี้ คำตอบของนักเรียนจะได้รับการรักษาไว้เป็นความลับและไม่นำไปเปิดเผยในที่ใด ๆ เป็นรายบุคคล ฉะนั้นขอให้นักเรียนตอบด้วยความสบายใจ ยังตอบได้ตรงกับความเป็นจริงมากเท่าใด ยิ่งเป็นผลดีต่อนักเรียนและต่อโรงเรียนมากเท่านั้น โปรดตอบทุกข้อ เพราะถ้าขาดข้อใดข้อหนึ่งไป แบบสอบถามนี้จะนำไปใช้ประโยชน์ไม่ได้

ตอนที่ 1 รายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักเรียน

โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงใน () ตามความเป็นจริง

1. เพศ

() หญิง

() ชาย

2. ระดับชั้น

() มัธยมศึกษาปีที่ 4

() มัธยมศึกษาปีที่ 5

() มัธยมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 2 เป็นคำถามการปฏิบัติตนของนักเรียนในโรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของนักเรียนในโรงเรียนแต่ละข้อแล้ว

พิจารณาว่านักเรียนเคยทำพฤติกรรมนั้นมากน้อยเพียงใด โดยขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับระดับการปฏิบัติของนักเรียนตามความเป็นจริงมากที่สุดเพียง 1 ช่อง เท่านั้น

ตัวอย่าง

พฤติกรรม	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	ไม่น้อย	ไม่น้อย ที่สุด
(๐) นักเรียนมักนั่งหลับในห้องเรียน ขณะที่ครูกำลังสอน		✓			

จากตัวอย่างข้างบน แสดงว่า นักเรียนนั่งหลับในห้องเรียน น้อย ขณะที่ครูกำลังสอน

น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนเป็นประจำ

น้อย หมายถึง ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนบ่อยแต่ไม่เป็นประจำ

ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนค่อนข้างบ่อย ทำบ้าง
ไม่ทำบ้าง

ไม่น้อย หมายถึง ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนไม่บ่อยนัก

ไม่น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนนาน ๆ ครั้งหรือ
แทบไม่เคย

พฤติกรรม	บ่อย ที่สุด	บ่อย	ปาน กลาง	ไม่บ่อย	ไม่บ่อย ที่สุด
1. เมื่อนักเรียนตอบข้อสอบไม่ได้ นักเรียนดูใบหน้าที่ ติดตัวเข้ามาในห้องสอบ					
2. เมื่อนักเรียนอ่านหนังสือเตรียมสอบไม่ทัน นักเรียน นำหนังสือวิชาอื่นมาอ่าน ในขณะที่ครูสอน					
3. ขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนอ่านหนังสือการ์ตูน					
4. ขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนอ่านหนังสือนิตยสาร					
5. นักเรียนนำงานอื่น เช่น งานฝีมือ ฯลฯ ขึ้นมาทำ ขณะที่ครูกำลังสอน					
6. นักเรียนหยอกล้อเพื่อน ขณะที่ครูกำลังสอน					
7. นักเรียนพูดคุยกับเพื่อนในขณะที่ครูกำลังสอน					
8. เมื่อครูให้ทำงานในบางวิชา นักเรียนส่งงานช้า กว่ากำหนด					
9. เมื่อนักเรียนทำการบ้านไม่ได้ จึงขโมยสมุดเพื่อน มาลอก					
10. นักเรียนไม่ส่งงานในบางวิชาที่ครูมอบหมายให้ทำ					
11. นักเรียนได้รับการเตือนจากครูว่าผลยาวเกินกว่า ระเบียบที่กำหนดไว้					
12. นักเรียนแต่งเครื่องแบบตามสบาย ไม่เรียบร้อย เช่น ไม่เก็บชายเสื้อเข้าในกางเกง					
13. นักเรียนแต่งเครื่องแบบตามสมัยนิยม เช่น กางเกงสั้นกว่าปกติ หรือกระโปรงยาวกว่าปกติ					

พฤติกรรม	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	ไม่น้อย	ไม่น้อย ที่สุด
14. นักเรียนสวมเครื่องประดับที่โรงเรียนห้าม นำมาโรงเรียน					
15. นักเรียนได้รับการเตือนจากครูว่าสวมเสื้อผ้าที่ปก อักษรไม่เรียบร้อย					
16. นักเรียนใช้ภาษาที่เป็นกันเอง เช่น มึง กู ฯลฯ กับเพื่อน ๆ ที่สนิทสนมในห้องเรียน					
17. เมื่อนักเรียนไม่ได้ส่งงานตามที่ครูสั่ง จึงหาเหตุผล ต่าง ๆ มาอ้าง เช่น ลืมทำ ลืมเอามา ฯลฯ					
18. เมื่อนักเรียนไม่อยากเรียนในบางวิชา จึงขอ อนุญาตออกไปนอกห้องเรียน โดยบอกว่าไม่สบาย ไปห้องน้ำ ฯลฯ					
✓ 19. นักเรียนทักครูโดยพูดจากระเซ้าเล่น ขณะที่เดิน สวนทางกับครู					
20. นักเรียนหาวิธีเล่นสนุกกับเพื่อน ๆ ในห้องเรียน หรือในบริเวณโรงเรียน ด้วยการจับสลากเอา เงินหรือสิ่งของ เล่นหวย ฯลฯ					
21. นักเรียนทำความเคารพครู แต่พอล้อยหลังก็ทำท่า ล้อเลียนทันที					
✓ 22. นักเรียนหยิบของเพื่อนมาใช้ ขณะที่เพื่อนไม่อยู่					
✓ 23. นักเรียนมาโรงเรียนสาย เพราะสาเหตุต่าง ๆ เช่น นอนตื่นสาย ฯลฯ					

พฤติกรรม	บ่อย ที่สุด	บ่อย	ปาน กลาง	ไม่บ่อย	ไม่บ่อย ที่สุด
24. นักเรียนไม่มาโรงเรียน เพราะเบื่อเรียน					
25. นักเรียนไม่เข้าเรียนในบางวิชา เพราะ เบื่อเรียน					
✓ 26. นักเรียนไม่ได้ทำความสะอาดห้องเรียน ตาม ตารางเวลาที่กำหนด					
✓ 27. เมื่อนักเรียนมีคติพจน์หรืออุดมการณ์ที่ดี จึงบอก เพื่อนโดยวิธีเขียนไว้ตามที่ต่าง ๆ เช่น โต๊ะ เรียน หนังสือเรียน ฯลฯ					
✓ 28. เมื่อนักเรียนพบข้อความที่น่าสนใจในหนังสือ บางหน้าที่ยืมมาจากห้องสมุด จึงขีดเส้นหรือเขียน ข้อความที่กำกับไว้ เพื่อประกอบการเรียน					
29. เมื่อนักเรียนนิยมชมชอบเพื่อนต่างเพศมาก จึง แสดงให้เขารู้โดยการนัดไปทานข้าวด้วยกัน นัดดู ภาพยนตร์ด้วยกัน ฯลฯ					
30. นักเรียนเห็นว่า สิ่งที่จะช่วยคลายความเครียดได้ดี ที่สุดก็คืออนุหรี่ จึงหาโอกาสสนุกสนาน เมื่อครูไม่เห็น					

แบบสอบถามความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนที่มีต่อตนเอง

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

นักเรียนคงจะเคยสำรวจตัวเองมาบ้างและมีความคิดความรู้สึกเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะของตนเอง ความวิตกกังวล ความสามารถ ความสุข และควมมีคุณค่าของตนเองอย่างไร ข้อความต่อไปนี้จะช่วยวิเคราะห์ความคิด ความรู้สึกที่มีต่อตัวของนักเรียนได้มากที่สุด ถ้านักเรียนตอบอย่างจริงจังและตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนให้มากที่สุด

โปรดพิจารณาว่านักเรียนมีความคิดและความรู้สึกต่อตนเองในด้านต่าง ๆ ในระดับใดมากที่สุดหรือน้อยอย่างไร แล้วกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิด ความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด

ตัวอย่าง

เมื่อนักเรียนอ่านข้อความนี้แล้วให้พิจารณาว่า ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนเพียงใด แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการ

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(๐) นักเรียนรู้สึกไม่พอใจในรูปร่างของตน	✓				

จากตัวอย่างข้างบนแสดงว่า นักเรียนมีความคิดหรือความรู้สึกไม่พอใจในรูปร่างของตนมากที่สุด

มากที่สุด หมายความว่า นักเรียนมีความคิดหรือความรู้สึกต่อสภาพของนักเรียนตรงกับ
ความเป็นจริงมากที่สุด

มาก หมายความว่า นักเรียนมีความคิดหรือความรู้สึกต่อสภาพของนักเรียนตรงกับ
ความเป็นจริงมาก

ปานกลาง หมายความว่า นักเรียนมีความคิดหรือความรู้สึกต่อสภาพของนักเรียนไม่ตรง
กับความเป็นจริงเท่าใดนัก บางครั้งตรงบ้างและบางครั้งไม่
ตรงบ้าง

น้อย หมายความว่า นักเรียนมีความคิดหรือความรู้สึกต่อสภาพของนักเรียนตรงกับ
ความเป็นจริงน้อย

น้อยที่สุด หมายความว่า นักเรียนมีความคิดหรือความรู้สึกต่อสภาพของนักเรียนตรงกับ
ความเป็นจริงน้อยที่สุดหรือแทบไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริง
ของนักเรียนเลย

ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1. นักเรียนรู้สึกว่ามึนร่างกายแข็งแรง					
2. นักเรียนรู้สึกกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ					
3. นักเรียนรู้สึกว่าตนเป็นคนเรียนเก่ง					
4. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองเป็นคนหน้าตาดี					
5. นักเรียนรู้สึกกลัวเมื่ออยู่คนเดียว					
6. เพื่อนร่วมชั้นเห็นว่านักเรียนเป็นคนมีความคิดดี					
7. นักเรียนรู้สึกว่ามึนรูปร่างสมส่วนงดงามดี					

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
8. นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญจากหนังสือที่ นักเรียนอ่าน					
9. นักเรียนไม่กล้าแสดงความคิดเห็นของตนเองเพราะ กลัวเพื่อนไม่ยอมรับ					
10. นักเรียนรู้สึกว่าย่นกายได้เหมาะสมกับกาลเทศะ					
11. เมื่อทำอะไรไม่สำเร็จ นักเรียนรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง					
12. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองมีความจำดี					
13. เมื่อมีการเลือกคนให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ นักเรียนรู้สึก ว่าตนเองถูกเลือกเป็นคนสุดท้าย					
14. นักเรียนรู้สึกว่าตนเอง นั่ง ยืน เดิน ได้สง่า					
15. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองรายงานหน้าชั้นได้ดี					
16. นักเรียนไม่ยอมแสดงความสามารถของตนเอง เพราะกลัวเพื่อนไม่ยอมรับ					
17. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองเป็นคนกระปรี้กระเปร่า					
18. เมื่อนักเรียนทำผิดจะรู้สึกวิตกกังวลว่าพ่อแม่หรือครู จะรู้เรื่องแล้วจะทำโทษ					
19. นักเรียนรู้สึกว่ามิเพื่อนรักใคร่มาก					
20. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองเป็นคนเชื่องช้า ขี้เกียจ					
21. นักเรียนรู้สึกว่าโลกนี้สนุกสนานน้อย					
22. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองเป็นคนทำงานช้า					
23. นักเรียนรู้สึกมีความเชื่อมั่นในการพูด					

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
24. นักเรียนรู้สึกมีความสุข สดชื่น ไม่ว่าจะทำอะไร					
25. นักเรียนภูมิใจที่มีคนชมว่าเป็นคนมีความรับผิดชอบ					
26. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองเรียนหนังสือไม่ทันเพื่อน					
27. นักเรียนภูมิใจที่สามารถทำงานกับทุกคนได้					
28. นักเรียนวิตกกังวลเมื่อต้องสอบ					
29. นักเรียนรู้สึกว่ามติด้านญาค่อยกว่าเพื่อน ฯ					
30. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองสามารถเข้ากับคนได้ทุกประเภท					
31. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองมักทำให้ครอบครัวเดือดร้อน					
32. นักเรียนรู้สึกว่าตนเองเป็นคนมีความพยายาม เพราะ จะทำงานจนสำเร็จแม้ว่างานจะน่าเบื่อ					

แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ต้องการทราบเกี่ยวกับการที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน โดยขอให้นักเรียนตอบตามความเป็นจริงให้มากที่สุด ไม่ต้องกังวลว่าจะมีคำตอบถูกหรือผิดเพราะจะเก็บข้อมูลของแต่ละคนไว้เป็นความลับ

นักเรียนจงอ่านข้อความแล้วพิจารณาว่าข้อความใดตรงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงนั้น ๑ เพียงข้อเดียว ในแต่ละข้อและกรุณาตอบทุกข้อ

ตัวอย่าง

วิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน	บ่อยที่สุด	บ่อย	บางครั้ง	ไม่บ่อย	ไม่บ่อยที่สุด
(๐) เมื่อนักเรียนทำผิดจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง				✓	
(๐๐) ผู้ปกครองให้อิสระนักเรียนไปไหนมาไหนด้วยตนเอง		✓			

จากตัวอย่างอธิบายได้ดังนี้

ข้อ (๐) หมายถึง เมื่อนักเรียนทำผิดจะถูกพ่อแม่หรือผู้ปกครองลงโทษอย่างรุนแรง

ไม่บ่อย

ข้อ (๐๐) หมายถึง ผู้ปกครองให้อิสระนักเรียนน้อย ที่จะไปไหนมาไหนด้วยตนเอง

- บ่อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับวิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียนเป็นประจำ
- บ่อย หมายถึง ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับวิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียนเกือบเป็นประจำ
- บางครั้ง หมายถึง ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับวิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียนค่อนข้างบ่อย
- ไม่บ่อย หมายถึง ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับวิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียนไม่บ่อยนัก
- ไม่บ่อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นเกิดขึ้นตรงกับวิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียนนาน ๆ ครั้งหรือแทบไม่เคยปฏิบัติเลย

วิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน	บ่อยที่สุด	บ่อย	บางครั้ง	ไม่บ่อย	ไม่บ่อยที่สุด
✓ 1. นักเรียนรู้สึกว่ามีใครที่บ้านคอยว่ากล่าวตักเตือน					
เช่น มารยาท การหูดจาของนักเรียน					
2. เมื่อนักเรียนแจ้งผลการเรียนให้ทราบผู้ปกครอง					
ไม่แสดงความสนใจ					
3. ผู้ปกครองยกย่องความดีของคนอื่นมาเปรียบเทียบกับ					
นักเรียน					
4. เมื่อนักเรียนทำผิดจะถูกผู้ปกครองลงโทษอย่างรุนแรง					
5. นักเรียนจะแต่งตัวอย่างไรผู้ปกครองไม่สนใจ					
6. ผู้ปกครองชอบไล่นักเรียนให้ไปเล่นไกล ๆ เพื่อไม่ให้					
ทำความรำคาญแก่ผู้ปกครอง					
7. เมื่อนักเรียนทะเลาะกับพี่ ๆ น้อง ๆ หรือคนอื่น ๆ					
นักเรียนจะถูกผู้ปกครองตำหนิหรือเมียนติ					

วิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน	บ่อย ที่สุด	บ่อย	บาง ครั้ง	ไม่บ่อย	ไม่บ่อย ที่สุด
8. นักเรียนไปเที่ยวนอกบ้านได้โดยไม่ต้องขออนุญาต ผู้ปกครอง					
9. ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่ดูแลสุขภาพของนักเรียน					
10. เมื่อนักเรียนทำดีจะไม่ได้รับคำยกย่องชมเชยจาก ผู้ปกครอง					
11. ผู้ปกครองไม่สนใจนักเรียนไม่ว่าเรื่องใด					
12. เมื่อนักเรียนกลับบ้านไม่ตรงเวลา ผู้ปกครองจะตำหนิ ซ้ำซากไม่รู้จัก					
13. ผู้ปกครองให้สิ่งของหรือเงินทองแก่นักเรียนน้อยกว่า คนอื่น ๆ ในครอบครัว					
14. ผู้ปกครองไม่สนใจการกิน การนอน ของนักเรียน เท่าที่ควร					
15. เมื่อนักเรียนขอเรื่องให้ช่วยเหลือจะไม่ได้ได้รับความ ร่วมมือจากผู้ปกครอง					
16. นักเรียนต้องกลับบ้านตามเวลาที่ผู้ปกครองกำหนด					
17. เมื่อนักเรียนออกไปธุระนอกบ้าน ผู้ปกครองจะซักถาม รายละเอียดว่าจะไปพบใคร ที่ไหน					
18. นักเรียนไม่มีโอกาสไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ นอกจากไป กับผู้ปกครอง					
19. ผู้ปกครองบอกนักเรียนว่าควรเลือกเรียนอะไรหรือ ประกอบอาชีพอะไร					

วิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน	บ่อย ที่สุด	บ่อย	บาง ครั้ง	ไม่บ่อย	ไม่บ่อย ที่สุด
20. ผู้ปกครองไม่ยอมให้นักเรียนคบเพื่อนต่างเพศเพราะ กลัวจะเสียการเรียน					
21. ผู้ปกครองห้ามนักเรียนแต่งตัวตามสบายเมื่อออกนอกบ้าน					
22. บ้านของนักเรียนมีกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ซึ่งผู้ปกครอง กำหนดไว้					
23. ผู้ปกครองเคี่ยวเบี่ยงให้นักเรียนทำการบ้าน					
24. ผู้ปกครองห้ามนักเรียนไปเล่นกับเพื่อนที่ผู้ปกครองของ นักเรียนไม่ชอบ					
25. เมื่อผู้ปกครองไม่อยู่บ้าน นักเรียนรู้สึกโล่งใจมาก					
26. ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้นักเรียนออกไปเที่ยวนอกบ้าน ในวันหยุด					
27. ผู้ปกครองแสดงให้นักเรียนเห็นว่า นักเรียนยังเป็นเด็ก ไม่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง					
28. ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนทำตามความประสงค์ ของท่าน					
29. ผู้ปกครองชอบพูดว่านักเรียนชอบได้เตียง เมื่อนักเรียน ชี้แจงเหตุผลให้ท่านฟัง					
30. เมื่อนักเรียนทำผิดผู้ปกครองจะตักเตือนไม่ว่าจะอยู่ที่ใด					
31. เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในครอบครัว ผู้ปกครองยินดีให้ นักเรียนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา					
32. ผู้ปกครองจะชี้แจงเหตุผลแก่นักเรียนก่อนการลงโทษ					

วิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน	บ่อย ที่สุด	บ่อย	บาง ครั้ง	ไม่บ่อย	ไม่บ่อย ที่สุด
33. เมื่อนักเรียนแสดงความคิดเห็นผู้ปกครองจะรับฟัง					
34. ผู้ปกครองอนุญาตให้นักเรียนร่วมกิจกรรมพิเศษของโรงเรียน					
35. เมื่อนักเรียนขอความช่วยเหลือ ผู้ปกครองจะให้ความร่วมมืออย่างดี					
36. ผู้ปกครองให้ความรัก ความอบอุ่น กับนักเรียนและเป็นกันเอง					
37. เมื่อผลการเรียนของนักเรียนไม่ดี ผู้ปกครองจะพูดให้กำลังใจ					
38. เมื่อนักเรียนทำงานผิดพลาด ผู้ปกครองจะให้โอกาสแก้ตัวอีก					
39. ผู้ปกครองให้อิสระกับนักเรียนในการจัดห้องของนักเรียนเอง					
40. ผู้ปกครองยอมรับความสามารถของนักเรียน					
41. ผู้ปกครองให้รางวัลหรือคำชมเชยเมื่อนักเรียนทำสิ่งต่าง ๆ สำเร็จ					
42. ในวันหยุดผู้ปกครองอนุญาตให้นักเรียนไปเที่ยวกับเพื่อนได้					
43. เมื่อนักเรียนทะเลาะกับพี่ ๆ น้อง ๆ ผู้ปกครองจะซักถามเหตุผลของทั้งสองฝ่าย					

วิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน	บ่อย ที่สุด	บ่อย	บ้าง ครั้ง	ไม่บ่อย	ไม่บ่อย ที่สุด
44. ผู้ปกครองแบ่งหน้าที่การงานในบ้านให้นักเรียนและ พี่ ๆ น้อง ๆ รับผิดชอบเท่า ๆ กัน					
45. ผู้ปกครองให้งานนักเรียนทำพอเหมาะกับความสามารถ ของนักเรียน					

แบบสอบถามสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียน เช่น พฤติกรรมของครู เพื่อน เป็นต้น ซึ่งไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด คำตอบของนักเรียนจะได้รับการรักษาไว้เป็นความลับ ไม่นำไปเปิดเผยในที่ใด ๆ เป็นรายบุคคล จะนั้นขอให้นักเรียนตอบด้วยความสบายใจและตอบตามความคิดเห็นที่แท้จริงของนักเรียนให้มากที่สุด โปรดตอบทุกข้อ เพราะถ้าขาดข้อใดข้อหนึ่งไป แบบสอบถามนี้จะนำไปใช้ประโยชน์ไม่ได้

นักเรียนจงอ่านข้อความเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของโรงเรียน โดยพิจารณาว่าข้อความใดที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียน แล้วกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียง 1 ช่อง เท่านั้นในแต่ละข้อ

ตัวอย่าง

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
(0) ครูเต็มใจที่จะรับฟังความทุกข์ของ นักเรียน	✓				

จากตัวอย่างข้อ (0) แสดงว่า นักเรียนเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าครูเต็มใจที่จะรับฟังความทุกข์
ของนักเรียน

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ครูมีเมตตาต่อนักเรียน					
2. ครูมีความลำเอียง เลือกที่รักมักที่ชัง ..					
3. ครูเป็นคนร่าเริง					
4. ครูไม่เลียดสละเพื่อนนักเรียน					
5. ครูคอยให้ความช่วยเหลือ เป็นกำลังใจ แก่นักเรียน					
6. ครูไม่ค่อยยกย่อง ชมเชย นักเรียนที่ ทำงานดี					
7. ครูเป็นคนใจกว้าง ยอมรับฟังความคิด เห็นของนักเรียน					
8. ครูแต่งกายสุภาพเรียบร้อยเหมาะสมกับ กาลเทศะ					
✓ 9. การอบรมความประพฤติทุก ๆ เข้าของ ครูเป็นสิ่งที่น่าเบื่อของนักเรียน					
10. ครูมีวิธีการลงโทษนักเรียนที่ทำความผิด ได้อย่างเหมาะสม					
✓ 11. ครูเข้มงวดกวดขันเรื่องความประพฤติ ของนักเรียนมากเกินไป					
12. ครูจะลงโทษนักเรียนเฉพาะนักเรียนที่ กระทำผิดจริงเท่านั้น					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
13. ครูฝ่ายปกครองมักลงโทษนักเรียนโดย ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล					
14. ครูชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ของโรงเรียน					
15. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าพบเมื่อมี ปัญหา					
16. ครูไม่เคยให้ความสนใจในความเป็นอยู่ ของนักเรียน					
17. นักเรียนรู้สึกมีความสุขกับการได้ทำงาน ร่วมกับเพื่อน					
18. นักเรียนถูกเพื่อนกลั่นแกล้งรังแกเสมอ					
19. เพื่อนให้ความเป็นกันเองแก่นักเรียน					
20. เพื่อนมีส่วนทำให้การเรียนของนักเรียน ไม่ได้ผลเท่าที่ควร					
21. เพื่อนคอยให้ความช่วยเหลือนักเรียนใน ด้านการเรียน					
22. นักเรียนได้รับการดูแลดูถูกเหยียดหยามจาก เพื่อนที่มีฐานะดีกว่า					
23. เพื่อน ๆ ยอมรับในความสามารถของ นักเรียน					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
24. เมื่อนักเรียนมีปัญหา เพื่อนที่มีฐานะดี เท่านั้นที่จะช่วยนักเรียนได้					
25. นักเรียนและเพื่อนได้รับคำชมเชยใน ความสามัคคีของกลุ่ม					
26. นักเรียนมีเรื่องโต้แย้งส่วนตัวกับเพื่อน รุ่นเดียวกัน					
27. เพื่อน ๆ มักจะเอาเปรียบนักเรียน					
28. เพื่อนสนิทของนักเรียนเข้าใจในตัว ของนักเรียน					

ตาราง แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	2.14	16	7.29
2	2.63	17	5.18
3	3.75	18	5.46
4	2.64	19	3.33
5	4.38	20	1.75
6	6.43	21	3.75
7	6.93	22	1.81
8	4.24	23	4.51
9	3.68	24	4.16
10	4.56	25	4.43
11	4.43	26	4.07
12	4.17	27	2.70
13	3.75	28	2.04
14	3.03	29	2.72
15	4.00	30	1.94

ตาราง แสดงค่าอำนาจจำแนก เป็นรายข้อของแบบสอบถามทัศนคติของนักเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	3.23	17	1.82
2	3.34	18	1.85
3	2.79	19	3.08
4	1.97	20	3.23
5	1.81	21	3.23
6	2.02	22	2.54
7	2.18	23	3.24
8	4.62	24	2.29
9	2.91	25	2.89
10	3.91	26	2.23
11	3.34	27	1.76
12	3.33	28	2.38
13	3.33	29	4.38
14	3.97	30	3.89
15	2.09	31	3.03
16	3.13	32	3.63

ตาราง แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามการได้รับการอบรมเลี้ยงดู

ค่าอำนาจจำแนก					
ข้อ	แบบปล่อยปละละเลย	ข้อ	แบบเข้มงวดกวดขัน	ข้อ	แบบประชาธิปไตย
1.	3.25	16	2.70	31	4.25
2	1.89	17	2.67	32	5.94
3	1.78	18	2.78	33	6.47
4	1.85	19	3.59	34	4.83
5	2.00	20	3.00	35	5.45
6	2.50	21	1.92	36	4.00
7	4.24	22	2.87	37	2.91
8	2.91	23	1.78	38	3.84
9	2.02	24	1.75	39	3.98
10	3.63	25	1.94	40	3.05
11	3.06	26	2.33	41	3.59
12	2.79	27	2.59	42	2.16
13	3.03	28	3.14	43	5.00
14	1.95	29	3.50	44	4.96
15	2.04	30	2.93	45	2.55

ตาราง แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตาม
ความคิดเห็นของนักเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	4.64	15	2.61
2	2.21	16	2.58
3	4.23	17	2.61
4	3.59	18	2.91
5	6.18	19	2.35
6	3.26	20	1.77
7	4.22	21	1.85
8	1.78	22	1.81
9	6.90	23	3.24
10	2.30	24	2.30
11	5.00	25	2.50
12	5.85	26	1.97
13	2.89	27	2.00
14	4.08	28	1.83

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อผู้วิจัย นางสาวเพียว ชื่อสกุล เกาทัณฑ์ทอง

เกิดวันที่ 4 เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2504

ภูมิลำเนา 585/55 - 56 หมู่ที่ 1 ตำบลท่ายาง อำเภอท่ายาง
จังหวัด เพชรบุรี 76130

หมายเลขโทรศัพท์ (032) 461348

สถานที่ทำงาน

โรงเรียนชะอำคุณหญิงเนื่องบุรี

อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี 76120

หมายเลขโทรศัพท์ (032) 471372

การศึกษา

พ.ศ. 2522

มัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนเบญจมเทพอุทิศ

อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

พ.ศ. 2526

ครุศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยครูเพชรบุรี

อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

พ.ศ. 2534

การศึกษามหาบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

การศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี

บทคัดย่อ
ของ
พเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา
กุมภาพันธ์ 2534

จุดมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาปริมาณของพฤติกรรมผิวนัยในการเรียน การแต่งกาย และความประพฤติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เปรียบเทียบพฤติกรรมผิวนัย ของนักเรียนระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง เปรียบเทียบอัตมโนทัศน์การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียนระหว่างกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย กับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัยและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนกับอัตมโน ทรรศน์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียน และค้นหาตัวแปรที่มีอำนาจใน การพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี ปีการศึกษา 2533 จำนวน 360 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ รวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบสอบถามพฤติกรรมด้านวินัย แบบสอบถามอัตมโนทัศน์ แบบสอบถามการได้ รับการอบรมเลี้ยงดู และแบบสอบถามสภาพแวดล้อมตามความคิดเห็นของนักเรียน การวิเคราะห์ ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบ t และการถดถอยพหุคูณชนิดสตีปไวส์

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมผิวนัยอยู่ในระดับต่ำ และเมื่อพิจารณาเป็น รายด้านจะเห็นได้ว่านักเรียนพฤติกรรมผิวนัยในการเรียนมากที่สุด รองลงมาคือด้านความ ประพฤติ และด้านการแต่งกาย ตามลำดับ
2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมผิวนัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัยมีอัตมโนทัศน์แตกต่าง กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัยได้รับการอบรมเลี้ยงดู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิวนัยมีความคิดเห็นต่อสภาพ แวดล้อมของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับอัตถิภาวนัตถ์ การได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียน และตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน อัตถิภาวนัตถ์ และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยตามลำดับ ตัวแปรพยากรณ์ทั้ง 4 ตัวแปรสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนได้ร้อยละ 32.97 ($R^2 = .32970$)

A STUDY OF BEHAVIOR REGARDING TO DISCIPLINE
AMONG UPPER SECONDARY SCHOOL UNDER THE
GENERAL EDUCATION DEPARTMENT IN
CHANGWAT PHETCHABURI

AN ABSTRACT

BY

PAYAO KAOTHONTHONG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

February 1991

The purpose of this study were to investigate the quantity of misconduct discipline on their studying, uniform wearing and behavior of the upper secondary school students. The comparison emphasized on behavior regarding to discipline students between boys and girls, the discipline groups and the misconduct discipline opinion one self - concept child rearing practices and school's environment, to study relationship between the behavior regarding to discipline and self - concept child rearing practices and school's environment and to determine the predictive power of the behavior regarding to discipline students.

The sample comprised of 360 upper secondary school students in 1990 academic year under the general education department in Changwat Phetchaburi. The data collection were questionnaire on self - concept, child rearing practices and school's environment in accordance with the student's opinion. The data were analysed by mean, standard deviation, t - test and stepwise multiple regression.

The results of the study were as follows :

1. The students' score of misconduct discipline on their studying, behavior and uniform wearing were low but the misconduct discipline on their studying was the most.
2. There was significantly difference of misconduct discipline between boy and girl students at .01 level.
3. There was significantly difference of self - concept between the discipline groups and the misconduct discipline groups at .01 level.

4. There was significantly difference of child rearing practices between the discipline groups and the misconduct discipline groups at .01 level.

5. There was significantly difference of school's environment according to the students' opinion between the discipline groups and misconduct discipline group at .01 level.

6. There was relationships of behavior rearing to discipline, self - concept child rearing practices and school's environment. The variation were explained by 4 groups of laisses - faires taken, school's environment according to the students' opinion, self - concept and democratic child rearing respectively and the correlation of behavior regarding to discipline by 32.97 percent. ($R^2 = .32970$)